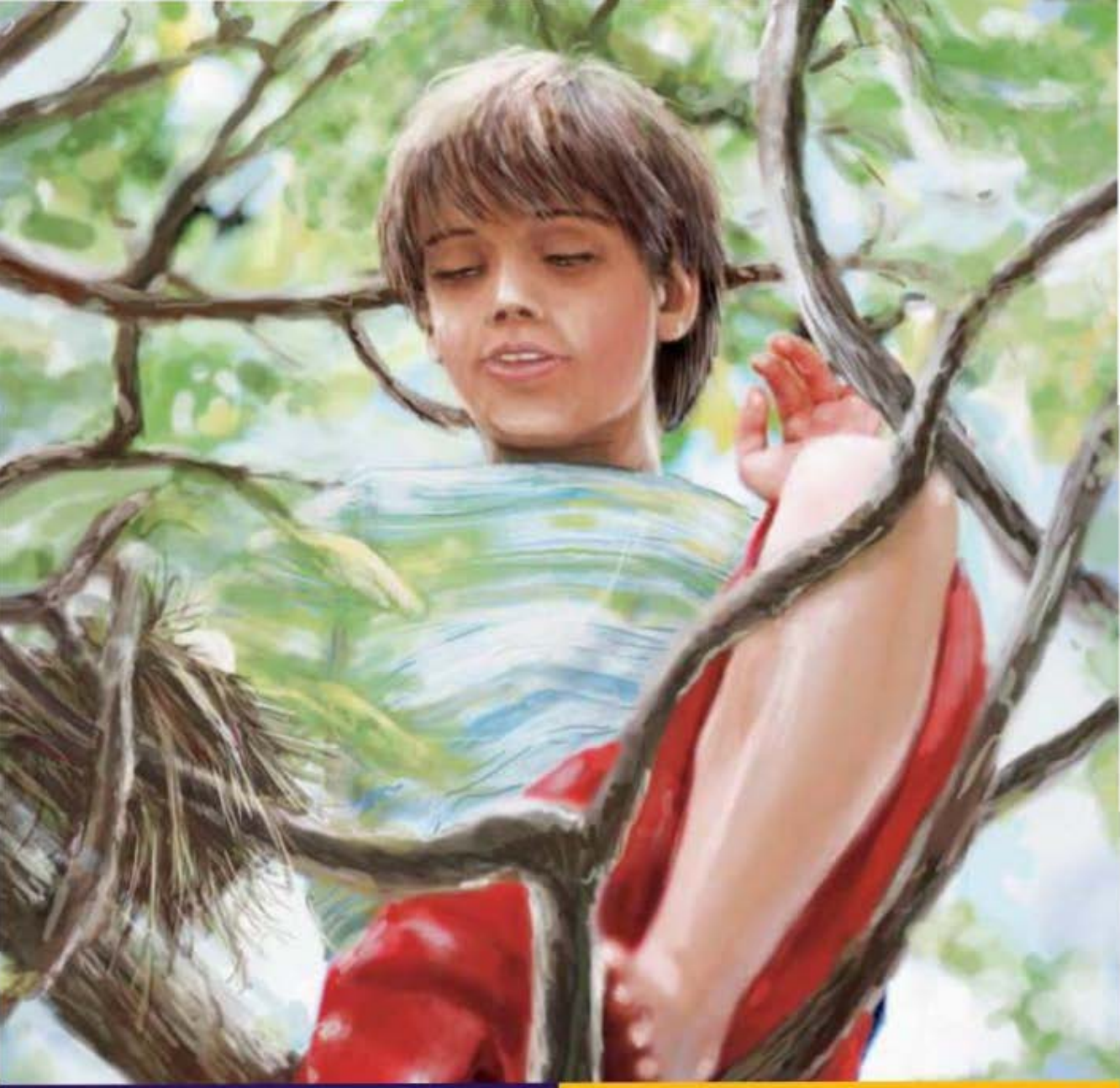

Patricia St. John

MISTERUL DIN PĂDURE

MISTERUL DIN PĂDURE

de

Patricia St. John

Era un cămin plăcut în care eu şi fratele meu am crescut sub îngrijirea mătuşei noastre Margareta.

Casa albă se afla la poalele unui deal, în spatele căruia apunea soarele. În faţa casei era o grădină de flori, iar în spatele ei se întindea o grădină cu pomi fructiferi, la umbra cărora se legănau în vînt ciuboţica cucului şi trifoiul sălbatic.

Filip şi cu mine dormeam în cele două mici cămăruţe de la mansardă cu uşile deschise în aşa fel, că puteam comunica unul cu altul. Eu nu eram în stare să stabilesc bine care dintre ferestre îmi era mai dragă, a lui Filip sau a mea. A lui îmi dădea un simţămînt de siguranţă, căci dădea înspre grădini înconjurate de pini şi de zidul de apărare al dealului ce se înălţa uşor şi pe care creştea ferigă şi grozamă. Fereastra mea însă trezea în mine un minunat simţămînt aventuros, căci arăta spre o cîmpie întinsă cu ogoare şi cireşi înfloriţi şi spre coline îndepărtate ce priveau spre mine ciudat şi tainic.

Eu iubeam aceste dealuri. Cîteodată păreau verzi şi aproape, iar altădată şterse şi îndepărtate. Le priveam ca pe un fel de ţară de basm, în care atunci cînd voi fi mare aş putea intra.

Dimineaţa cînd Filip venea la mine şi se aşeza pe marginea patului ca să asculte cîntecul primelor păsărele, sau să admire răsăritul înfocat al soarelui peste

cîmpie, atunci ne povesteam tot felul de păreri despre acel deal, despre animale rare, care (după închipuirea noastră) trăiau pe povîrnişurile lui.

Filip era cu un an şi jumătate mai mare decît mine şi îl iubeam mai mult ca pe oricare altul pe lume. Era un băiat blînd, meditativ, ce avea nevoie de mult timp pînă să ia o hotărîre. Odată ajuns la aceasta, o ducea cu multă perseverenţă pînă la capăt. După cîte-mi pot aduce aminte, Filip era prietenul, apărătorul şi mîngîietorul meu, de care numai în timpul şcolii trebuia să mă despart. Eram aşa de diferiţi unul de altul, cum numai într-e fraţi se poate întîlni. Filip era viguros, cu ochii albaştri şi o faţă rotundă, liniştită; eu dimpotrivă eram mică şi uscăţivă, aveam părul blond şi lung şi bărbia ascuţită. Filip era cuminte şi ascultător. Eu eram sălbatică şi îndărătnică. Că mătuşa îl îndrăgea pe Filip, putea s-o vadă oricine. Asupra mea dădea din cap şi zicea c-o îmbătrînesc înainte de vreme.

Pe vremea povestirii mele trăiam deja de 5 ani la mătuşa Margareta şi uitasem cum arătau la înfăţişare atît mama cît şi tata.

Aveam 4 anişori cînd părinţii au plecat în India. Desigur că mama de multă vreme ar fi vrut să se întoarcă acasă, însă războiul a împiedicat-o. Mătuşa Margareta tot mereu îmi zicea că biata mea mamă tare o să fie dezamăgită de mine, iar eu din cauza aceasta doream ca întîlnirea noastră să fie amînată cît mai mult. Din scrisorile mamei mele se părea de fapt că m-ar iubi foarte mult, însă aceasta, presupuneam eu numai pentru că nu mă cunoştea. Dacă ar veni, desigur că i-ar plăcea mai mult de Filip decît de mine. Şi el ar iubi-o.

Filip era iubit de toţi, iar el iubea pe fiecare – şi eu voiam să-l păstrez doar pentru mine.

De aceea am lăsat la o parte gîndul reîntoarcerii mamei şi doream ca aceasta să mă preocupe cît mai puţin.

Filip însă îşi amintea de mama şi uneori cînd îmi vorbea, deveneam nesigură.

Nu voi uita niciodată acea seară cînd eu, ca fetiţă de vreo opt ani, fusesem trimisă flămîndă la culcare, pentru o oarecare faptă rea ce-o săvîrşisem. Îmi amintesc cum în frumoasa lumină de amurg a acelei zile de primăvară, zăceam acolo înfierbîntată, supărată, flămîndă, aşteptînd un singur lucru: tropăitul regulat a doi papuci de fotbal, în care un băiat urca treptele la culcare. Filip veni de-a dreptul în camera mea. Cîteva minute în şir se osteni să scoată un bulgăre curios din ciorapul său. Şi ce a ieşit afară? O prăjitură destul de zdrobită, plină de puf şi cu miros de lînă. Filip însă era foarte mîndru de aceasta, căci el a lăsat-o să alunece în ciorap în timpul cinei, chiar sub nasul mătuşii Margareta şi ea nici măcar n-a observat.

Eu înghiţii delicateţea cu-o inimă mulţumitoare. Între timp Filip se aşeză pe perina mea şi mă îmbrăţişă, căci el ştia că în astfel de împrejurări aveam nevoie de multă milă şi compătimire.

– Ce aţi mai avut de mîncare? mă interesai cu gura plină de prăjitură.

– Din păcate am avut şi perişoare de peşte, răspunse Filip pe un ton scuzabil, însă ele au fost prea zemoase pentru a le ascunde în ciorap. Nici n-au fost aşa de gustoase, aşa că n-ai pierdut prea mult.

– Este groaznic din partea mătuşii Margareta să mă trimită la culcare fără să cinez, suspinai eu cu o voce tragică. Dacă ar fi mama aci, nu m-ar trata aşa de neprietenos.

– Nu! răspunse Filip cu convingere. Negreşit că nu! Dar uite, tu ai fost foarte obraznică cu mătuşa Margareta. Faţă de mama n-ai fi fost niciodată aşa.

– Cum poţi tu să ştii aceasta? obiectai eu. Ar fi fost foarte posibil.

– O, nu! mă asigură Filip. Tu n-ai fi putut. Tu eşti numai necuviincioasă cînd eşti amărîtă. Cu mama n-am fost niciodată aşa. Ea era aşa de veselă şi senină, iar cînd noi eram numai un pic neascultători, rîdea şi ne lua în braţe, povestindu-ne cîte şi mai cîte, încît uitam de-a binelea să mai fim neascultători. Aş dori mult ca tu să-ţi poţi aminti de ea, Rut.

Eu deschisei gura fără să mai pun alte întrebări, dar Filip a sărit dintr-o dată din patul meu şi a fugit ca un iepure speriat pe coridor. Eu auzii un foşnet grăbit şi apoi nimic mai mult. Foarte curînd răsunau paşii mătu şii Margareta pe trepte.

Ea intră în camera lui Filip, iar eu auzii cum merge la el şi-i netezeşte pătura, iar Filip, cu respiraţia aproape întretăiată, spunînd: „Noapte bună, mătuşă!“

Apoi s-a îndreptat spre mine şi s-a oprit la uşa camerei mele. „Noapte bună, Rut“ spuse ea.

Dacă i-aş fi răspuns la urare şi i-aş fi spus că-mi „pare rău“, ar fi venit şi la mine şi m-ar fi învelit pentru noapte. Eu însă nu puteam suferi să-mi cer iertare. De aceea m-am prefăcut că dormeam, şi am lăsat să se audă un sforăit puternic că nimeni nu s-ar fi înşelat că dormeam

cu atît mai puţin mătuşa mea.

– Regret că tot mai eşti indispusă, spuse ea cu voce rece şi nepăsătoare. Apoi se întoarse şi coborî jos.

– N-a observat că nici nu te-ai dezbrăcat? şoptii eu peste hol.

– Nu! răspunse Filip în şoaptă. Eu mi-am tras pătura pînă sub barbă. Noapte bună, Rut!

– Noapte bună, Filip! răspunsei eu.

Mă întorsei spre fereastră şi privii în întunericul de afară. Gîndurile mele erau pline cu ceea ce-mi spusese Filip despre mama. Ea ar fi venit la mine şi m-ar fi sărutat, chiar dacă mi-ar fi părut rău sau nu şi apoi desigur că mi-ar fi părut rău. Ne-am fi uitat împreună la stele şi mi- ar fi spus poveşti. Pe cînd s-adorm, mai că simţeam braţele ei în jurul meu. În visele mele însă fugea cu Filip departe de mine, iar cînd eu încercam să fug în urma lor, nu-mi puteam mişca picioarele din loc.

PLANURI DE VACANŢĂ

Au trecut doi ani de atunci. Eu eram acum de 9 ani şi jumătate, iar Filip avea aproape 11 ani.

Prima zi a vacanţei de Paşti sosise.

Dimineaţă devreme la ora 6.30, Filip, îmbrăcat numai în pijama, s-a strecurat în camera mea şi s-a suit în patul meu de lîngă fereastra deschisă, avînd cu el un creion şi un carnet de notiţe. Ne-am sprijinit amîndoi pe pervazul geamului şi făuream la planuri.

În această primăvară eram posedaţi de o singură pasiune: să observăm păsările.

Noi aveam un album în care înregistrasem diferitele soiuri de păsări pe care le întîlnisem, împreună cu tot ceea ce puteam descoperi despre ele: cîntec, construcţia cuibului, obiceiuri, etc. Filip şi-a schiţat singur albumul, iar însemnările erau minunat de curate şi exacte. Cînd găseam ouă, eu le desenam şi le coloram în acelaş timp, însă pictura mea nu era deosebit de naturală.

Dorinţa fierbinte a lui Filip era un aparat de fotografiat. „De-aş putea numai să fotografiez cuiburile", se tînguia el mereu. „Eu aş putea deveni în mod sigur un mare naturalist – poate cartea mea ar putea fi tipărită".

Însă cel mai ieftin aparat ce-l văzusem noi în vitrină costa o sumă serioasă, iar puşculiţa noastră cu bani conţinea o valoare neînsemnată, cu toate că de multă vreme economiseam împreună banii de buzunar. Noi răsturnasem banii pe plapumă şi-i numărarăm şi iar îi

numărarăm, doar pentru cazul că ne-am fi înşelat prima dată. Însă suma ieşea tot aceea. Filip oftă din greu.

– Aproape că va trebui să merg la internat pînă vom putea cumpăra aparatul, spuse el cu tristeţe. Numai de-am putea cîştiga ceva, Rut.

Noi priveam abătuţi afară în grădină şi ne spărgeam capetele spre a găsi o idee bună. Însă nici o idee spontană nu voia să ne vină în ajutor.

Luna aprilie sosi şi odată cu ea o mare de flori de la pomii fructiferi ce se ondulau pe cîmpie. Prunii noştri erau albi şi mirositori. Printre trunchiurile pomilor puteam vedea o mulţime de flori de „Cuiboţica cucului" şi „Narcise galbene", strălucind în razele soarelui. Eu privii spre dealurile mele, însă ele erau învăluite în ceaţa dimineţii acelei zile frumoase de primăvară.

Dintr-odată simţii corpul lui Filip încordîndu-se lîngă mine. În ardoarea lui după păsări, s-a aplecat, atîrnînd pe jumătate peste fereastră.

– Un scorţar! strigă el, colo pe prunul acela!

Mă aplecai şi eu în afară. Studiam împreună mărunţica pasăre cenuşie ce se căţăra cu paşi mici în sus, ciocănind scoarţa pomului după insecte. Filip privea cu atenţie mărită, reţinîndu-şi respiraţia pentru a observa fiecare mişcare şi comportare a păsării.

Curînd drăgălaşa creatură îşi întinse aripile şi dispăru după colţ. Filip îşi scoase creionul şi carneţelul şi 5 minute în şir stătu adîncit în schiţele lui.

– Rut! spuse el cu voioşie, ridicîndu-şi ochii de pe album. Astăzi trebuie să mergem devreme în pădure ca să avem mult timp pentru noi. Aseară stînd în pat mi-am imaginat ce va extraordinar. Noi ar trebui să avem

neapărat un cartier general, ca naturalişti. Trebuie să ne construim o colibă, unde să putem păstra în cutii creioane şi hîrtie de rezervă, în loc să le purtăm cu noi peste tot. În tot timpul vacanţei noi o să mergem zilnic în pădure, însă trebuie să mergem dimineaţa devreme, înainte ca mătuşa Margareta să se gîndească ce să ne dea de lucru.

Eu eram gata să cad din pat, de înflăcărată ce eram. „Splendid!" strigai eu plină de bucurie. „Ne terminăm lucrul de vacanţă cît se poate de repede şi voi fi drăgălaşă ca un înger, de-abia îi va veni în minte mătuşii să mă controleze unde sînt.

După ce am măturat în sufragerie şi am şters praful, o şterpelesc înainte de-a avea timp să-mi mai dea ceva de lucru. Şi dacă întreabă unde am fost, spunem că am adunat lemne. Sigur c-o să aducem şi cîteva lemne acasă, ca să fie şi adevărat. Eu nici nu văd, dealtfel, de ce trebuie ca în vacanţa noastră să şi lucrăm.

Eu ştiu ce fac acum: mă îmbrac repede şi cobor în fugă s-o ajut pe mătuşa Margareta să pregătească micul dejun. Atunci ea va crede că sînt grozav de harnică."

Într-o clipă mă îmbrăcai şi după zece minute intrai în bucătărie, drăguţ pieptănată şi încinsă cu un şorţ curat.

– Pot să te ajut mătuşico? întrebai eu modestă, m-am sculat devreme astăzi, pentru că mă gîndeam că poate ai nevoie de mine.

Şi fiindcă eu eram cunoscută ca una care mă sculam tîrziu, mătuşa îmi aruncă o privire mirată.

– Mulţumesc, Rut! răspunse ea veselă, încercînd să-şi ascundă nedumerirea. Eu sînt bucuroasă dacă aşterni faţa de masă.

Totul a mers bine. Filip şi cu mine înghiţirăm în grabă micul dejun, nemaigăsindu-ne locul pe scaune. Ne agitam de nerăbdare, în timp ce unchiul Petru şi mătuşa Margareta sorbeau a doua ceaşcă de cafea şi făceau planuri pentru programul zilei. Apoi unchiul Petru plecă, iar mătuşa se întoarse spre noi.

– Oare ce planuri aveţi voi? ne întrebă. Filip avea răspunsul gata pregătit.

– Îndată ce ne-am făcut lucrul nostru vrem să mergem în pădure după lemne, mătuşă Margareta răspunse el cu vocea-i iubitoare.

– Bine! spuse mătuşa, cam nesigură. Însă voi trebuie să vă gîndiţi că eu am nevoie de ajutorul vostru în primele ore de dimineaţă. Rut este destul de mare ca să mă ajute în gospodărie. Trebuie mai întîi să spele vasele, să mături în sufragerie şi după aceea vom vedea noi ....

Eu puteam fi sprintenă cînd voiam şi în foarte scurt timp reuşii să spăl vasele de la micul dejun. Apoi, fără alte discuţii cu mătuşa Margareta, pusei mîna pe mătură şi pe cîrpa de praf şi mă îndreptai spre sufragerie. Răscolii praful de pe linoleum într-o goană nebună şi ştersei în grabă mobila. Făraşul nu-l zării nicăieri, însă nu pierdui nici o clipă pentru aceasta. Măturai praful şi făcui o grămăjoară pe care o băgai repede sub covor. Apoi cu paşi mărunţi şi în vîrful degetelor mă strecurai în bucătărie, pusei mătura şi cîrpa de praf la locul lor şi o zbughii iute pe uşă afară.

Într-o dimineaţă de aprilie, în care strălucea soarele, păsările cîntau şi mieii behăeau, ce plăcere! eu fugii ca o vijelie în spatele casei unde mă izbii aşa de violent de Filip, că, mai-mai să-l dobor la pămînt. El însă era obiş-

nuit cu felul meu. Nu se sperie peste măsură de tare.
– Eşti gata deja? întrebă el mirat.
– Da! Tu încă nu?
– Nu! răspunse el, eu trebuie să tai în bucăţi vreascurile acestea şi să le fac legături. O să dureze o veşnicie.
– Oh! strigai eu, n-avem timp de aşteptat. Ai făcut destule legături. Nimeni nu va şti că tu nu eşti gata, dacă nu le vede pe cele rămase. Dă-mi-le repede încoace!

Şi înainte ca fratele meu conştiincios să poată obiecta, aruncai restul într-o groapă şi le acoperii cu frunze.
– Gîndeşte-te doar, strigai eu sărind ca o sălbatică în jurul lui, cît de repede vom găsi noi vreascuri cînd ne va trimite să căutăm altele.

Într-o clipă mă întorsei şi fugii spre livada de pomi cu iarba umedă, presărată îndesat cu ciuboţica cucului şi petale de flori. Ca o nevăstuică mă strecurai prin deschizătura gardului din spatele grădinii, iar Filip mă urmă.

Spărtura din gardul viu era taina noastră absolut personală, bine păstrată.

Mătuşa Margareta putea vedea de la fereastra bucătăriei numai portiţa de la grădină. De aceea noi preferam ca plecările şi sosirile noastre să rămînă cît mai neobservate.

Spărtura în gardul viu o descoperisem noi în spatele coteţului de găini, care din pricina crengilor ce atîrnau şi pe care trebuiam numai să le dăm la o parte, era invizibilă pentru oricare nebinevenit. Această deschizătură dădea într-o pajişte care se mărginea cu uliţe, ce ducea spre pădurea noastră mult iubită.

Odată ajunsă în uliţă, săream şi strigam de nu-mi încăpeam în piele. Era într-adevăr o adevărată plăcere să trăieşti într-o dimineaţă aşa de splendidă.

Filip mă urma ceva mai încet. El îşi ţinea privirea aţintită spre gardurile vii ce înconjurau uliţa şi se oprea din cînd în cînd să tragă cu urechea sau să pîndească. Eu cred că speriam pe cele mai multe păsări înainte ca Filip să ajungă măcar în vecinătatea lor.

Dintr-un salt sării peste poarta ce ducea spre o fîneaţă. Aici mă oprii pentru o clipă să privesc prevăzătoarele oi împreună cu mieii lor poznaşi cu picioare lungi, cum săreau ca şi mine printre bănuţei. În timp ce stăteam eu aşa şi priveam, dintr-odată unul dintre mieluşei mă observă şi veni în fugă spre mine. Avea năsucul şi picioarele negre şi scoase un behăit vesel de bunvenit. Eu mă tupilai în iarbă, desfăcîndu-mi larg braţele. Mieluşelul veni de-a dreptul la pieptul meu şi începu cu ardoare să-mi lingă obrazul cu limba-i călduţă.

– Filip! strigai eu, uite ce plăcut!

El ajunse între timp la mine şi împreună am îngenuncheat în iarbă, în timp ce mieluşelul ne îmbrîncea şi ne lingea, sărind de la unul la altul în braţe.

Apoi veni şi bătrînul păstor spre noi. Se rezemă de poartă şi ne privi zîmbind pe sub mustaţă.

– E o mieluşea orfană! ne lămuri el. Este hrănită cu biberonul şi nu se sperie de nimeni. Celelalte oi o împing la o parte, însă ea îşi vede voioasă de drum. Micuţa ştrengară are tot timpul ceva în cap.

În această clipă mieluşeaua sări de pe genunchiul meu şi fugi spre poartă. Bătrînul se plecă şi o luă în braţe.

– Îmi cunoaşte deja bine glasul. Nu-i aşa? spuse zîmbind. Apoi băgă micuţul animal sub pelerină şi se îndreptă spre gospodăria ţărănească.

– Acesta-i un păstor nou, zisei eu lui Filip. Nu l-am mai văzut niciodată.

– Eu, da! răspunse Filip. Acuma însă hai să mergem. Nu mai avem timp de pierdut.

El sări în sus şi fugirăm peste cîmpia întinsă, cu părumi fluturînd în vînt. După ce mai sărirăm un gard ajunserăm la pădurea „noastră".

COLIBA INDIANĂ

Ce minunată era pădurea noastră.

Dediţeii acopereau pământul, asemenea stelelor, viorelele formau pete albastre prin luminişuri, iar tulpiniţele ascuţite ale zambilelor răsăreau peste tot. Razele soarelui cădeau pieziş printre trunchiurile stejarilor şi luminau povîrnişurile şi vîlcelele, unde măcrişul iepuresc privea de sub frunziş, iar veveriţele şi păsărelele nu-şi găseau astîmpăr.

Filip şi cu mine părăsisem cărăruia şi străbăteam cu greu prin pădurica tînără unde caprifoiul se căţăra de la un trunchi la altul.

În cele din urmă ne-am oprit ca să ne uităm în jurul nostru. Filip se aşează pe o perină de muşchi iar eu mă ghemuii lîngă el pe pămînt.

– Aici ne facem cartierul general, mă anunţă el. Aceasta este un punct bun de plecare pentru alte expediţii.

Lui Filip îi plăceau cuvintele lungi şi uneori citea ziarul, numai ca să caute astfel de cuvinte, însă nu le înţelegea întotdeauna.

– Cum vrei tu să faci aceasta? întrebai eu.

– Noi construim o colibă de indian! mă lămuri el. Vezi sorbul acela? Din el putem face stîlpul de la mijloc. Vom căuta crengi ca să le punem de jur împrejur strînse unele de altele; apoi le împletim cu vrejuri de caprifoi şi lăsăm doar o deschizătură suficient de mare,

cît să ne putem tîrî înăuntru. Pe jos aşternem ferigă şi muşchi şi-n felul acesta o să fie moale şi comod. Este aproape aşa ca şi cînd am vrea să construim un cuib. În spatele colibei săpăm o groapă şi o căptuşim cu pietre şi crenguţe. Acolo ne ascundem proviziile şi le acoperim cu ferigă, în aşa fel, ca nici să nu se observe. O să arate exact aşa cum era pămîntul înainte.

Eram încîntată. Mă apucai fără întîrziere de lucru. Pînă la orele de prînz muncirăm zdravăn, cărarăm crengi uscate de prin desiş şi tăiarăm cu briceagul lui Filip ţăruşi lungi. În curînd scheletul colibei noastre se ridică solid din pămînt.

Ne-au trebuit cîteva zile pînă să terminăm coliba. În fiecare dimineaţă făceam acasă treburile în grabă, apoi dădeam fuga în pădure.

Cu fiecare dimineaţă grămăjoara de praf se mărea sub covor. Şi fiindcă mătuşa Margareta nu de multă vreme terminase curăţenia generală de primăvară, neglijenţa mea încă nu se observa.

În aceste minunate ore petrecute în pădure, rareori rămîneam împreună. Fiecare îşi vedea de lucru şi se lăsa în voia gîndurilor lui. Ne întorceam mereu la punctul nostru de plecare, cu braţele încărcate de ferigi şi vrejuri.

Fiecare din noi găsea comorile lui personale şi avea întîmplările lui deosebite pe care le împărtăşeam unul celuilalt la întoarcere.

Descoperirea lui Filip cea importantă era un cuib de ţiclean. Am dat peste el în timp ce Filip se ghemuise neclintit într-un şanţ, cu privirea fixă la o tufă de păducel. Eu mă trăsei lîngă el la pămînt.

– Un ţiclean! şopti el, hrăneşte puii. Îndată se va înapoia la cuib.

În timp ce el încă vorbea, auzirăm sfîrîit de aripioare şi foşnet de frunziş. În clipa aceea văzurăm pe micuţa mamă cu o îmbucătură în cioc, zburînd iute ca o săgeată spre cuib. Noi auzirăm piuitul agitat al puişorilor şi frămîntarea ce domneşte de obicei într-un cuib de păsărele la timpul mesei. Apoi ţuşti! Mama plecă iar în căutare de hrană, dispărînd printre copacii din pădure.

– Vino repede! îmi şopti fratele meu. Vrem să ne uităm în cuib înainte de-a se întoarce.

Cu grijă dădurăm crengile la o parte şi căutarăm cuibul. Era o minge rotundă perfectă ca formă, ţesută des din păr de licheni, cu o deschizătură laterală. Ni se părea o minune că o păsărică aşa de minusculă să fi fost în stare să construiască o căsuţă aşa desăvîrşită!În timp ce noi studiam cu atenţie cuibul , puii au simţit prezenţa noastră şi o mulţime de ciocuri galbene, curioase, se înghesuiră ţîrîind spre deschizătura cuibului. Însă noi n-aveam vermişori pentru ei şi ne-am retras pentru a nu speria pe mama lor.

– În curînd vor începe să zboare. spuse Filip, atunci ne vom ascunde în şanţ ca să-i privim.

În zilele ce-au urmat am întrerupt adeseori construcţia colibei, ca să putem observa puişorii ce zi de zi se făcură mai mari, mai puternici. Penele deveniră mai dese şi în aceaşi măsură şi piuitul devenise mai tare şi mai energic.

Aceste păsări nu erau singurii noştri vecini.

Fagul de dincolo de coliba noastră avea sus în vîrful lui o creangă bifurcată. Într-o zi, pe cînd împleteam

liniştită la peretele colibei noastre, auzii un foşnet de aripi. O bufniţă cenuşie trecuse în zbor pe lîngă mine. Într-o clipă mă căţărai ca o veveriţă pe trunchiul fagului, sărind de pe o cracă pe alta; căutam cu ochii în toate scobiturile după cuib. Oboseala mea fusese răsplătită. Acolo pe creanga bifurcată din vîrful copacului, într-un leagăn de paie şi pene cenuşii, era un singur ou alb ca zăpada şi fierbinte de căldura mamei ce-l clocea.

Mă coborîi ceva mai jos ca să n-o deranjez pe pasărea mamă şi mă aşezai pe o cracă, bălăbănind cu picioarele încoace şi încolo. Cît de minunat se putea privi de aici! Povîrnişurile din spatele pădurii erau albastre de zambile, iar prin vălul subţire al verdelui proaspăt sclipeau în galben plantele de baltă. Eram aşa de fericită, că-mi venea să plîng de bucurie. Atunci îl zării pe Filip. Venea încet printre copaci cu braţele încărcate cu ferigă. Mi se părea foarte mic de statură. Îndată se urcă şi el lîngă mine. Împreună privirăm cu desfătare la această curată minunăţie. Nu trecu mult şi o văzurăm pe viitoarea mamă într-un fag din apropiere, clipind mînioasă din ochii ei galbeni. Ne gîndirăm c-ar fi mult mai bine să coborîm. Într-o clipă îşi desfăcu aripele-i uriaşe şi se lăsat pe cuib. Noi ne aşezarăm pe burtă în coliba noastră şi vorbirăm despre puii de bufniţă.

O săptămînă a mers totul bine. Mătuşa Margareta părea a nu dori să ne stăvilească libertatea.

Cînd observam că mătuşa era obosită şi extenuată, îmi ziceam: „Asta nu mă priveşte pe mine, vacanţele îmi aparţin şi eu vreau să le petrec cum îmi place."

Dealtfel nu prea eram bună pentru gospodărie, de

aceea îmi displăcu foarte mult faptul că mătuşa Margareta într-o dimineaţă mă reţinu strîngîndu-mă de mînă, tocmai cînd eram pe cale de-a pleca şi mă întrebă unde mă duc.

– Afară cu Filip! răspunsei, încercînd să mă desprind din strînsoarea mîinii ei. Eu mi-am făcut lucrul meu! Pe cuvînt de onoare că l-am făcut, mătuşă Margareta! Te rog lasă-mă să plec, căci Filip mă aşteaptă.

– Bine, bine! replică mătuşa mea fără şovăire. Filip va trebui să meargă singur astăzi! Eu am nevoie de tine, Rut. Astăzi am spălătură mare şi tu poţi să mă ajuţi la întins rufele. Ar fi şi timpul ca tu să faci ceva mai mult ca pînă acum!

Eu tropăii în podele şi mă uitai cum nu se poate mai posomorît.

– Eu vreau chiar astăzi neapărat să mă duc! răspunsei necăjită.

Mătuşa Margareta mă zgîlţîi un pic.

– Tu poţi foarte bine, pentru variaţie în lucru, să mai faci cîte ceva pentru altul, ripostă ea. Şi dacă nu vrei să faci de bună voie, vei rămînea şi după masă acasă. Eu văd că tu devii pe zi ce trece tot mai leneşă şi mai egoistă. Cu cît te calmezi mai degrabă, cu atît mai bine.

Ea păşi greoi spre bucătărie, iar eu trebui, de bine, de rău, s-o urmez. Băteam din picioare şi mîrîiam răutăcios. Eram furioasă chiar. Aşa un ghinion! Poate chiar azi o să iasă din ou puiul de bufniţă şi eu n-o să fiu acolo. Puişorii de ţiclean îşi vor părăsi poate cuibul şi numai Filip singur o să-i vadă. Era nedrept! În această clipă o uram pe mătuşa Margareta. Hotărîi în inima mea să n-o ajut cu nici un chip, ci să mă port cum nu se

poate mai rău. Atunci o să regrete că m-a oprit acasă.

Aici şirul gîndurilor fuse întrerupt, căci uşa din spate fusese izbită cu putere şi capul lui Filip se ivi. Lucrase în grădină pentru unchiul Petru şi arăta de-a dreptul înfierbîntat.

– Tu vii, Rut? întrebă el cu un glas vioi.

– Nu, ea nu vine! răspunse mătuşa răstit. Spre binele ei, trebuie să fie şi altora folositoare. Du-te şi te joacă singur în dimineaţa aceasta, Filip! Dacă se va purta cuviincios, Rut va merge cu tine după masă.

Eu cu mătuşa petrecurăm o dimineaţă deplorabilă. Eu mă strîmbam către perete şi-mi descărcam mînia pe rufe. Suspinam şi căscam, izbeam cu picioarele mele în picioarele mesei şi aruncam mătuşii mele, pe la spate, priviri nimicitoare. Ea însă lucra din greu la albia cu rufe şi părea a mă trece cu vederea. Se făcea că nici nu observă toanele mele, ceea ce mă enervă şi mai mult. „Ce rost are să fac pe bosumflata, dacă nici măcar nu se uită cineva la mine?“ Devenii tot mai înfuriată.

În cele din urmă reuşii să-i atrag atenţia. Ea îmi spusese tocmai să duc afară un lighean plin cu batiste spălate şi să le întind pe frînghie la uscat. De fapt n-aveam de gînd să le las să cadă jos, însă eram aşa de preocupată cum să fac ca să izbesc uşa cît mai tare, iar cîrligele de rufe să le amestec de-a valma, încît ligheanul îmi alunecă din mînă şi toate batistele căzură jos. Pe lîngă tot ghinionul, în timpul nopţii trecute, plouase, aşa că pe jos era murdar de-a binelea.

Mătuşa mea era foarte supărată. Eu cred că avea chef să mă pălmuiască, căci văzui cum îşi freca mîinile una într-alta. Îmi spuse adevărul despre mine însumi şi-

mi făcu cunoscut că acuma puteam pleca; căci într-o dimineaţă aşa încărcată cu lucru eram mai curînd o povară, decît un ajutor.

Pentru aceasta însă trebuia ca timp de o săptămînă întreagă să rămîn acasă în fiecare dimineaţă, să ajut la ceva. Probabil că-n felul acesta voi putea învăţa şi eu să fiu mai amabilă, mai săritoare şi totodată mai puţin stîngace. Mătuşa îmi reproşă egoismul meu şi mă asigură încă odată, că voi fi o groaznică decepţie pentru mama mea. Îmi luă din mîini ligheanul cu batistele acum murdare şi-mi întoarse spatele.

Cu greu îmi stăpîneam lacrimile, dînd din picioare. Apoi însă ridicai capul şi pornii afară pe poarta grădinii. Ce-i drept, pierdusem o săptămînă întreagă, toate dimineţile. Acuma însă îmi rămase încă o oră pînă la prînz, în care timp doream să ies în calea lui Filip.

Era o dimineaţă liniştită, călduroasă. Cerul era încă înnorat iar un miros de pămînt proaspăt, acrişor, umplea aerul. Florile îşi ridicau iar capetele, iar păsările cîntau pline de veselie. Totul era paşnic. Numai eu, cu gîndurile urîte, furioasă, cu faţa udă de lacrimi, mă simţeam cumva nelalocul meu. Acest sentiment mă cuprinse cu o astfel de forţă, încît mă oprii pe loc să cuget, privind în jurul meu.

Aici puteam vedea copacii care-şi împlineau datoria fără grabă sau zgomot, fiecare frunză se desfăcea în chip desăvîrşit. Fiecare floare se deschidea ca o minune. Nu era nici o grabă şi nici o împotrivire, ci numai pace şi comportări juste.

Odinioară n-aş fi putut exprima în cuvinte, însă acea pace părea a se revărsa înăuntrul meu şi cîteva minute

în şir am stat să cuget cît de frumoasă ar fi viaţa dacă eu aş putea fi mai drăgălaşă.

Nu-mi doream să fiu prea des aşa, însă în această clipă doream să fiu supusă, fericită, folositoare; să fiu în armonie cu frumoasa creaţiune a lui Dumnezeu. Această dorinţă mă făcu să-mi împreunez mîinile şi să murmur: „Eu doresc doar să fiu cuminte! Nu mai vreau să fiu nici mînioasă şi nici egoistă! Ah, de ce nu pot fi ascultătoare?“

Însă cuvintele mele păreau a fi spuse în gol, căci eu nu ştiam nimic despre Acela ce era foarte aproape de mine şi m-ar fi schimbat.

Pentru mine El era doar un om ce trăise cu mult, mult timp în urmă şi despre care auzisem la serviciul divin. După cîteva minute strînsei din umeri şi plecai mai departe. „Niciodată nu voi fi mai bună“ murmurai eu. „Întotdeauna voi fi îngrozitoare şi lipsită de bunul simţ! Nimeni nu mă va suferi!“

Îl găsii pe Filip din cale afară de bucuros şi părea a nu-mi fi simţit deloc lipsa.

– Am văzut oul spărgîndu-se! strigă el. M-am urcat pînă sus în copac şi „mama“ a zburat. Cînd m-am uitat mai de aproape, coaja era spartă în două şi eu puteam vedea cum se mişcă pieliţa oului. Nu îndrăznii să mai rămîn de frică, ca nu cumva să se răcească oul şi puiul de bufniţă să moară. Acum pasărea s-a întors la cuib, să clocească mai departe, aşa că nu te-aş sfătui să te sui să vezi şi tu acum, căci te-ar ciupi cu ciocul de mîini.

Oricum aş fi vrut eu, era prea tîrziu, căci trebuia să ne întoarcem acasă pentru masa de prînz. Pe drum îi povestii lui Filip de acea dimineaţă, iar eu mă simţii

mai bine, cu toate că îmi dădeam perfect de bine seama că nu meritam nici un pic de milă. Filip încetă de-a mai vorbi în felul lui delicat, despre felul cum am petrecut fiecare în parte acea dimineaţă, iar restul drumului îl străbăturăm făurind la planuri pentru după amiază.

Terry

După trei zile noi trăirăm prima aventură de vacanţă cînd ne cîştigarăm un nou prieten.

Coliba indiană era realmente gata. Un refugiu devenit aşa de plăcut, cum nici nu ne-am fi dorit altul. El cuprindea şi un locşor tainic unde ne ascundeam rezervele de mîncare şi alte comori, atunci cînd eram plecaţi în expediţiile noastre.

Puii de ţiclean zburaseră.

Noi le observarăm primul lor zbor nesigur, care se încheia cu rostogolirea lor pe muşchi, de unde strigau cu toată puterea după mama.

Cît despre puiul de bufniţă şi el era harnic la crescut. Se asemăna acum cu o bilă de vată cenuşie, cu cioc încovoiat şi ochi rotunzi şi galbeni. Părea a nu avea nimic împotrivă, cînd îl luam în mînă.

Între timp mai găsirăm şi alte cuiburi: de mierle, sturzi şi vrăbiuţe, prin tufişuri şi scorburi, printre care şi un cuib de graur, într-o scorbură de salcie. Le vizitam zilnic şi notam în jurnalul nostru timpul clocitului şi evoluţia puilor etc.

În după-masa acelei zile sufla un vînt destul de puternic, dinspre deal, care ne sufla din spate. Nu-i de mirare că tot drumul, aproape alergarăm purtaţi de vîntul ce părea aşa de hazliu. Din cauza rîsului şi a mersului forţat, abia mai puturăm răsufla cînd ajunserăm la

colibă. Ne bucuram însă că o să ne putem trînti pe salteaua de muşchi şi la umbra întunecoasă a pereţilor, să ne tragem răsuflarea. De aceea nici nu mă speriasem cîtuşi de puţin cînd pe Filip, care îşi vîrî capul ca să intre în colibă, îl văzui dîndu-se speriat înapoi, cu ochii mari şoptind pe un ton dramatic „coliba este ocupată".

– De cine? întrebai eu indignată, făcînd cîţiva paşi înapoi.

– N-am putut să văd bine! răspunse Filip. Cred însă că este un băiat.

– Na! spusei eu tare. Aceasta este doar coliba noastră şi el să facă bine şi să iasă afară, să putem intra noi.

Linişte de mormînt.

– Vino afară! porunci Filip clar şi tare.

Nici un răspuns.

– Poate este mort! spusei eu.

– Nu, precis că nu! răspunse Filip. Eu am văzut cum s-a scărpinat.

Urmă o tăcere lungă şi nesigură. După aceea Filip începu să rîdă înfundat.

– Eu cred că trebuie să mă mai uit odată înăuntru, zise el, poate e cam surd.

În patru labe şi foarte prevăzător, Filip se apropie de intrare. Dispăru pe jumătate în deschizătură şi din nou urmă tăcere.

– Termină repede! stăruii eu şi de emoţie îl prinsei, din spate, de picioare. Cine este? Ce face?

– Ne holbarăm unul la altul. zise Filip şi din nou îl pufni rîsul. E un băiat, cum am mai spus. Ascultă, băiete! Aceasta e coliba noastră, iar noi vrem să mergem înăuntru. E mai deştept din partea ta să ieşi afară!

– Nu vreau! se auzi dinăuntru o voce.

– Atunci te scot eu afară! zise Filip bine dispus.

– Dacă încerci, mă prind de perete şi ies cu tot cu el afară, ripostă vocea cu nepăsare.

Din nou tăcere, în timp ce rivalii se măsurau din ochi. Eu, de emoţie şi indignare, săream de pe un picior pe altul. Filip rupse tăcerea.

– Eu ştiu ceva, spuse el. Să facem o întrecere, ca şi în cartea de istorie.

– O.....ce? se informă glasul întrusului ce nu părea a fi familiarizat cu cărţile de istorie.

– O întrecere. repetă Filip. Aceasta înseamnă o luptă de întrecere între doi oameni care se ceartă pentru ceva. Cine iese învingător, cîştigă lupta. Vino afară şi luptă! Dacă biruiesc eu, pleci tu. Dacă învingi tu, poţi împărţi coliba cu noi. Căci vezi ... noi sîntem cei care am construit-o.

Musafirului nostru nepoftit păru că-i convine această propunere, căci văzui cum Filip se silea să se dea înapoi de la intrare, pentru a-i face loc celuilalt să iasă afară. Aşa supărată cum eram, totuşi cînd privii pe faţa băiatului ce ieşea din colibă, îmi dădui seama că-mi place de el şi-mi doream să-l cunosc, să ne cunoaştem.

Sper că Filip va birui! – mă gîndii eu – totuşi sperai că băiatul va rămînea să se joace cu noi. Îmi plăcu de el!

Era un băiat mic de statură. Cam de înălţimea mea, însă de aceeaşi vîrstă cu Filip. Hainele sale erau zdrenţuite şi prea mici pentru el. Ochii lui erau aşa de vioi, ca şi ochişorii unei mierle, iar faţa lui slabă era brună ca o castană şi plină de pistrui. Avea un păr bogat ce-i cădea pe obraz, ceea ce-mi amintea de un acoperiş de

paie, ciufulit. În mîini ţinea un buchet mare de „flori“ (calcea calului şi ciuboţica cucului). El le aşează cu grijă pe un muşchi şi-mi porunci să nu mă ating de ele, pînă nu lichidează cu băiatul de colo.

Întrecerea începu contra regulii. Înainte ca vreunul din ei să fie gata, băiatul se aruncă pur şi simplu asupra lui Filip şi-i dădu un pumn în bărbie. Filip, care fusese surprins, nu reuşi să-i dea înapoi; mai primi un pumn şi peste ureche. Abia atunci Filip, înainte de-a se hotărî ce avea de făcut, mai clipi de cîteva ori din ochi.

– Bate-l Fil! ţipai eu, cît pe ce să mă prăbuşesc peste ei. Dar prinzîndu-mă de trunchiul unui copac din apropierea lor, loveam cu putere în el ca să mă liniştesc.

Era o luptă palpitantă, îndată ce Filip se puse în mişcare. Era aşa de puternic şi încăpăţînat ca un taur. Băiatul însă îmi amintea de o nevăstuică. El se întorcea şi se învîrtea, sărea şi se încovoia, în timp ce muşchii de la braţele-i brune şi slabe se umflau iar buzele le strîngea cu putere.

Odată şi încă odată atacă el, în timp ce Filip îşi susţinea locul şi împărţea palme puternice, însă cu prudenţă.

A fost cu adevărat o întrecere senzaţională, iar eu mă comportai ca şi cînd o întreagă galerie de spectatori ar fi fost într-o singură persoană.

Băiatul cîştigă. El se făcu ca şi cum ar fi vrut să-i sară pe gîtul lui Filip. Însă repede îşi schimbă tactica, aruncîndu-se la picioarele lui, aşa încît se prăbuşi la pămînt cu o iuţeală înspăimîntătoare. Înainte ca Filip să-şi fi dat seama ce se întîmplă, copilul îi şi stătea călare pe piept lovindu-l cu putere.

– Încetează! strigă Filip. Tu ai cîştigat!
– Te-am învins categoric! zise băiatul şi se sculă în picioare. N-am nevoie de coliba voastră. Eu aş putea să-mi construiesc una şi mai frumoasă.

Îşi ridică florile şi dădu să plece, însă Filip îl apucă de bretelele pantalonilor.
– Nu pleca! îl rugă el. Împărţim cu plăcere coliba cu tine şi atunci ne putem lupta şi altădată. Mie-mi face o plăcere nespusă! Ţie nu?
– Ba da! Destul de mult, spuse băiatul.
– Noi vrem să mîncăm gustarea noastră de după amiază. Vino s-o împărţim între noi! îl invită Filip. Este destul loc pentru toţi trei în colibă.

De fapt nu era încă vremea de masă, însă noi simţeam că trebuie să întreprindem ceva pentru a-l reţine pe băiat.

La cuvîntul „mîncare“ avu loc o schimbare surprinzătoare pe faţa lui. El încetă a mai privi posomorît şi plictisit. Fără a se mai obosi să aprobe invitaţia se întinse pe covorul de muşchi şi-şi întinse mîna murdară. Cînd zîmbea şi ochii lui străluceau. Îl găseam de-a dreptul frumos.

Se vedea bine că băiatul era îngrozitor de flămînd. Nu mai văzusem în viaţa mea nici pînă atunci, nici de atunci ca un om să mănînce într-un asemenea ritm. Noi desfăcurăm pachetul cu pîine şi unt; iar el, fără a mai spune „te rog“ sau „mulţumesc frumos“, se repezi asupra mîncării şi în timp ce eu şi cu Filip mîncam încă din prima felie, băiatul terminase deja trei.

Doar şi noi aveam o poftă zdravănă de mîncare!

După ce înghiţise şi ultima fărîmitură de pîine şi lin-

sese marmelada de pe hîrtie, suspină adînc şi satisfăcut. Acum ne puteam ocupa să ne cunoaştem reciproc.

Stăteam cu toţii întinşi pe burtă în colibă, cu capul sprijinit în mîini. Printre muşchi răzbăteau vîrfurile ascuţite ale zambilelor, ce ne gîdilau plăcut pe barbă. Afară soarele după-amiezii inunda cu razele-i aurii pomii şi desena figurine din frunze, pe care le proiecta pe pămînt.

Vîntul şuiera peste vîrfurile copacilor, însă noi puteam sta comod, fiind apăraţi de frig.

– Cum te cheamă? întrebă Filip.

– Terry! răspunse băiatul, în timp ce mesteca un fir de iarbă.

– Cîţi ani ai?

– În august voi împlini 11 ani.

– Unde locuieşti?

– În coliba de anini de la pîrîu, aproape de Wildenwald.

– Ai fraţi şi surori?

– Nu! Eu sînt singur, numai cu mama.

– Unde este tatăl tău?

– N-am tată!

– Ce faci cu atîtea flori?

– Mama le duce la oraş. Ea este vînzătoare de flori.

– Tu le culegi pe toate pentru ea?

– Da, cînd pot chiuli de la şcoală.

Cîtva timp nu mai scoase nici o vorbă. Dintr-odată îmi veni o idee. Pusei mîna pe umărul lui Terry şi-l întrebai:

– Vrei să vezi un cuib de bufniţă?

Drept răspuns el arătă cu degetul sus în copac.

– Te referi la cel de colo? spuse ēl. Eu m-am uitat deja astăzi la el înăuntru. Anul trecut am îmblînzit un pui din cuibul acesta. L-am ţinut aproape două luni la mine acasă.

Eu mă necăjii un pic. Acesta era doar cuibul nostru! De ce trebuia băiatul acesta să fi fost acolo înaintea noastră? Filip însă se îndreptă spre el cu voioşie.

– Cunoşti mai multe cuiburi? Ai putea să ne mai arăţi şi altele? Terry ne privi dispreţuitor.

– Eu aş putea să vă arăt aproape fiecare cuib din pădurea aceasta! răspunse el. Filip sări în sus.

– Aşa? Atunci hai să mergem să le vedem! Arată-ni-le pe toate, Terry!

Terry se ridică încetişor şi ne măsură de jos pînă sus, ca şi cînd ar fi voit să se convingă ce fel de soi de copii sîntem, cărora ar putea să le încredinţeze cuiburile de păsări. Apoi dădu din cap în semn de aprobare.

– Bine! răspunse scurt şi se adînci în tufişuri.

Urmă o oră fără răsuflare, după încheierea căreia eram sleită de puteri şi aproape ruptă în bucăţi. Terry nu se lăsa reţinut de nici o piedică. Ne făcurăm drum printr-o baltă, băgîndu-ne în apă pînă la genunchi pentru a studia căminul ţesut al unei pitulice de baltă. Ne căţărarăm pe copaci aproape imposibili în căutare de cuiburi de ciori; cercetarăm scorburile din copaci şi urmărirăm zborul de plecare şi revenire al unui pui de graur.

Pădurea se deschise înaintea noastră iar noi învăţarăm s-o cunoaştem într-o singură oră mult mai mult decît învăţasem pînă aici.

Soarele era spre asfinţite cînd ne întoarserăm spre

casă.
– Rămîi cu bine! i-am zis noi. Apoi şovăirăm. Trebuia să fie aceasta sfîrşitul? Ar vrea un băiat aşa de minunat să ne mai întîlnească?
– Veniţi iarăşi? întrebă Terry indiferent.

Noi scoasem un suspin de uşurare. Din clipa aceasta, Terry deveni prietenul nostru şi ceea ce era mai important, noi ştiam că şi el ne consideră pe noi ca prieteni ai lui.

OIŢA PIERDUTĂ

Prin urmare ne întîlneam aproape zilnic cu Terry, iar pentru noi, timpul trecu mult prea repede.

Noul nostru prieten ne conduse prin toate împrejurimile şi ne mai arătă cuiburi de păsări ascunse împreună cu o seamă de peşteri în pămînt. Învăţarăm să cunoaştem atît să mergem pe urmele lăsate de animale mici, să deosebim diferite ţipete de păsări, cît şi însemnătatea lor.

El ne tîrî prin mlaştini şi hăţişuri în căutare după florile timpurii şi ne arătă unde cresc cele mai rare orhidee. Era ca şi cînd ne-ar fi deschis o nouă lume a minunilor. Noi îl admiram din pricina uimitoarelor sale cunoştinţe asupra vieţii de pădure.

Odinioară nu-i puteam suferi pe prietenii lui Filip, pentru că, gîndeam eu, m-ar fi putut lipsi de el. Terry, dimpotrivă, ni se părea la amîndoi că ne consideră ca prieteni în aceeaşi măsură şi nu mă privea de sus pentru că eram fată şi eram mai mică. De aceea era o decepţie pentru toţi cînd Filip îşi scrîntise piciorul. El sărise într-o poziţie rea dintr-un copac şi după ce şchiopătase cu greu pînă acasă, trebui să mai stea şi 3 zile în pat.

La început rămăsei şi eu acasă să-i ţin de urît lui Filip. Eu credeam că ostenelile mele aveau succes, însă ele aduceau pe mătuşa Margareta la marginea disperării.

Mai întîi prinsei o raţă, o îmbrăcai în haine de păpuşă şi o adusei în cameră pentru a-l vizita pe invalid. După aceea îi dădui drumul pe covorul din sufragerie şi uitarăm de ea. Raţa de la o vreme merse legănindu-se pe coridor, unde o întîlni pe mătuşa Margareta, care nu se bucură deloc. Noi auzirăm cum raţa, ce mocăia furioasă, fusese scoasă pe uşă afară, după care o văzusem păşind greoi pe iarbă cu scufia pe cap, care aluneca de pe o parte pe alta în timpul mersului.

După acest incident ne jucarăm de-a soldaţii. Aşezarăm în colţurile opuse ale camerii pentru fiecare o armată de soldaţi de plumb şi o duzină de bile. O bună bucată de vreme ne bombardarăm reciproc, fiind extremi de veseli. Dintr-odată ne aduserăm aminte că pisoii din şopronul de lemne ar fi putut constitui o excelentă cavalerie. Mă dusei repede într-acolo şi mă întorsei cu un braţ de „blănuri" negre şi mai pătate, torcînd, cărora le dădui drumul pe covor. Patru pisicuţe cu ochi albaştri, dînd din coadă, se desprinseră una de alta, fugind la colţurile camerii.

Eu îmi alesei ca armată o pisicuţă pestriţă şi una neagră cu botişorul alb. Filip avea două pisicuţe negre ca pana corbului. Deschiserăm focul împotriva infanteriei (soldaţilor de plumb), după care trecu la atac cavaleria.

A fost un joc grandios şi pisicuţele erau încîntate. Ele fugeau în toate părţile după bile, doborînd soldaţii şi-n dreapta şi-n stînga. Filip şi cu mine ţipam de bucurie şi ne tîram în patru labe ca să ne adunăm „*muniţiile*" şi să prindem „cavaleria". Mai repede, tot mai repede fugeau pisicuţele, tot mai înverşunat se agita lupta; apoi, dintr-odată un zăngănit şi o stropitură! Pisicuţa

cea pestriţă sărise pe faţa de masă ce atîrna şi a tras-o jos împreună cu vaza de flori. În cîteva secunde se încurcase aşa de bine în ea încît, deznădăjduită, se învîrtea ca o sălbatică prin cameră. Apa din vază se vărsă pe covor, iar noi stăteam şi rîdeam pînă ne curgeau lacrimile pe obraji. În acest moment se deschise uşa şi intră mătuşa Margareta. Pisicile se năpustiră printre picioarele ei şi fugiră; afară de una micuţă care rămăsese agăţată de piciorul mătuşii, înfigîndi-şi ghieruţele în ciorapul ei. Mătuşa nu era amuzată cîtuşi de puţin! Continuarea scenei doresc mai degrabă să n-o descriu. Urmarea a fost că cele patru pisicuţe agitate au fost alungate în pivniţa cu cărbuni, iar din casă era dată afară o fetiţă supărată. Filip primi o carte şi i se ordonă ca de aci înainte să rămînă culcat pe canapea. Următoarele zece minute le petrecui stînd supărată pe grămada de lemne. Era pur şi simplu nedrept. Mătuşa Margareta spusese că numai eu aş fi vinovată de toate cele întîmplate. Şi Filip era tot aşa de vinovat ca şi mine! E drept că, eu făcusem propunerea cu pisicile. Filip însă găsise ideea formidabilă. Nu-nţelegeam de ce n-am fi avut voie să ne jucăm. Îmi era foarte neplăcut să fiu trimisă afară singură. O uram pe mătuşa Margareta! Dacă ar fi judecat bine situaţia nu eram nicidecum vinovată. Doar pisicuţele erau vinovate! La acest gînd o văzui din nou pe pisica pestriţă toată udă, încîlcită în faţa de masă, ce se rostogolise prin cameră.

Începui să rîd înfundat şi cu aceasta se îmbunătăţi şi dispoziţia mea. Mă ridicai şi mă dusei spre lăcrămioarele de lîngă zid, care începeau să-nflorească. Mirosii adînc parfumul lor. Începui să mă simt mai bine, căci

era minunat să stai afară într-o zi aşa de senină de primăvară, chiar singură fiind. Mă gîndii că pot merge în pădure, să-l văd pe Terry. Ieşii prin gaura din gardul viu şi hoinării de-a lungul uliţei. Primăvara era pe sfîrşite. În curînd avea să înceapă vara. Cîmpia pe care păşteau mieii era galbenă de flori de calce, iar cei mai mulţi dintre miei arătau aşa de mari, aproape ca oile. De jur împrejurul meu puteam auzi behăitul lor strident, după care urma răspunsul oilor-mame, pe un ton mai jos. Mă oprii să-mi împletesc un lănţişor din flori de bănuţei şi mă întrebai: Oare ce-o fi devenit din mieluşelul blînd şi orfan, ce-mi linsese obrazul în prima zi de vacanţă?

Nu mă adîncii prea mult în pădure, căci razele de soare de la marginea ei erau mai plăcute, iar eu voiam să culeg flori.

Feriga tînără răsărea peste tot, acoperind zambilele. Măzărichea se întindea peste gropi, iar de prin luminişuri se zăreau flori de orhidee şi vinariţă. Eu hoinării mai departe fără nici o ţintă, gîndindu-mă la Filip, la mama, la Terry cu cuiburile lui, la dealuri îndepărtate pline de zambile şi la colibe indiene. Aproape că uitasem unde eram! Îmi venii în fire, cînd în apropierea mea răsună o voce bărbătească. Mă uitai îndărăt şi-mi dădui seama că vocea nu mi se adresa mie, căci bărbatul îmi întoarse spatele şi căuta cu ochii în desiş. Îl recunoscui de la prima vedere. Era păstorul ce luase mielul orfan în braţe şi-l ascunse sub mantaua lui.

Curioasă cum eram, voiam să ştiu ce face el acolo. Mă aşezai în aşa fel ca el să-mi observe prezenţa. Îndată ce mă zări, un zîmbet binevoitor i se ivi pe faţă.

– Ia te uită! strigă el. Asta-i micuţa ce s-a jucat cu

mieluşeaua, iar acuma apare la momentul potrivit. Unul dintre „ştrengari“ a fugit. Eu cred că este pe undeva agăţat prin tufişurile astea. Însă pur şi simplu eu nu pot să-l văd! Vrei să mă ajuţi să-l caut?

Eu chiar doream aceasta cu multă bucurie. Îl iubeam pe acest bătrîn cu părul alb şi faţa rumenă. La rîndul meu simţeam că şi el mă îndrăgise. Foarte curînd curgeau discuţiile între noi ca şi cînd ne-am fi cunoscut de-o viaţă.

– De ce a fugit oiţa? întrebai eu, în timp ce scotoceam tufişurile şi cercetam şanţurile şi gropile.

– Da, vezi tu! răspunse bătrînul zîmbind. Eu cred că aşa se întîmplă şi la oameni. Unii merg după capul lor pînă ajung la strîmtoare.

– Desigur că-i pare rău! spusei eu. Acum cînd este prins în tufiş, îşi doreşte să fi rămas mai bine pe păşune.

– Da, spuse gînditor bătrînul, dînd din cap, este nevoie de mulţi spini şi tufişuri pentru ca aceşti miei să înveţe că drumul lor nu este cel mai bun. Pe semne că i se rupe inima de dor după mine. O, de-aş putea găsi locul...!

– Ce mult se va bucura să ne vadă! spusei eu. Ce mult doresc să-l găsesc! Trebuie să fie foarte obosit şi flămînd;i-aţi luat ceva de mîncare?

El îşi băgă mîna în buzunar şi scoase o sticlă.

– Ai să vezi! Abia de-l voi lua în braţe şi el îşi va şi băga nasul în buzunar! Ştie bine că eu nu pot uita aceasta.

Păstorul rîse încet ca pentru sine, apoi ne băgarăm mai adînc în pădure.

– S-a rătăcit departe! Nu-i aşa? observai eu.

– Da, într-adevăr, răspunse bătrînul. Însă eu totuşi am s-o găsesc. Niciodată nu mi s-a rătăcit vreo oaie fără să n-o fi găsit şi să n-o fi adus acasă! Mereu o tot aud pe undeva behăind, chiar dacă uneori trebuie s-o caut multă vreme.

– Care a fost cel mai lung timp cînd a trebuit s-o căutaţi? întrebai eu.

– Aproape o noapte întreagă, spuse el. Însă aceasta, pe timp de furtună, cînd nu puteam să-i aud glasul din cauza vîntului puternic şi al tunetelor. Oaia o găsisem agăţată într-o tufă de mure, abia în zorii zilei, cînd era pe jumătate moartă de frig, de foame şi zbierat.

– Şi ce făceaţi cu ea?

– Ce făceam? O scoteam dintre rugii de mure, o liniştteam, o înveleam în mantaua mea şi o duceam în braţe pînă acasă; cîteodată mi se părea că înnebunise de frică, îndată însă ce simţea braţele mele, se liniştea ca un copilaş ce doarme la sînul mamei. Ea simţea că totul este bine.

Eram pe cale să-i pun o altă întrebare, cînd păstorul ridică dintr-o dată mîna şi se opri. El ascultă încordîndu-şi atenţia.

Eu nu auzii nimic! Însă urechea lui experimentată de păstor prinsese sunetul slab al strigătului de ajutor, al unui mieluşel obosit.

– Acolo trebuie să fie! spuse el simplu. În tufişul acela.

El se duse în direcţia de unde venea glasul. Cînd dădurăm cu ochii de mieluşea, pentru mine deveni o enigmă faptul, cum o făptură atît de mică a putut intra într-un aşa desiş de mărăcini, plin de spini! O şi mai

mare taină pentru mine era, cum avea s-o scoată păstorul de acolo! Ne apucarăm de treabă; dădurăm crengile la o parte. În timp ce păstorul se ostenea cu lucrul, vorbea cu oiţa, aşa cum vorbeşte o mamă cu un copil speriat.

Ce-i drept, mieluşelul nu putea înţelege vorbele, însă recunoscu pe dată glasul păstorului. Într-o clipă ştiuse el că este căutat, găsit şi iubit, căci la sunetul vocii, încetă lupta neputincioasă şi gemetele pline de frică. El lăsă să răsune un singur behăit vesel, apoi stătu liniştit, aşteptînd. A durat multă vreme pînă am pătruns pînă la mieluşea. Cu multă răbdare, bătrînul păstor îşi croi drum prin tufişuri şi ramuri ghimpoase, dîndu-le la o parte, pînă cînd, în cele din urmă, ridică în sus oiţa cea pierdută! Mîinile sale erau îngrozitor de zgîriate şi sîngerînde; însă el părea a nu le lua în seamă. Ţinea mieluşelul tremurînd strîns, la pieptul lui, însă acesta începu să adulmece cu botişorul lui negru pe la buzunarul păstorului.

– Eşti gata să te-ntorci acasă? şopti el ridicînd botişoru-i negru şi umed spre faţa lui.

– Beee! răspunse mieluşeaua şi băgă botişorul în buzunarul păstorului. Acesta scoase sticla afară iar mieluşeaua începu să tragă cu poftă din biberon. Sticla se goli numaidecît, iar mieluşeaua sătulă şi mulţumită, îşi sprijini căpuşorul pe braţul păstorului.

Liniştiţi ne îndreptarăm spre casă. Mîna mea era în mîna mare şi bătătorită a păstorului, iar mieluşeaua se afla în siguranţă pe braţul lui.

Părea a fi căzut pe gînduri, însă arăta foarte fericit. Aş fi dorit mult prea bucuroasă să iau parte la gîndurile

lui, dar nu îndrăzneam să-l întreb nimic. Mă mulţumii să merg mai departe, liniştită lîngă el.

Cînd am ajuns la pajişte, soarele era pe asfinţite, iar cerul avea culoarea unei scoici roşiatice. Dădurăm drumul mieluşelei între tovarăşele ei; după un scurt behăit plăcut, căzu îndată într-un somn adînc.

– Eu cred că este vremea să merg acasă! spusei încet. Vă mulţumesc, că mi-aţi îngăduit să vă ajut şi eu sper să ne revedem curînd!

Însă bătrînul, care sta pe banca de lemn din faţa grajdului de oi, mă trase spre sine şi zise:

– Înainte să pleci, fetiţo, vreau să-ţi citesc ceva despre o altă oaie, care de asemenea se rătăcise! Atunci scoase din buzunar un Noul Testament uzat, îl deschise la Evanghelia după Luca, cap. 15 şi începu să citească rar şi cu băgare de seamă, ca-n felul omului de la ţară.

Eu auzisem probabil această istorioară deja mult mai înainte, însă nu mă interesase. În această seară însă era altfel. Ea părea a face parte din pajiştele povîrnite, din umbrele lungi ale serii, a soarelui roşiatic şi a turmei care dormea. Mă apropiai şi mai mult de păstor şi-l ascultai din toată inima! „... după ce-a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri...“ Luca 15:5-7 „... care n-au nevoie de pocăinţă!“

El închise Noul Testament iar eu privii la el.

– Noapte bună, micuţo! spuse el.

– Noapte bună! răspunsei eu. Şi mulţumesc frumos.

Încet, prin livezile înflorite, venii spre casă.

O IDEE GENIALĂ

Lui Filip nu-i povestii nimic despre păstor, cel puţin despre sfîrşitul întîmplării; mi-era teamă c-ar putea rîde de mine, găsind comică toată chestiunea. Afară de aceasta, aproape că uitai întîmplarea, pentru că îmi veni în minte o idee genială! Şi cînd eu aveam aşa ceva, nu mă puteam gîndi la nimic altceva, pînă ce n-am înfăptuit-o pînă la capăt.

Neputînd încă să meargă pînă în pădure, Filip şchiopăta în dimineaţa aceasta prin grădină. Ne jucarăm jocurile noastre obişnuite şi acum stăteam la umbra unui măr. Ne întrebam ce-am mai întreprinde altceva! Şi fiindcă nimic potrivit nu ne venise în minte, stăteam tolăniţi pe jos şi pălăvrăgeam. Filip începu să vorbească despre albumul său:

– Ştii tu, el devine tot mai gros! mă informă el, şi este aşa de plin cu însemnări importante despre păsări! Tot ceea ce-mi mai trebuie acum este un aparat de fotografiat, ca să fac fotografii şi pe care n-o să-l primesc încă ani de-a rîndul. Gîndeşte-te numai! continuă el visător. Ce fotografie minunată a puiului de bufniţă ar fi ieşit în timp ce el stătea pe mîna ta. Dar ţiclenii ce stăteau în şir pe o creangă de păducel?

– Nu face nimic! îl consolai eu. Noi avem ceva mai mulţi bani decît ultima dată cînd i-am numărat. Deci merge înainte!

– Însă aşaaa ... încet! oftă Filip. În curînd voi fi aproape adult şi atunci mă trimite într-o şcoală-internat, iar acolo nu mai am timp pentru fotografiat. Dacă mătuşa Margareta mi-ar permite să fac pe curierul în timpul liber, aş cîştiga bani!...

Eu întrerupsei această succesiune de idei, prin aceea că mă năpustii asupra lui şi-l lovii puternic pe spate.

– Fil! strigai eu. Fil, eu am o idee fantastică de tot.

– Ce fel? întrebă el, îndoielnic.

Bunele mele idei au fost pentru el cam dubioase. Ele luau adesea un curs rău şi se terminau cu pedeapsă.

– De data aceasta este o idee cu adevărat bună, Filip! îi asigurai eu. Mătuşei Margareta îi va fi imposibil să afle ceva. Noi o să căutăm şi-o să culegem flori pe care o să le vindem, aşa ca mama lui Terry şi-n felul acesta o să adunăm bani cu grămada. Spune „da", Filip! Spune „da"!

Lui Filip i se păruse afacerea încă foarte îndoielnică.

– Mamei lui Terry nu i-ar place aceasta! obiectă Filip. Dacă oamenii cumpără florile noastre, nu le mai cumpără pe ale ei şi atunci cîştigă mai puţin.

– Noi nu mergem în aceleaşi locuri! spusei eu. Ea vinde florile pe stradă, în oraş. Noi ne deghizăm ca să arătăm ca ţiganii şi batem la uşile din spatele caselor.

Ochii lui Filip străluceau. Ideea mea a fost consimţită. Eu ştiam prea bine că acum sau mai tîrziu el va fi de acord. Aşa că Filip spuse:

– O să mergem la casele cele mari din deal, cu porţile de fier şi intrarea largă. Ne îmbrăcăm cu hainele noastre vechi, ne ungem pe faţă cu ceva şi ne încălţăm cu pantofii cei mai murdari. Vom arăta ca nişte copii de

ţigani, mai ales că tu îţi vei pune pe cap baticul cel roşu. O să cîştigăm bani cu grămada! Vino, să plecăm imediat!

Eu care eram bucuroasă să-mi duc planul pînă la capăt, sării. Îndată însă cînd mi-adusei aminte de piciorul lui Filip încercai să-mi stăpînesc nerăbdarea.

– Tu vei putea merge mîine, nu-i aşa? Chiar dacă mai rău, un pic de mers şchiopătat ar fi foarte folositor. Oamenii ar avea milă de tine! Am putea spune: „Aveţi milă de un biet cerşetor şchiop" şi ai întinde pălăria! Ai putea chiar să te legi cu o batistă albă la încheietura piciorului şi te-ai uita în jos, ca şi cînd te-ar durea, însă nu prea tare, căci ar trebui să izbucnesc în rîs.

Numai gîndul la cele spuse mă făcu să izbucnesc într-un hohot de rîs, ce mă rostogoleam pe iarbă de distrată de eram.

În ziua următoare Filip se simţea mai bine cu piciorul. O şterpelirăm de acasă mai de timpuriu, cu un coş mare de mers la piaţă. Ne îndreptarăm spre pădure. Intenţionasem să culegem florile pînă la prînz, iar după masă să le ducem la vînzare. N-aveam habar de preţuri, ceea ce ne cam neliniştea, însă speram că totul va merge bine.

– Încotro mergem? întrebai pe Filip, în momentul cînd am ajuns la fîneaţă.

– La mlaştina din vale! răspunse el. Acolo vom culege o mulţime de flori de ciuboţica cucului. Mai tîrziu vor fi şi flori de calcea calului şi odoleanul e pe înflorite. Poate găsesc şi cîteva orhidee pe care să le punem printre ciuboţica cucului. Culorile se potrivesc bine împreună.

– Putem tăia şi cîteva flori de cireş sălbatic! completai

eu, iar eu vreau să culeg măcriş iepuresc şi viorele şi să fac buchetele pentru vazele mici. Le putem vinde ieftin la oamenii ce nu vor buchetele mari. O, Fil, ce minunat va fi!

Eu aproape că fugeam pe drumul abrupt ce ducea spre lumea mlăştinoasă şi în mersul meu repezit eram cît pe ce să mă agăţ într-o cracă de cireş plină cu flori ce atîrna de-a curmezişul.

Mă oprii să rup cîteva rămurele, în timp ce Filip mă ajunse din urmă. În loc să mă ajute, stătea pur şi simplu să se minuneze de splendoarea albă şi curată.

– Nu-i asta o minune? îşi dădu Filip drumul încet la grai. Dacă te uiţi mai sus pare a fi un munte de zăpadă adunată!

– Da, răspunsei eu indiferentă, ajută-mă să culeg, căci nu pot face totul singură.

– Nu-i păcat că această splendoare nu durează? Continuă Filip, fără a ţine cont de mine. Peste cîteva zile totul se va scutura, iar petalele florilor vor deveni maronii şi vor fi respingătoare, căzute pe jos. În fond nici un lucru frumos nu dăinuieşte!

– După aceea se vor face cireşe sălbatice! replicai nepăsătoare. Încetează să te tot uiţi în sus, Fil! Este o prostie să-ţi baţi capul cu astfel de gînduri. Mai bine hai să culegem flori!

Filip se supuse şi începu să culeagă viorele de un albastru închis.Expresia feţei rămase însă gravă. Eu mă îndepărtai de el, căci nu-l puteam privi într-o aşa dispoziţie melancolică. Cu toate că încercam să le uit, ultimele cuvinte ale lui Filip îmi sunau mereu în urechi: „În fond nici un lucru frumos nu dăinuieşte.“

El avea întru totul dreptate! Toate lucrurile urîte cum erau crizele de furie, certurile cu mătuşa Margareta îmi reveneau mereu în minte şi nu puteam scăpa de ele, cu toate că pentru un timp dispăreau. Lucrurile frumoase, dimpotrivă: atît vacanţa şi florile, cît şi apusul de soare şi păsările cîntătoare treceau sau mureau. Desigur că alte lucruri frumoase le luau locul, însă ele nu mîngîiau ca cele ce trecuseră.

– Chiar deloc! spusei tare, iar Filip, care venea în urmă, mă auzi.

– Ce „chiar deloc"? întrebă fratele meu. În acel moment el zări o gaiţă, din cauza căreia a uitat totul.

– „Frumosul" încercai să lămuresc destul de neclar.

– Aşa, spuse Filip. Nu face nimic, mereu vine ceva nou! Gaiţele îşi construiesc cuiburile destul de adînc, ţine ochii bine deschişi.

El nu-mi spusese înainte nimic despre gaiţe, iar eu nu puteam pricepe ce are a face cu întrebarea.

Fiind însă obişnuită cu judecata simplă a fratelui meu, nu întrebai nimic mai mult. În curînd ajunserăm la mlaştină şi ne îndreptarăm toată atenţia spre flori.

Toată vremea pînă la prînz o petrecurăm culegînd flori cu multă hărnicie şi coşul se umplu.

Erau flori galbene de ciuboţica cucului şi orhidee de un roşu aprins, combinate cu florile albe de vinariţă. Galbenul sclipitor al calcei îl comparam cu flori de baba ursului, iar printre calcea calului am aşezat odolean şi arburi fine.

Florile de cireş le-am lăsat separat, căci simţeam că albul imaculat va produce un efect mai atractiv. Aşa că Filip a dus coşul, iar eu am dus, cu braţul, crengile de

cireş. Comoara noastră am ascuns-o în livada cu pruni. În timp ce merserăm la masă, înăuntrul nostru tresăltam de emoţie, însă exterior, foarte calmi.

Filip înghiţi masa de prînz cu o repeziciune uimitoare, ceea ce-o făcu pe mătuşa Margareta să-l privească foarte sever, în cîteva rînduri. Graba noastră de-a pleca din nou dădu de bănuit mătuşii.

– Filip! spuse ea destul de grav. Eu cred c-ar fi bine să- ţi laşi piciorul să se odihnească, azi după masă. Ai hoinărit destul de dimineaţă pînă la prînz.

Filip privi cu tristeţe spre ea.

– Mătuşico, o linişti el, cu cel mai respectuos ton de care era capabil, eu am stat liniştit aproape tot timpul. Am fost numai pînă la mlaştină de am culeş nişte flori. În afară de aceasta, completă el cu seriozitate, eu simt că mişcarea este bună pentru piciorul meu, care devine mai puţin ţeapăn. Sincer să fiu, mi-am propus ca astăzi după masă să-l mişc cît mai mult posibil.

Filip reuşi să se impună, cum, de-altfel, făcea el întotdeauna cu mătuşa.

– Ei bine! se răzgîndi ea. Însă nu-ţi obosi prea mult piciorul şi rămîi mai departe de mlaştina aceea. E mai mare ruşinea cum arată pantofii surorii tale.

Filip se uită la pantofii mei şi oftă. Desigur el îşi schimbă pantofii, înainte ca mătuşa să fi dat cu ochii de ei. Eu, ca de obicei, uitasem. Ce plăcută ar fi fost viaţa, mă gîndeam eu cu oarecare amărăciune, dacă aş fi venit pe lume cu caracterul lui Filip.

După ce mîncarăm, mătuşa se duse la bucătărie să spele vasele. Nu mă rugă pe mine să-i ajut şi bine-nţeles că nici eu nu i-am oferit ajutorul. Găseam întotdeauna

o mulţime de motive şi scuze, atunci cînd ajutorul meu era de dorit. Astăzi mătuşa era destul de obosită, însă mă lăsă să plec. Îndată ce trîntii uşa, coborîi în grabă treptele. Trecui cu mîna prin păr şi cruciş şi curmeziş pînă ce-mi atîrnă răvăşit pe spate, apoi mă legai cu baticul indian, ce mi-l trimisese mama, şi-mi mai pusei şi un şorţ murdar. Pantofii mei plini de noroi n-aveau nevoie de îmbunătăţire. Arătam ca o mică vagaboandă. Filip, în jacheta cu care căuta cuiburi de pasăre şi cizme înalte, era un însoţitor bun pentru mine.

– Numai să nu ne vadă mătuşa Margareta, şopti el prevenitor, că ar cădea jos de spaimă. Hai s-o ştergem cît mai repede de aici.

Ajunserăm în vîrful colinei unde se aflau casele cele mari, nu fără greutate, căci era foarte cald, iar coşurile erau grele. Chiar şi pe Filip îl durea piciorul cu adevărat, ceea ce el nu voia să recunoască nicidecum. Însă ceea ce ne îngrijora mai mult era faptul că florile noastre îşi aplecaseră capetele aşa de trist. Desigur că trebuiau puse să stea la apă o noapte întreagă, însă noi fuseserăm prea nerăbdători ca să mai aşteptăm pînă a doua zi.

Cînd am reuşit noi să ajungem în faţa primei case cu porţile duble de fier, cu toată nerăbdarea noastră nu ne grăbeam a intra.

– Ce vrei tu să spui? mă întrebă Filip cu vădită nervozitate.

– Eu? răspunsei supărată. Eu n-am să spun nimic. Tu ai să vorbeşti. Tu te pricepi la aceasta mult mai bine ca mine!

– Bine, e în regulă! spuse Filip liniştit.

– Poate nici nu trebuie să vorbim nimic, dacă persoana care locuieşte aci iese afară la uşă şi cînd ne vede, strigă „Ce flori frumoase! Eu cumpăr îndată două buchete.“ Noi zîmbim pur şi simplu, îi înmînăm florile, iar ea ne dă banii şi plecăm.

Această perspectivă îmbucurătoare ne făcu mult mai curajoşi şi înaintarăm mult mai repede pînă la locul unde drumul se bifurca. Drumul din stînga ducea înainte printre pajişti, straturi cu flori şi cedri. Drumul din dreapta ducea în spatele casei.

– Întrăm prin faţă sau pe din dos? întrebai eu.

– Eu cred că prin spate, spuse Filip. Noi nu trebuie să uităm că sîntem ţigani.

În timp ce apăsam pe soneria de la uşă, ne ciocnirăm unul de altul. Abia că avurăm timp să ne dezmeticim, că se şi deschise uşa şi-n prag apăru servitoarea. O fată distinsă cu părul vopsit şi ondulat permanent şi cu hainele îmbibate cu un parfum puternic mirositor.

– Ce doriţi? întrebă ea scurt.

Totul decurse aşa de pe neaşteptate încît noi am rămas aşa de surprinşi că nu puturăm decît să ne uităm unul la altul.

O clipă domni tăcere. Pe mine mă cuprinse o poftă aprinsă de-a rîde în hohote! Nu puteam vorbi. Cu umerii tremurînzi mă întorsei de la Filip, nu înainte însă de-a fi observat că nici lui nu-i mergea mai bine. El îşi scoase batista şi făcu ca şi cînd ar fi trebuit să strănute. Însă rezultatul a fost un fel de muget (urlet) ce avusese asupra mea o mare influienţă. Lacrimile îmi curgeau pe obraz şi întorsei spatele servitoarei.

– Ce vreţi? întrebă ea încă odată.

De data aceasta vocea răsuna plină de furie.

Filip îşi adună toate puterile şi cu voce tremurîndă zise:

– Doriţi să cumpăraţi cîteva flori? murmură el.

– O nu, nu! strigă servitoarea. Pentru ce-am mai cumpăra flori? N-aţi văzut grădinile? Stăpîna are mai multe flori decît are nevoie. Afară de aceasta florile voastre sînt veştejite de-a binelea.

– Îşi vor reveni îndată ce le puneţi în apă! Încercai eu să explic. Însă ea ne şi închise uşa în nas, pe cînd noi rămăsesem chicotind pe trepte.

Îmi ştersei ochii cu un colţ de şorţ, fiindcă-mi uitasem batista. Apoi făcurăm cale-ntoarsă. Straturi pline de lăcrimioare şi micşunele (pe care la intrare, de emoţionaţi ce eram, nu le văzusem) mărgineau drumul pe ambele părţi. Noi însă izbucneam mereu în hohote de rîs. Eram prea distraţi pentru a fi decepţionaţi! Servitoarea, cu toate cele întîmplate, a fost o privelişte încîntătoare, privind la buzele ei roşii ca para focului şi coafura curioasă! În mod sigur la casa următoare vom avea mai mult succes.

Ajunserăm în faţa ei. Arăta cu mult mai puţin grandioasă. Grădina era mai mică, iar uşa casei se putea vedea din stradă. Ne-am oprit puţin ca să citim inscripţia de la poarta grădinii: „Cerşitul şi comerţul ambulant interzis!“

– Ce-nseamnă „ambulant“? întrebai eu.

– Nu ştiu exact, răspunse Filip. Probabil că este vorba de negustorii ce vor să vîndă varză. În orice caz, nu ne priveşte pe noi, de aceea hai să mergem. Ca unii care ştiam ce voiam, înaintarăm pe drum în sus, avînd

coşul între noi.

– Orice s-ar întîmpla, de data aceasta n-avem voie să rîdem! porunci Filip. Nici măcar să ne uităm unul la altul, şi atunci totul va merge bine. Şi încă ceva: să mergem la uşa din faţa casei, pentru că domnii şi doamnele sînt poate mai simpatici decît servitoarele.

Odată ajunşi în vîrful treptelor de piatră, eu am tras de funia clopoţelului mai energic decît aş fi voit. Clopoţelul sună aşa de tare, încît Filip se ţinu de urechi, devenind palid de tot. Era îngrozitor ca, într-o după amiază atît de liniştită, să faci un astfel de tărăboi. Ne aruncarăm reciproc o privire disperată şi în aceeaşi clipă se deschise şi uşa. O doamnă mai în vîrstă cu ochelari şi un spate ţeapăn sta în prag şi se uita la noi ca şi cînd nu ne-ar fi văzut cu ochi buni.

Noi eram aşa de ferm hotărîţi ca de data aceasta să nu ne mai lăsăm întrebaţi, încît începurăm a vorbi amîndoi în acelaşi timp şi încă destul de tare şi repede:

– Noi am cules flori!

– Şi am crezut că dumneavoastră aţi dori bucuroasă să cumpăraţi cîteva, afirmai eu.

– Ele costă puţin! spuse Filip.

– Puteţi să ne daţi cît vreţi pe ele! completai eu.

– Ele arată puţin veştede, regretă Filip.

– Însă se vor reface foarte curînd, dacă le veţi pune repede în apă, mai completai eu.

– De fapt ele sînt foarte proaspete! constată Filip.

– Noi le-am cules abia azi dimineaţă, lămurii eu.

În timpul acestui uluitor potop de cuvinte, ochii bătrînei rămaseră indignaţi de uimire, fixaţi spre noi. Ea nu dădu nici o atenţie buchetului veştejit (pe care eu

încercam cu o grabă febrilă să i-l împing în mînă), ci întrebă numai pe un ton rece:

– Ascultaţi odată, copii! N-aţi citit inscripţia de pe poarta de la grădină?

– Ba da! recunoscu Filip puţin încurcat. Însă eu nu sînt vînzător de varză.

–Şi eu nu sînt nicidecum o cerşetoare! adăugai eu cu destulă obrăznicie.

– Copii! continuă bătrîna doamnă cu o voce teribilă. Dacă sînteţi prea mici pentru a înţelege limba voastră maternă, atunci cu siguranţă că sînteţi prea mici pentru o astfel de ocupaţie. Mergeţi acasă la mama voastră!

Pentru a doua oară în aceeaşi zi ni se închise uşa.

Rămăsesem pe trepte, uluiţi şi încremeniţi. Filip era descurajat şi propuse să mergem acasă. Eu însă aveam mai multă răbdare şi stăruii mai departe:

– Hai să mai încercăm încă o dată! Doar nu pot fi toţi aşa de urîcioşi. Uite, la poarta următoare nu scrie nimic despre „ambulant". Acolo putem să intrăm liniştiţi.

– La prima casă, tot nimic nu scria! bolborosi Filip. Apoi mă urmă pe alee în sus. În faţa noastră se întîndea o minunată grădină alpină. Eu mă dusei cîţiva paşi mai înainte şi dintr-odată dădui cu ochii de un grup de flori sclipitoare de genţiană, ce ieşiseră înghesuite din pămînt. Niciodată pînă atunci nu mai văzusem un albastru aşa ca cerul. În clipa următoare mă plecai pe genunchi să pot privi mai îndeaproape florile de genţiană. În acelaşi timp Filip tropăia în urma mea, uitîndu-se la o ciocîrlie ce se ridica în înaltul cerului, ca apoi să plutească nemişcată în aer. Cu capul băgat între umeri, păşi mai departe. Desigur că uită totul ce era în jurul lui

şi se împiedecă de mine în aşa fel că mă răsturnă cu picioarele în sus. Coşul cu flori se răsturnă şi el, împrăştiindu-se în toate direcţiile. La toate acestea s-au mai adăugat şi ţipetele noastre stridente.

În clipa următoare apăru un domn de după colţ, care era cît pe ce să se împiedece de noi.

– Oh! dar ce s-a întîmplat? începu el.

În timp ce noi ne desprindeam unul de altul şi ne ridicarăm, Filip spuse:

– Îmi pare rău!

– Tu ai căzut peste mine! zisei eu indignată.

– Dar tu nu trebuia să te ghemuieşti pe jos! se apără Filip.

– Nici tu nu trebuia să ridici nasul în aer! îl combătui eu.

– Ah! ştii tu .... eu studiam cu atenţie zborul unei ciocîrlii. Ascultă! Acum pot s-o aud! lămuri fratele meu, în felul lui împăciuitor.

El stătea în mijlocul drumului şi asculta atent, cu faţa transfigurată şi mîinile împreunate. Uitase cu desăvîrşire prezenţa străinului de statură înaltă, ce-l privea cu uimire.

– Te interesează păsările? întrebă domnul dintr-odată.

– Ele mă interesează colosal! răspunse Filip, ce se trezi ca dintr-un vis şi-şi îndreptă cu seriozitate ochii lui albaştri către cel ce puse întrebarea. Şi pe dumneavoastră la fel?

– Foarte! răspunse domnul, sec. În grădina mea îşi au cuiburile diferite soiuri de păsări. Am să vă arăt cîteva, afară de cazul că tu vrei să stai cu sora ta toată după

amiaza în mijlocul drumului.

Filip sări în sus şi plecă cu domnul acela. Eu abandonai florile şi mersei după ei. Îi auzeam cum discutau deja despre o femelă de fazan auriu. Timp de o jumătate de oră, noi am petrecut într-o stare foarte plăcută. Filip era în al şaptelea cer. După ce cutreierarăm toată grădina, domnul ne invită pe verandă şi ne dărui fiecăruia cîte un pahar de limonadă. În timp ce beam, domnul ne întrebă dintr-o dată: „Acum spuneţi-mi, de ce aţi venit încoace?"

Filip uitase cu totul misiunea noastră propriu-zisă şi o clipă rămase buimăcit. De aceea eu răspunsei în locul lui, aducînd coşul cu flori.

– Noi am venit să vindem flori, dar ne-am împiedicat şi am căzut. Doriţi dumneavoastră să cumpăraţi ceva?

El îşi alese trei buchete veştejite de ciuboţica cucului.

– Vă cîştigaţi întreţinerea în felul acesta? se interesă el pe un ton serios.

– O, nu! replicai eu. De fapt nu! Noi dorim să cîştigăm aceşti bani pentru un scop bine definit. De aceea ne-am gîndit că am putea vinde flori. Se pare însă că nimeni nu le doreşte.

– Fleacuri, spuse domnul, ciuboţica cucului sînt florile mele preferate! Un miros ca acesta este de nepreţuit!

Şi cu aceasta îmi strecură în mînă un ban de cinci franci.

Filip se făcu roşu ca focul. Puse mîna pe umărul domnului şi-l asigură cu tărie: „Noi dorim să vi le dăm cu plăcere, căci dumneavoastră ne-aţi dăruit o după-amiază aşa de minunată ... şi ... şi ... şi noi ne simţim foarte îndatoraţi!

Ultimele cuvinte ieşiră de-a dreptul pripite ca şi cînd Filip ar fi isprăvit de citit un discurs. Eu observai o licărire amuzantă în ochii gazdei noastre, însă el spuse cu seriozitate:

– N-are nici o importanţă! A fost o plăcere pentru mine să fac cunoştinţă cu voi şi doresc ca sora ta să păstreze banii. Pentru un copil la vîrsta ta ai cunoştinţe extraordinare despre păsări; m-ar bucura dacă aţi mai veni din cînd în cînd pe la mine!

Eu băgai banul imediat în buzunar, căci mi-era teamă că domnul ar fi putut crede cuvîntul lui Filip. Însă el n-o făcu. Ne conduse pînă la poartă, iar noi i-am strîns mîna şi i-am mulţumit.

În timp ce el s-a dus pe alee în sus, noi ne aflarăm din nou în stradă.

– Hai să mergem acasă! spuse Filip.

– Şi mie-mi convine, consimţii eu, cinci franci nu sînt răi pentru prima zi! Mîine încercăm din nou.

Filip însă nu răspunse nimic. Era prins într-un vis fericit şi cobora agale pe stradă. El era în paradis.

O INVITAŢIE FATALĂ

O săptămînă la rînd merserăm aproape în fiecare după-amiază cu flori de vînzare, iar averea noastră se înmulţea văzînd cu ochii.

Nu mai întîlnirăm un asemenea om simpatic ca domnul cu păsările, totuşi la o serie de oameni se părea că le plac florile noastre şi le cumpărau. Buchetele noastre arătau acum mai frumoase, pentru că le puneam peste noapte în apă, în loc de-a le vinde imediat. Coşul cu florile proaspete de pădure şi de cîmp era o plăcere să-l priveşti. Despre acest lucru i-am mărturisit şi lui Terry, iar el n-avu nimic de obiectat. Dimpotrivă, chiar el ne ajuta la sortarea şi combinarea culorilor pentru formarea buchetelor.

Pentru ca mătuşa Margareta să nu vadă florile, noi le păstram într-o căldare mare aşezată la intrarea în gardul viu. Uneori seara tîrziu venea Terry şi ne povestea unele din descoperirile lui, pe care le adăugam la ale noastre. Ca semn al prieteniei noastre îi arătarăm gaura prin gardul viu, prin care el se furişa ca o nevăstuică, atunci cînd aducea cîte o solie pentru noi, pe care o înfigea în ramurile de măr. Ortografia sa era discutabilă, însă aceasta nu ne deranja cîtuşi de puţin. În afară de aceasta am născocit un fel de limbaj secret, pentru

cazul cînd unchiul Petru ar fi descoperit vreun bileţel, cînd se uita după găini. Cît despre mătuşa Margareta, ne simţeam în siguranţă; ea nu se ducea niciodată în grădina de pomi.

Cel mai adesea noi găseam dimineaţa cîte o fîşioară de hîrtie pe care se putea citi: „Vino la V, ia cu tine ooooo". Asta însemna că Terry ne aştepta la coliba indiană, cu multe merinde. Iar cînd Terry poruncea, noi ascultam.

Mătuşa Margareta aproape că renunţase la lupta fără perspective de-a mă atrage la treburile gospodăriei, iar în mine se dezvolta un mare talent de-a mă sustrage de la datoriile casnice. Cînd simţeam vreodată remuşcări de conştiinţă văzînd-o pe mătuşa tristă şi cu faţa obosită, îndată reuşeam să le înăbuş, strecurîndu-mă prin deschizătura gardului, unde eram din nou la cîmp deschis.

Spre sfîrşitul săptămînii, pe cînd stăteam la masa de prînz, mătuşa Margareta zise:

– Filip şi Rut! Astăzi după masă eu plec de acasă şi mă voi întoarce abia la ora şase. Puteţi să vă luaţi gustarea cu voi şi abia la cină să veniţi, cînd vreţi voi!

„Şi dacă voiam". De bucurie ne împărţeam lovituri de picioare, reciproc, pe sub masă.

– La cine te duci, mătuşică? se interesă Filip, care, totdeauna politicos, lua parte la problemele altor persoane.

– La o veche prietenă de-a mea, care de curînd s-a mutat aici! răspunse mătuşa Margareta. Mai tîrziu doresc să v-o prezint şi vouă pe doamna. Ea iubeşte foarte mult copiii şi a întrebat adesea şi de voi. A cu no-

scut-o şi pe mama voastră.

– Ne va invita şi pe noi? mă informai eu cu mare interes.

Totdeauna mă lăsam cu bucurie să fiu invitată, deoarece ştiam că se găsesc lucruri de mîncare mai alese.

– Atunci cînd s-ar întîmpla aceasta, bine-nţeles că trebuie să te comporţi mai bine de cum faci tu de obicei! replică sec mătuşa.

Eu îmi încruntai fruntea şi de necaz, alunecai jos de pe scaun. De ce trebuia ca şi lucrurile plăcute, cum ar fi de exemplu „invitaţia", să le strice cu observaţii? Bineînţeles că la străini mă comportam totdeauna mai frumos. Eram mult prea ruşinoasă, ca să n-o fac! Îmi făcea plăcere să fiu printre cei mari, care lăudau bunele noastre maniere. O plăcută variaţie – cel puţin pentru mine.

După masă mă pofti mătuşa în bucătărie să şterg vasele, ceea ce şi făcui cu mare iuţeală. Abia terminai, că şi dispărui. Mătuşa Margareta strigă după mine zicînd că trebuie să pun vasele în ordine la locul lor; însă eu mă făcui ca şi cînd n-auzii nimic şi mă năpustii pe uşă afară. Ştiam că-i este imposibil să mă prindă, căci eram sprintenă ca o veveriţă şi mai speram că pînă seara ea va uita de purtarea mea rea. Invitaţia o să i-o şteargă din memorie.

Filip mă aştepta la deschizătură. Ţinea coşul în mînă şi arăta cam speriat.

– Vino repede! spuse el. Noi trebuie să fim cît mai departe posibil, înainte ca mătuşa Margareta să plece la drum! Altfel, am putea-o întîlni pe undeva. Am şi uitat s-o întrebăm în care direcţie se duce.

– Eu cred că merge în oraş la vale! spusei eu nepăsătoare. Am auzit cum unchiul Petru a spus ceva despre cineva pe care voia s-o viziteze, în jos spre strada fagilor.

– Poate că s-a referit la altcineva! obiectă Filip.

– Nu, nu, răspunsei eu încrezătoare, precis că e vorba de aceeaşi persoană! Ea nu pleacă des să facă vizite. Este prea ocupată. Filip, dus pe gînduri, mesteca un fir de iarbă.

– Întotdeauna ea are mult de lucru! Nu-i aşa? zise el în cele din urmă. Uneori mă gîndesc că ar trebui s-o ajutăm şi noi ceva mai mult de cum o facem. De fapt este foarte drăguţ din partea ei că putem sta la ea şi ne poartă de grijă, căci, în fond, nu sîntem copiii ei.

– Ah, nu ştiu, îl întrerupsei eu, căci acest gen de discuţii nu-mi plăcea deloc. Eu îi ajut mereu la vase, la şters praful, iar tu tai lemne mărunţel pentru unchiul şi aşa mai departe; nu mai spun că vara culegem fructe şi dezghiocăm mazăre. Noi încă nu sîntem adulţi, iar ca şi copii n-ar trebui să lucrăm în vacanţă. Avem destul de învăţat în timpul anului şcolar.

Însă expresia feţei lui Filip îmi arăta că el nu era satisfăcut nici pe jumătate. De aceea, pe cît posibil de repede, schimbai subiectul.

O luarăm pe o şosea ce duce în jos spre un grup de case cu un etaj, destul de drăguţe, în care locuiau mai ales doamne mai în vîrstă. Tufişurile de păducel erau înflorite iar ramurile se aplecau sub povara minunatelor flori. Sub ele creşteau calce, urzică moartă, şopîrliţă, talpa ursului, ce emana o harababură de mirosuri şi fiecare plantă în parte tindea către soare. Primăvara era în

toată splendoarea. Păsările dădură drumul la cîntecele lor încît dădeau impresia că li se sparge gîtlejul. Era una din zilele cele paşnice în care nimeni nu s-ar fi aşteptat să întîmpine ceva neplăcut. Nici noi n-avuseserăm nici cea mai mică bănuială despre întorsătura lucrurilor ce avea să se facă în această după-amiază, de aceea eram complet nepregătiţi pentru aceasta.

Bătrînele doamne erau din cale afară de simpatice. La primele patru case fiecare a cumpărat cîte ceva flori, aşa că mai mulţi bănişori argintii alunecară în punguliţa noastră. Cele mai multe doamne se-ndrăgosteau de Filip, la prima vedere şi făceau tot ce dorea el. Probabil ochii lui albaştri şi felul lui politicos şi serios de a vorbi, erau de vină. Una dintre doamne îl mîngîie uşor pe obraz şi-l numi „omuleţ", ceea ce lui nu-i plăcu deloc; o altă doamnă ne dădu la fiecare cîte o bucată de ciocolată. Era o doamnă bătrînă, rozie la faţă, care afirmă că Filip i-ar aminti de nepoţelul ei.

El răspunse cu glasul cel mai dulce, că ea îi aminteşte de bunica, ceea ce pe ea o bucură şi mai mult, după care merse în casă ca să ne mai aducă ciocolată.

– Filip! spusei eu severă, după ce ieşirăm pe poartă, tu n-ai văzut-o pe bunica de ani de zile şi nu cred nicidecum că tu-ţi mai aminteşti cum era!

– O, da! răspunse el foarte vesel, în timp ce lingea ciocolata. Ea avea părul alb şi mirosea a naftalină.

– Însă aceasta avea păr cărunt şi mirosea a scrumbii, îl contrazisem eu, cel puţin în casă mirosea, era pe punctul de-a prăji scrumbia.

– Ah, lasă, spuse fratele meu liniştit, nu face nimic! Ea putea foarte bine să-mi aducă aminte de bunica,

pentru simplul motiv că este o doamnă bătrînă. Doar ca ea sînt toate! Vino, trebuie să mîncăm. Cotirăm pe un drumuşor şi ne aşezarăm pe un gard. De la picioarele noastre se întindea o fîneaţă plină de calce, pe care cîteva vaci somnoroase, de culoare brună, rumegau apărîndu-se cu coada de muşte. Noi mîncarăm din pîinea noastră cu marmeladă tot aşa de paşnici ca şi vacile iarba lor şi aproape tot aşa de tăcuţi, căci Filip nu era vorbăreţ. El avea de cugetat mereu asupra multor lucruri, după cum îmi explica uneori, pe cînd eu eram gata de-a vorbi vrute şi nevrute.

După ce terminarăm de mîncat ne aşezarăm în iarbă şi băurăm apă cu un pai de trestie din şanţul din faţa noastră. Nu era o apă deosebit de bună, mie mi se păru că avea un miros pronunţat de vaci. Filip bău cu poftă şi spuse că speră să nu fie apă industrială. Era abia ora patru cînd noi ne hotărîrăm să mai mergem odată pe stradă în jos şi să ne încercăm norocul la alte cîteva case. Voiam să facem astăzi tot ce se putea face, iar mîine să ne reîntoarcem la Terry şi la pădurile noastre, căci încetul cu încetul ne cam săturasem de vînzarea florilor. Oricum era încurajator a face astfel de afaceri bune.

Îndată ce ajunserăm în stradă ne apropiarăm de prima casă, fiind foarte nerăbdători. Era o casă din piatră cenuşie, foarte drăguţă, de formă lunguiaţă şi nu prea înaltă. Avea straturi cu flori de diferite culori, care se sprijineau de zidul casei. Construcţia era aşezată pe o mică colină în stînga căreia se întindea o livadă cu meri înfloriţi. Noi înaintarăm cu paşi mărunţei pe poteca ce ducea la uşa din faţă. În cale trecuserăm prin faţa unei

ferestre deschise, prin care auzirăm sunet de ceşti şi farfurii de porţelan şi voci de femei. Părea a fi o mică societate de doamne la băut cafea; „iar doamnele ce beau cafea sînt adesea foarte bine dispuse“, cum remarcase Filip prevăzător.

Noi sunarăm, iar uşa se deschise imediat. O tînără doamnă ieşi în prag şi ne privi pentru o clipă, înainte de a ne întreba ce dorim. În timp ce noi îi întinserăm coşul şi o rugarăm să cumpere cîteva flori, în obrajii ei apărură două gropiţe simpatice. Eram surprinsă că unele persoane păreau amuzate cînd noi spuneam că sîntem vînzători de flori, însă niciodată n-am putut pricepe de ce!

– O clipă! spuse ea în loc de-a răspunde. Vreau s-o întreb pe mama şi apoi va trebui să veniţi înăuntru şi să ne arătaţi ce-aţi cules.

Ea dispăru din nou în sufragerie, iar noi puturăm auzi rîsul ei vesel în timp ce povestea mamei ei despre noi: „O pereche încîntătoare ce se dă drept vînzători de flori“, o auzirăm zicînd, „băiatul are o faţă ca de înger iar fetiţa arată ca o ţigancă mică şi sălbatică! Trebuie să-i vezi cu ochii tăi, mamă! Eu îi invit în casă“. Ea apăru pentru a doua oară în pragul uşii şi ne invită înăuntru, întinzîndu-ne mîna.

– Veniţi înăuntru şi arătaţi coşul vostru mamei şi mătuşei mele. Eu sînt convinsă că ele cumpără cu plăcere cîteva flori de ciuboţica cucului de la voi. Puteţi mînca şi o bucată de prăjitură! Noi sîntem chiar la băut cafea.

Noi o urmarăm nebănuind nimic, apoi rămaserăm în prag, împietriţi, paralizaţi de groază.

În jurul unei mese mici, la fereastră, erau patru fotolii aşezate în aşa fel că doamnele erau cu spatele la noi. În primul fotoliu stătea o doamnă suplă, mai în vîrstă, care în orice caz era mama fetei, căci ea turna cafeaua în ceşti. Lîngă ea stătea o altă doamnă, iar următorul fotoliu, acum liber, aparţinea domnişoarei. Din fotoliul cu spătar înalt, care permitea rezemarea braţelor pe laterale, răsuna vocea de nerecunoscut a mătuşii Margareta: „... fetiţa asta foarte îndărătnică ...", se auzi glasul pe un ton familiar, „voi fi prea fericită cînd mama ei va veni să mi-o ia."

– Fugi! şoptii lui Filip la ureche. O, Filip, fugi repede!

Filip însă încet cum era de obicei, încă nu pricepuse ce se întîmplase. El stătea şi clipea din ochi ca şi cînd ar fi avut un vis încurcat. Eu ştiam că-i vor trebui cîteva minute pînă să se hotărască s-o ia din loc. Atunci însă ar fi fost prea tîrziu. De aceea căutai în grabă o soluţie de scăpare.

Exista numai o singură şi slabă speranţă. Dacă am păşi în cameră şi ne-am aşeza în spatele fotoliului în care stătea mătuşa, ei i-ar fi imposibil să ne vadă fără să-şi scrîntească gîtul. Dacă am fi nevoiţi să vorbim, fără îndoială că ne-ar recunoaşte. Oricum era singura noastră şansă. De aceea, cînd domnişoara ne pofti să intrăm se mira de ce şovăiam, însă eu îl apucai de mînă pe Filip şi-l condusei de-a dreptul spre singurul punct sigur din cameră.

Bătrîna doamnă Scherrer şi sora ei ne zîmbiră şi ne poftiră să ne facem comozi. Doamna Scherrer întinse mîna după un buchet de ciuboţica cucului, eu făcui doi

paşi înspre ea, mă aplecai puţin înainte şi aruncai florile, după care mă retrăsei repede în ascunzişul meu ca şi un iepure speriat în culcuşul lui.

Domnişoara ne privea mirată, fiindcă la uşă nu arătarăm deloc ruşinoşi, iar acuma ne comportarăm aşa curios. Filip stătea ca un stîlp de marmoră cu gura căscată ca şi cînd ar fi văzuzt o stafie.

– Ce flori mari şi frumoase! lăudă doamna Scherrer, examinînd buchetul. Şi noi ar trebui să mergem în căutarea lor. Din ce parte aţi cules voi ciuboţica cucului, copii? Linişte de mormînt! Nici unul din noi nu îndrăznea să vorbească. Eu auzii un foşnet în fotoliu, ca şi cum mătuşa mea ar fi vrut să se întoarcă ca să poată vedea cu ochii ei ciudatele statui mute din spatele ei. Dacă capul ei ar apărea dintr-o dată peste spatele fotoliului, trebuia să ţip tare, asta o ştiam eu! De aceea răspunsei şoptind cu vocea răguşită:

– La mlaştina de la pîrîu.

– La pîrîu! repetă doamna Scherrer. Da, eu trebuia s-o ştiu asta, astfel de flori cresc în apropierea apei. Desigur vreau să cumpăr un bucheţel! Izabela, adu-mi portmoneul şi dă copiilor cîte o bucată de prăjitură, înainte de a pleca mai departe.

Domnişoara luă farfuria cu prăjituri şi o întinse spre noi, însă spre a putea servi trebuia ca să păşim înainte, intrînd în cîmpul vizual al mătuşii noastre. Noi dădeam disperaţi din cap în semn de refuz, însă ea credea că aceasta o facem numai din politeţe.

– Hai, vino! spuse ea rîzînd. Este o prăjitură bună!

Deznădăjduită făcui doi paşi înainte şi mă întinsei să iau două bucăţi dintr-odată. În această clipă văzui cum

pălăria mătuşii se mişcă şi eu făcui un salt înapoi. În mişcarea mea stîngace lovii un mic suport de prăjituri şi-l răsturnai. Atunci se întîmplă că, mătuşa întoarse capul de-a binelea şi mă recunoscu. Ce-a urmat după aceasta, foarte vag îmi mai amintesc.

Cu o voce ce-mi amintea de sunetul unui corn al cetei de vînători o auzii pe mătuşa întrebînd „Filip şi Rut, ce înseamnă aceasta?"; iar pe doamna Scherrer spunînd: „Ridică- le repede Izabela, au căzut cu faţa în jos şi sînt împrăştiate pe tot covorul." Îl văzui pe Filip dîndu-se un pas înapoi, fapt ce făcu să se-mpiedice de Izabela, care strîngea sandvişurile şi care abia-şi putea reţine rîsul. Îmi amintesc că cineva îşi cerea scuze de la altcineva, iar mătuşa mea afirma repetat că „nu poate înţelege toate acestea". Doamna Scherrer o rugă să nu pună totul la inimă, iar noi să uităm toată îmtîmplare aceasta.

Următorul lucru de care-mi amintesc după toată învălmăşeala este că mătuşa ne-a făcut cunoscut că îndată ce vom ajunge acasă ne va pedepsi cum se cuvine; mai întîi însă trebuie să-i spunem doamnei Scherrer cît de rău ne părea că ne-am purtat aşa de urît.

Între timp Filip îşi reveni în fire. El păşi înainte şi o privi pe doamna Scherrer în faţă. Îi părea rău că a deranjat o oră de cafea aşa de plăcută, cu atît mai mult cu cît mătuşa Margareta făcea vizite atît de rar. El spuse aceasta atît de serios şi plin de politeţe că toată lumea era încîntată, chiar şi mătuşa mea păru a se bucura şi dacă rămînea cu atît, totul lua un sfîrşit paşnic. Ea însă se îndreptă acum spre mine şi mă întrebă pe un ton rece, ce am de spus.

Pînă în ziua de azi nu pricep de ce am fost aşa de teribil revoltată. În timp ce Filip încă vorbea, eu cugetai în inima mea, că mătuşa este o idioată. Doar nu era neapărat nevoie să ne recunoască. Noi n-am fi dat de înţeles niciodată că aparţinem de ea şi atunci n-ar fi ştiut nimeni. De aceea am ajuns la concluzia că numai ea fusese de vină în toate. Acuma eram învinuiţi că am fi needucaţi, iar noi „nu eram deloc needucaţi". De ce nu trebuia să vindem flori? Se putea crede chiar că le furasem.

Toate acestea frămîntau micuţa mea inimă îndărătnică, în timp ce mătuşa îmi vorbea.

Drept răspuns vîrîi mîinile în buzunare şi păşii tropăind cu pantofii mei murdari pe covorul cel frumos.

– Nu-mi pare rău nici un pic! mă pornii eu a zice. Noi nu facem nimic nedrept şi nimeni nu nu-a spus pînă acuma că sîntem necuviincioşi; pînă nu te-am întîlnit pe tine aci! Am cîştigat bani şi sînt ai noştri şi vom continua cu vînzare florilor, cît timp ne convine. Întotdeauna tu eşti aceea care strici totul, mătuşă Margareta!

Mătuşa mea îngălbeni. Niciodată, nici chiar în clipele cele mai rele de acasă nu vorbisem cu ea în felul acesta. Acum însă eu aduceam ruşinea asupra întregii familii, într-o casă străină.

Mă simţii dintr-odată aşa de nenorocită şi speriată de moarte, încît fugii în grădină. Ceilalţi rămaseră în casă şi priveau îngroziţi unii la alţii. Eu voiam să alerg ca vijelia! Îmi zisei însă că ei vor crede că-mi iau cîmpii, iar eu eram prea mîndră ca să fug. De aceea mersei la pas spre casă, cu mîinile în buzunare şi capul ridicat. Ştiam că mătuşa şi cu Filip coborau dealul în urma

mea, de aceea făceam ca şi cînd aş fluiera. Mă simţeam foarte prost ca să mai pot suporta. Cînd ajunsei acasă mă aşezai la fereastra din bucătărie şi priveam afară. Din nou încercai să fluier dînd impresia că puţin îmi pasă de cele întîmplate. Mai ales nu voiam să recunosc că mi-ar pare rău.

Mătuşa mea intră încet în casă ca cineva ce părea foarte, foarte obosit. Se opri lîngă mine şi se uită de asemeni pe fereastră.

– Rut! vorbi, în sfîrşit, cu o voce tărăgănată. Eu nu te pedepsesc, fiindcă pare a nu fi de folos. În drum spre casă însă am chibzuit totul. Mi se pare că eu nu te pot nici stăpîni, nici educa bine! Îţi mai rămîn încă zece zile de vacanţă şi atunci, dacă te vor admite, te voi trimite într-un internat. Mama ta propusese deja aceasta încă înainte de Crăciun, însă pe vremea aceea voiam să te mai păstrez lîngă mine. Desigur că va fi o cheltuială în plus pentru noi, însă trebuie să facem cumva. Eu nu pot să te mai las multă vreme, ca să creşti egoistă, încăpăţînată şi obraznică.

Se întoarse fără să mă privească în timp ce eu continuam să mă uit pierdută prin geam. În jurul meu se prăbuşi o lume întreagă. Cît de bucuroasă m-aş fi dus la Filip şi mi-aş fi băgat capul în pulovărul lui ca să plîng ca odinioară cînd eram o fetiţă mică, mică; Filip însă fusese trimis imediat la culcare, iar eu eram singură!

– Nu mă voi duce! încercai a lămuri cu o voce ce trebuia să sune provocator, ea însă răsună subţire şi nesigur.

– Nu-ţi va cere nimeni părerea! replică mătuşa mea liniştită.

Urmă o lungă tăcere. Stăteam nemişcată şi mă gîndeam cu febrilitate. Apoi spusei încă o dată cu aceeaşi voce înceată şi tremurîndă, ce se străduia să sune mîndru:

– Ei bine! Voi fugi şi nu mă voi mai întoarce acasă.

Şi cu aceasta mă repezii de-a dreptul spre uşă, apoi afară în stradă.

Mătuşa mea nu-mi dădu nici o altă atenţie. Era încă devreme şi nu prima dată în marea mea mînie, dădeam buzna afară. Fără îndoială că mă voi întoarce înainte de-a se înnopta. Ea suspină adînc şi se retrase încet spre camera ei.

ÎN TIMPUL REFUGIULUI

Nu mă oprii nici cînd ajunsei în stradă. Alergam înainte pur şi simplu! Puţin îmi păsa încotro merg, ci doream numai să fiu cît mai departe. În inima mea revoltată mă hotărîi ca niciodată să nu mă mai întorc acasă. Doream să devin o fetiţă de ţigan sau să găsesc o doamnă simpatică ce m-ar adopta, ori să rog pe cineva să mă angajeze ca fată în casă. Atunci mătuşa Margareta poate ar regreta felul ei de-a se comporta. Ştiam bine că unchiul Petru îmi va simţi lipsa cînd va veni acasă, iar Filip va fi teribil de trist. Cînd mă gîndii la Filip, îmi dădură lacrimile.

Cu obrazul inundat de lacrimi, gîfîind şi plîngînd în suspine, fugeam mai departe. Ajunsesem pe şoseaua albă care ducea afară la ţară şi care trecea printre ogoare cu grîu şi pajişti cu flori. Era o şosea frumoasă dar singuratică, urca pe coline şi iar cobora, se întorcea şi se rotea în aşa fel că mereu te ispitea să mergi mai departe să vezi ce se găsea după cotitura următoare. Lumea nu putea fi nicidecum mai frumoasă! Ultimele raze blajine ale soarelui se reflectau pe coastele dealurilor pline de flori de calce, iar umbrele lungi ale pomilor se odihneau pe întinderile aurii. Eu însă nu vedeam nimic din toate acestea. Fiindcă eram cu sufletul la gură de obosită, încetinii mersul. Mai departe şi mai departe mergeam, fără să mă sinchisesc încotro. Eram mult

prea necăjită ca să mă întreb ce va ajunge din mine.

„Tu trebuie să mergi la internat" îmi suna mereu în urechi şi încercam să-mi imaginez ce însemna aceste cuvinte respingătoare. Mă văzui căzută în dizgraţie, călătorind singură într-un tren, apoi dispărînd într-o clădire ce semăna cu o închisoare, pe care o privisem odată în oraş, cu fiori de groază.

Mi-l închipuiam pe Filip şi pe Terry cum stăteau împreună în coliba indiană cu ferigă şi degeţel roşu, cu trandafiri în mărăciniş, iar de jur împrejur ciripind păsărelele, iar eu nu voi fi acolo. Apoi alte tablouri se perindară prin faţa ochilor mei. Filip, ce se ghemuia pe fereastra de la dormitor, în timp ce soarele apunea după coline, iar patul meu era gol! Apoi Filip ce stătea întins cu burta pe fîneaţă şi scria în cartea lui însemnări despre păsări, iar eu nu eram de faţă ca să-i fac desenele!

În timp ce eu mergeam, totul era liniştit de jur-împrejurul meu. Nu întîlnisem nici un om, iar în afară de cîntatul de „noapte bună" al păsărilor şi propriul meu plîns cu suspine nu se putea auzi nimic.

Dintr-odată însă voci de copii şi lătrat de cîine ajunseră la urechile mele. Îmi ştersei lacrimile cu dosul palmelor şi privii în jurul meu. Fără să ştiu ajunsei într-un sat, în care mai fusesem, cu mult timp înainte, de cîteva ori. Era compus din cîteva case joase, o şcoală dreptunghiulară cu pereţii albi, o prăvălie sătească şi o biserică. Sătuleţul era aşezat într-o depresiune printre şiruri de coline, unde drumul de ţară dădea într-o şosea principală. Pe o tăbliţă indicatoare era scris numele oraşului următor.

Mă oprii o clipă şi cugetai ce trebuie să fac. Nu voiam să intru imediat în sat, pentru că oricine m-ar fi văzut şi-ar fi dat seama că plînsesem. În afară de aceasta eram înfierbîntată şi teribil de obosită, iar capul începu să-mi vîjie. Cel mai bucuros m-aş fi dus într-un loc liniştit şi răcoros, unde să mă pot odihni şi să pot reflecta ce puteam face. Privii în jurul meu şi observai că mă aflam în apropierea unei mici porţi cenuşii, ce ducea în cimitir şi că uşa bisericii era deschisă. La ora acea tîrzie nimeni nu va veni la biserică. Şi chiar dacă ar veni, m-aş putea ascunde printre bănci! De aceea păşii pe cărăruia ce tăia curmeziş cimitirul şi care ducea spre biserică, citind în treacăt inscripţiile de pe pietrele de mormînt.

O piatră îmi atrase atenţia în mod deosebit şi mă oprii s-o studiez mai îndeaproape. Era o cruce mică albă ce se afla pe un strat plin cu flori de nu-mă-uita. Avea ca inscripţie cuvintele: „Ioana Köhlin, 9 ani, despărţită de noi pentru ca să fie la Domnul, la 5 aprilie 1900."

Citii de mai multe ori această propoziţie, apoi, dintr-odată mă cutremurai la gîndul că biata micuţă Ioana, care a auzit chemarea enigmatică a morţii, a trebuit să se despartă de viaţă şi aceasta într-o zi de aprilie cu raze plăcute de soare, cu miei şi păsări cîntătoare şi flori de toate culorile. Moartea îmi era totdeauna cunoscută ca ceva îndepărtat, la care preoţii şi oamenii bătrîni aveau să se gîndească!

Ioana însă avea 9 ani cînd a plecat „pentru ca să fie la Domnul". Ce s-ar întîmpla dacă eu, care aveam tot 9 ani, ar trebui să mă despart dintr-odată de lume, în floarea vîrstei, „pentru ca să fiu la Domnul"? Ce ar spune

El despre accesele mele de furie? De praful de sub covor şi minciunile pe care le-am spus? Ce-ar spune despre felul cum de fiecare dată fugeam, în loc să ajut? Pentru mine moartea ar fi fost mult, mult mai rea decît a merge în internat. Pentru prima dată în viaţa mea începuse cu adevărat să-mi fie frică pentru că eram o fetiţă rea.

Mă apropiai de biserică şi privii cu atenţie înăuntru. Era goală. Mă strecurai încet pe uşă şi începui să cutreier peste tot, privind cu atenţie inscripţiile, tablourile şi florile din vază. Ceea ce-mi plăcu mai mult era lumina de seară ce se strecura prin ochiurile de sticlă colorate şi cădea pe duşumeaua de piatră în desene multicolore.

Dintr-odată îmi dădui seama că eram peste măsură de obosită. În biserică era răcoare şi o linişte prietenoasă cu lumina ei de seară şi narcisele din glastre. Nu voiam însă să mă odihnesc înainte de a lua o hotărîre ... Îmi căutai cîteva perne de picioare, le împinsei între două rînduri de bănci ca o mică saltea împreună, mă înfăşurai într-o robă veche pe care o văzusem agăţată la intrare şi mă culcai în aşa fel ca să pot privi frumoasele mostre de lumină. Întenţionasem să mă las în voia gîndurilor. Însă, ah! Eram agitată la culme, mînioasă şi nenorocită. Alergasem în acea seară caldă de primăvară aproape 5 km. Aceasta era mai mult ca necesar pentru o oarecare fetiţă ca s-o obosească. Se întîmplă ceea ce trebuia să se întîmple! Abia ce-mi pusei capul pe pernă, şi toate grijile mele se şi topiră. Îmi dădui seama că n-o să pot rămînea trează multă vreme. Totuşi, cînd eram gata-gata să aţipesc, mi se păru că aş vedea-o pe

Ioana Köhlin stînd în lumina de seară a ferestrei dinspre apus şi arătînd cu mîna în sus, de-a lungul razelor aurii. Era o fetiţă ca mine, cu cozile brunete, şorţ şi şosete albastre. Îndată ce privii la faţa ei, îmi dădui seama că a fost o greşeală s-o compătimesc. Niciodată nu văzusem – fie în vis, fie în realitate – un copil care să privească atît de plin de fericire. Braţele ei erau cu flori, iar eu ştiam cumva că acele flori nu se vor veşteji niciodată. Viziunea aceasta deveni din ce în ce mai ştearsă, iar eu căzui într-un somn adînc, adînc de tot.

Cînd mă trezii, zăceam în întuneric şi multă vreme nu-mi putui da seama unde mă aflam. Mă simţeam tare ţeapănă, rece şi zdrobită. Băncile alunecară despărţindu-se una de alta, iar eu zăceam pe duşumeaua de piatră. Credeam că am avut un vis rău şi strigai după Filip. Însă vocea mea răsună de pereţii bisericii, aşa că nu mai îndrăznii să repet strigătul. Tremurînd mă învelii şi mai strîns cu roba neagră şi încercai să mă lămuresc ce-i cu mine. Încetul cu încetul îmi revenii, îmi amintii că, cu adevărat fugisem de acasă. Mătuşa Margareta voia să mă bage în internat; eu am fugit fiind obraznică şi nimeni nu m-ar fi iertat. Totodată nimeni nu mă iubea, afară de Filip, pe care însă trebuia să nu-l văd mai multe luni de zile. Apoi îmi dădui seama că eram absolut singură într-o biserică mare şi goală, unde se găseau hoţi, sau poate şobolani. Probabil că era abia miezul nopţii, căci a trebuit să aştept ore în şir pînă se zări de ziuă. Poate voi muri de frig şi foame şi atunci, ca şi Ioana Köhlin, voi merge la Domnul. Acea viziune îmi veni din nou în minte şi mă simţii consolată. Îndată însă îmi dădui seama, că Ioana în orice caz fusese o

fetiţă cuminte şi că n-avea de ce să se teamă, cînd a plecat la Domnul. Eu, dimpotrivă, mă aşteptam la tot ce-ar fi mai rău. Mătuşa mea mă numise o fată urîcioasă; iar acum cînd eu stăteam în întuneric şi plîngeam, pentru prima dată eram de acord cu ea! Şi vai! Îmi veni în minte o întîmplare după alta, în care eu înşelasem sau fusesem neascultătoare şi obraznică. Mă întrebai dacă mătuşa mai aşteaptă încă reîntoarcerea mea sau dacă cumva mă caută. Probabil că rudele mele erau indiferente de soarta mea şi se duseră cu toţii la culcare. Acum dormeau sub plapume calde iar eu îngheţam de frig. La aceste gînduri mă cuprinse o aşa compasiune faţă de mine însumi, încît izbucnii din nou într-un plîns în hohote.

Tot timpul zăcui cu faţa îngropată în palme. Duşumeaua devenea tot mai tare, iar eu tot mai ţeapănă. În cele din urmă mă sculai să-mi schimb poziţia. Abia că-mi ridicai ochii, că şi descoperii ceva minunat: afară începea a se lumina de ziuă, iar o lumină palidă se strecură înăuntru prin geamurile colorate. Da, întunericul trecuse şi odată cu el, toate temerile şi visurile chinuitoare. Scosei un suspin de uşurare şi stătui liniştită cu faţa îndreptată spre lumina zilei ce se ivea. În timp ce eu priveam şi moţăiam, tăcerea teribilă a nopţii fusese întreruptă de un ciripit vesel de pasăre. Cu un fior de bucurie prinsei de veste că lumea era în deşteptare. O a doua pasăre răspunse celei dintîi, apoi o a treia şi a patra, pînă cînd fiecare pasăre din vale se trezise. Încetul cu încetul lumina cenuşie devenise aurie, iar întregul cor de păsări îndemna la dorinţa de-a trăi.

Soarele răsărise. Sosise dimineaţa.

Uşurarea mea fu atît de mare, că nici nu doream să mă mişc din loc. Uitasem că mi-era frig şi eram flămîndă! Un singur lucru mă preocupa: Noaptea a trecut, iar eu nu mai sînt singură, căci şi păsările s-au trezit. Doream să mă furişez afară din biserică şi să fug acasă la Filip. Pentru un moment însă eram mulţumită că stăteam să ascult cu atenţie, dar adormii din nou foarte profund. Cînd mă trezii iarăşi, îmi revenii dintr-o dată, căci biserica era plină de lumină şi de sunete de paşi greoi.

La început stătui liniştită şi ascultai paşii ce veneau mai aproape, tot mai aproape. Apoi curiozitatea mea n-o mai puteam stăpîni. Mă tîrîi pînă la marginea rîndului de bănci şi privii pe culoarul din mijloc. Era pastorul. Fiindcă el privea în sus spre ferestre, ţinea capul întors de la mine, iar eu aş fi rămas cu siguranţă neobservată dacă m-aş fi furişat sub bănci. Eram destul de mică pentru aceasta. Chiar aşa voiam să fac, căci nu doream să fiu văzută. Eram convinsă că nu era permis copiilor să doarmă în biserică. Pe lîngă aceasta se mai afla şi un post de poliţie la marginea drumului. Însă, vai! Eu stătui o noapte întreagă într-o biserică expusă la curent, cu picioarele pe duşumeaua de ciment şi răcisem. Aşa că se întîmplă ca atunci, cînd mai aveam încă un pic pentru a ieşi din cîmpul vizual, ceva înspăimîntător avu loc: Eu strănutai. Mă silii să mă reţin, însă degeaba. „Detunătura“ fu mai puternică. Pastorul tresări de spaimă. Veni mai aproape şi se uită printre rîndurile de bănci. Şi ce văzu el? O fetiţă mică ce era învelită cu roba lui şi privea speriată de sub bancă.

Pastorul, pentru un moment, nu scoase nici o vorbă.

El înaintă spre mine şi se aşeză pe bancă; se aplecă şi spuse prietenos:

– Vino afară! Nu trebuie să te ascunzi sub bănci, căci eu n-am nimic împotrivă, dacă copiii vin în biserica mea!

Încetul cu încetul mă ridicai şi mă aşezai lîngă pastor privindu-l în faţă. Nu era tînăr, dar nici prea bătrîn, iar ochii lui erau albaştri şi binevoitori. Ceva de la el îmi amintea de bătrînul păstor, cu toate că nu era nici zbîrcit nici mustăcios ca acela. El făcea parte din categoria de oameni faţă de care eu nu mă sfiam să vorbesc.

– Eu nu sînt vinovată că mă aflu aici! explicai eu. Aseară am intrat înăuntru, pe cînd uşa era deschisă şi din greşeală am adormit aici. M-am îmbrăcat cu roba dumneavoastră, pentru că era aşa de frig, însă nu aveam de gînd să rămîn toată noaptea aici. Cînd m-am trezit din primul somn era prea întuneric ca să pot pleca, iar dintr-al doilea somn m-aţi trezit dumneavoastră.

Pastorul mă privi speriat de-a binelea.

– Vrei să spui că tu ai fost aici toată noaptea? întrebă el. Ce o să creadă mama ta? Noi trebuie neapărat să-i dăm de ştire.

Eu tăcui o bucată de vreme şi mă jucam nervoasă cu mîinile. Dintr-o dată însă mă cuprinse o dorinţă curioasă de-a povesti cuiva toată povestea mea. Pastorul îmi păru omul potrivit pentru a mă asculta. Neinvitată, îmi plecai capul meu obosit pe umărul lui şi murmurai:

– Nu e mama mea! Este mătuşa mea! Cu mama nu m-aş fi purtat aşa. Eu am fost foarte, foarte obraznică, iar ea vrea să mă trimită la internat, fiindcă n-o mai

poate scoate la capăt cu mine. Eu nu vreau să mă duc, de aceea am fugit de acasă şi acum sînt aici.

Mă uitai să văd dacă pastorul este tare îngrozit, însă n-arăta a fi. Se părea numai ca şi cînd l-ar interesa şi i-ar părea destul de rău.

– Sînt bucuros că mi-ai povestit aceasta! spuse el cu seriozitate. Însă eu doresc mult ca tu să-mi povesteşti mai cu de-amănuntul despre situaţia ta. Înainte de toate însă trebuie să-i comunicăm mătuşii tale unde eşti. Dacă ştie că eşti aci, îţi va permite poate să rămîi un pic mai mult şi atunci putem sta de vorbă. Aveţi voi telefon?

– Desigur şi eu ştiu numărul nostru!

– E mai bine aşa, spuse noul meu prieten. Mergem la casa parohială şi telefonăm mătuşii.

Îmi pusei micuţa mea mînă în mîna lui şi ieşirăm împreună din biserică.

Natura se desfăta în lumină, culoare şi cîntec. Eu ştiam însă că era dimineaţa timpuriu, pentru că, caliciul florilor încă era închis .

– De ce aţi venit la biserică aşa devreme? îl întrebai eu brusc.

– Ca să mă rog! spuse pastorul. Adesea eu mă duc afară la aer, dimineaţa devreme, pentru că este aşa de minunat. Găseşti şi tu că aceste flori de calce ajută unei fiinţe să fie bună şi fericită?

Privii florile, însă nu mă simţii deloc fericită şi eram ferm convinsă că nu voi putea fi bună niciodată.

EU GĂSESC UN NOU PRIETEN

Noi intrarăm în casa parohiei, iar pastorul mă conduse direct în camera de studii. O încăpere mare şi luminoasă, plină de cărţi. Avusei permisiunea să mă aşez într-un fotoliu, în timp ce el se duse la telefon. A durat multă vreme pînă se întoarse şi fiindcă eu n-aveam altceva de făcut, îmi părăsii locul şi mă plimbai prin cameră pentru a privi tablourile de pe pereţi. În cea mai mare parte erau fotografii pe care le-am găsit plictisitoare. Un singur tablou îmi plăcu aşa de mult, încît îmi dădui fotoliul la o parte ca să-l pot privi mai îndeaproape.

El înfăţişa o oaie ce se rătăcise pe o coastă de deal. Deasupra ei se rotea o pasăre răpitoare şi aştepta moartea victimei. Oaia simţea primejdia şi zbiera după ajutor. Cineva auzise, căci un păstor cu toiagul său îngenunchiase pe marginea stîncii. Încă o clipă şi el va lua oaia în braţe şi o va duce acasă.

Eu eram atît de adîncită în privirea tabloului, că nici nu observasem cînd pastorul se întoarse în cameră. El veni în faţa mea cu o tavă pe care o aşeză lîngă mine.

– Am telefonat mătuşii tale! spuse el. Ea a fost foarte îngrijorată din pricina ta. Poliţia şi unchiul tău te-au căutat toată noaptea! Acum, pentru că ştie unde eşti, mătuşa ta este de acord ca tu să rămîi aici pentru micul dejun. După aceea însă trebuie să te întorci acasă şi să-i ceri iertare.

Aveam o mare poftă de mîncare, de aceea mă repezii asupra micului dejun; doar nu mîncasem nimic din după-masa zilei anterioare. Pe deasupra mai era şi o mîncare bună, compusă din: un ou fiert moale, marmeladă de căpşuni, pîine şi unt şi o ceaşcă de cacao. Toate acestea numai pentru mine! Mîncai totul, fiind mulţumită din toată inima.

În acest timp pastorul se aşează pe canapea şi stăturăm de vorbă.

Îi povestii despre Filip şi Terry, despre cartea cu păsări, despre coliba indiană, despre dorinţa de-a avea un aparat de fotografiat şi vînzarea florilor. El îmi puse o mulţime de întrebări şi era cu totul alături de mine. Însă cînd înghiţisem ultima bucăţică de pîine, îmi dădui seama că, probabil, mă va trimite imediat acasă. Eu însă, cu nici un chip nu puteam pricepe aceasta: căci găseam că noul meu prieten era de fapt cel mai simpatic om pe care-l întîlnisem, în afară poate de domnul Tanner, bătrînul păstor. De aceea dădui tava la o parte şi mă dusei la pastor de mă aşezai lîngă el pe canapea.

Numaidecît tabloul de pe perete îmi atrase din nou privirile.

– Într-adevăr, acesta este un tablou frumos! remarcai eu. Îmi aminteşte de păstorul din apropierea noastră! Odată unul dintre mieii lui s-a rătăcit, ca şi acesta din tablou, iar el a trebuit să-l caute. Eu l-am însoţit. A trebuit să-l căutăm multă vreme pînă cînd, în cele din urmă, l-am găsit. Era încurcat rău de tot într-un mărăciniş şi zbiera jalnic. Domnului Tanner i-a trebuit foarte mult timp pînă să-l elibereze. Mîinile lui fuseseră zgîriate pînă la sînge, de mulţimea spinilor.

Prietenul meu era de asemenea adîncit în contemplarea tabloului şi nu răspunse imediat. Dintr-o dată însă întrebă:

– Spune-mi Rut , cum a putut mielul să ajungă într-o aşa situaţie şi, mai ales, de ce a trebuit el să se piardă?

– Ah! explicai eu, probabil a fugit. Ei fac adesea aşa ceva.

– Da, continuă pastorul şi vocea lui suna foarte sever, însă de ce a fugit? Avea doar un păstor prietenos şi o păşune verde şi bună! De ce n-a rămas acolo?

Gînditoare eu am răspuns:

– Desigur că el credea că afară, acolo departe, ar fi şi mai bună! De aceea a fugit să vadă cum ar fi acolo. După aceea s-a rătăcit de-a binelea şi n-a mai putut găsi drumul înapoi.

– Tu ai în totul dreptate! spuse noul meu prieten. Uită-te numai la oaia din tablou, eu cred că a încercat toată noaptea să găsească drumul spre casă, însă s-a rătăcit! Cu cît a fugit mai departe, cu atît mai prăpăstioase erau stîncile, iar ea cu atît mai fără nădejde a devenit. De aceea eu cred că ea a renunţat la străduinţele ei şi s-a oprit liniştită la marginea prăpastiei. Ce-a mai făcut după aceea, Rut? Privii spre pastor, căci începui să înţeleg că nu mai vorbea deloc despre o oaie adevărată.

– Nu ştiu, şoptii eu intimidată.

– Atunci am să-ţi spun eu, continuă pastorul.

Eu cred că oaia se uită de jur împrejur şi văzu prăpas tia la picioarele sale şi stîncile înalte deasupra ei, atunci se gîndi: Nu-i de nici un folos! În nici un caz nu mă pot descurca singură. Numai unul mai există, care poate să

mă ducă acasă: păstorul. Atunci îşi deschise gura şi lăsă să răsune un strigăt slab. După acest behăit însă a aşteptat păstorul o noapte întreagă. Îndată ce ajunse la el, se aplecă peste prăpastie, scoase oaia afară şi o duse sănătoasă la propria ei păşune. În întîmplarea aceasta, care dintre cei doi este mai fericit? Nu ştiu! Oaia sau păstorul.

Eu aveam ochii aţintiţi spre pastor. Acum eram conştientă că vorbea despre mine.

– Şi eu am fugit ieri seară! M-am pierdut, nu-i aşa? spusei eu încet.

– Da, tu eşti aceasta, răspunse pastorul. Ştii tu cînd te-am găsit în biserică, iar tu mi-ai spus că ai fugit şi că nu ştii ce să faci ca să fii cuminte, atunci m-am gîndit: Şi aceasta este oiţa lui Dumnezeu, pierdută, care vrea să găsească drumul spre casă, prin propria-i putere. Tu n-ai să poţi niciodată, Rut! Numai unul singur există, care te poate aduce înapoi. El este Isus Cristos, care Se numi El Însuşi „Păstorul cel bun".

– Atunci de ce nu face aceasta? întrebai eu.

– Pentru că încerci încă mereu să te descurci fără El, fu răspunsul. Tu mi-ai spus că-ţi dai osteneala să fii cuminte. Cu toate acestea continui să fii neascultătoare. Uite, de fiecare dată cînd eşti neascultătoare, te îndepărtezi cîte puţin de calea Domnului. Ce trebuie să faci acum? Am să-ţi spun eu: Încetează de-a te strădui să fii bună. Recunoaşte-I Păstorului că te-ai rătăcit şi roagă-L să te găsească, să te aducă înapoi pe calea lui Dumnezeu şi să facă din tine o oiţă ascultătoare.

– Ar face El aceasta cu adevărat? întrebai eu.

– Rut! spuse pastorul. Cîţi ani ai tu?

– Nouă ani, răspunsei eu şi mă miram ce legătură are cu aceasta.

– Deci El te-a căutat şi te-a iubit timp de 9 ani. Nu crezi tu că după o vreme aşa de lungă ar avea în sfîrşit o mare bucurie dacă te-ar auzi chemîndu-L?

Eu stăteam nemişcată şi cugetam cu încordare.

– Aceasta este tot ce am de făcut, ca să devin bună? întrebai eu în cele din urmă. Eu am crezut că e foarte greu să fii cuminte.

– Este tot ce ai de făcut pentru început, răspunse pastorul. Tocmai aci constă minunea. Uită-te, Păstorul cel bun a făcut totul pentru tine, pe cruce, ca tu acum, fără pedeapsă, să poţi primi iertare. Tu mi-ai povestit că prietenul tău, păstorul, a fost grozav de zgîriat şi rănit în timp ce şi-a eliberat mieluşeaua. Oiţa însă nu a fost cîtuşi de puţin rănită cînd a scos-o dintre spini. Tot aşa a fost rănit Bunul Păstor, pe cînd a venit să te caute. El a făcut totul. Tu trebuie numai să spui „mulţumesc" şi să crezi că mîinile Sale rănite te ridică să te ducă înapoi în turma Domnului, de îndată ce tu-L rogi pentru aceasta.

– Şi cum va fi după aceea? întrebai eu. Voi fi mereu cuminte? Pastorul zîmbi.

– Tu n-ai să poţi fi dintr-o dată cuminte şi ascultătoare, spuse el, însă vei aparţine pentru totdeauna Bunului Păstor, iar El îţi va vorbi mereu inimii tale, iar tu va trebui să-nveţi să asculţi glasul Lui. Cînd El vorbeşte, tu trebuie să-asculţi. Iar tu, din partea ta, trebuie să înveţi să vorbeşti cu El despre toate problemele tale. Noi numim aceasta „a se ruga". În fond aceasta înseamnă simplu: să spui totul Păstorului.

Încă odată rămăsei nemişcată multă vreme lîngă

pastor. În cele din urmă el rupse tăcerea:

– Acum, eu trebuie să merg jos la biserică, iar tu trebuie să mergi acasă, că altfel mătuşa ar crede că ai fugit în altă parte. Înainte însă ca tu să pleci, vreau să-ţi dăruiesc un astfel de tablou. Priveşte-l adesea şi gîndeşte-te de fiecare dată că tu eşti această oiţă pierdută şi că Bunul Păstor aşteaptă să te găsească, îndată ce tu-L rogi pentru aceasta. Încă ceva: Ai Biblia ta personală?

– Da, chiar una foarte frumoasă. O ţin în sertarul meu.

– Cînd ajungi acasă, spuse pastorul, tu caută Evanghelia după Luca şi citeşte în fiecare zi cîteva versete din ea. Îţi povesteşte toată istoria despre Păstor şi cum a venit El pe pămînt ca să caute oile pierdute. Cînd ai ajuns la sfîrşit, atunci citeşte celelalte Evanghelii.

În timp ce vorbea, deschise sertarul şi scoase o carte poştală colorată, o copie fidelă a tabloului de pe perete. Eu o primii cu ochii strălucind de mulţumire.

Noua mea comoară o ţineam strîns cu amîndouă mîinile şi-n felul acesta ieşirăm afară împreună. El mă conduse pînă la porţile de la grădină şi mă urmă cu privirea, în timp ce eu coboram pe stradă. Curînd însă mă întorsei şi fugii încă odată înapoi. Mă ridicai în vîrful degetelor şi aplecai capul noului meu prieten într-atît, încît putui să-i şoptesc la ureche:

– Cînd am făcut cum mi-aţi spus, pot să vin din nou să vă spun? întrebai eu.

El dădu din cap în semn de aprobare, apoi zise:

– Eu am sperat că tu te vei întoarce să mă întrebi! Mă voi bucura de fiecare dată să te văd. Poţi să vii cînd vrei.

Îmi luai rămas bun şi cotii după colţ. Drumul de sub picioarele mele ducea spre casă, iar la gîndul acesta inima-mi bătea tot mai tare. Ce vor zice unchiul şi mătuşa, iar eu ce-o să spun? Aceste întrebări nu mă frămîntară prea mult timp, căci aveam de cugetat la ceva de mai mare importanţă. În mîna mea era tabloul, iar în inima mea o mare hotărîre. Doream de-a mă întoarce acasă, voiam să-L rog pe Păstorul cel Bun să mă găsească şi să mă primească ca pe oiţa Sa.

Eram foarte pretenţioasă în alegerea locului. Ogoarele de porumb nu-mi conveneau pentru că puteam fi văzută din stradă, iar eu doream să fiu singură de tot. Aşa că mersei mai departe, pînă ce ajunsei acolo unde drumul ducea printr-o pădure, iar crengile copacilor se atingeau una de alta peste drum. Mă urcai puţin în sus prin tufiş, căutînd încolo şi încoace pînă dădui de un luminiş ce se afla la o parte de drum. Drept covor, peste pămînt se întindea un strat gros de muşchi, străjuit de jur-împrejur de curpeni albi, asemenea perdelelor.

Aici îngenunchiai. Mi se părea că eram într-o capelă singuratică, departe detot de restul lumii.

Privii încă odată tabloul meu, însă la început nu îndrăznii să mă rog. Mi se păru ca şi cînd întreaga mea viaţă ar fi atîrnat de clipele următoare; ca şi cînd eu aş vorbi, ca apoi să nu se întîmple nimic; ca şi cînd Păstorul ar fi plecat şi nu mai voia să mă asculte.

Totuşi mă îndreptai hotărîtă spre Păstorul cel Bun. Recunoscui în faţa Lui neascultarea mea şi incapacitatea mea de-a mă face mai bună. Îi spusei că-mi pare rău că-L lăsasem s-aştepte aşa de multă vreme şi-L rugai să

mă ierte şi să mă găsească, să mă ia în braţele Sale şi niciodată să nu mă mai lase să fug de la El.

Apoi aşteptai nemişcată după răspunsul Lui, pe jumătate îndoielnică, aşteptînd braţele Lui iubitoare să mă cuprindă. Şi ce s-a întîmplat? Ce să se întîmple. Nu auzii nimic şi nu simţii nimic, însă eu ştiam că rugăciunea mea a fost ascultată. N-aş fi putut exprima în cuvinte, însă eu ştiam că dragostea şi iertarea erau elemente ce-mi aparţineau ca şi aerul şi razele soarelui. În această clipă eu ştiam că sînt căutată, iubită, găsită.

Eram aşa de fericită, că rămăsei acolo încă mult timp, ca şi cum mă temeam că printr-o mişcare aş rupe acel farmec plăcut. Eram nu numai fericită, dar şi recunoscătoare! Mă gîndeam la mîinile sîngerînde ale domnului Tanner şi la Păstorul, ale cărui mîini au fost străpunse pentru mine, cînd a murit pe cruce. Eu nu pricepeam toate acestea, însă pastorul îmi spusese că Biblia lămureşte foarte clar totul, iar eu credeam. De aceea împreunai încă o dată mîinile şi încercai să mulţumesc Păstorului.

Deodată îmi adusei aminte că de fapt eu eram în drum spre casă şi că mătuşa mea mă aşteaptă. Părăsii micul meu sanctuar şi mă întorsei în drum.

Mergeam foarte încet! Oare cei de acasă o să fie tare supăraţi? Şi ce-ar fi mai rău, ar fi ca eu iarăşi să fiu neascultătoare şi obraznică.

Necuviinţa mea apărea pur şi simplu dintr-odată fie că voiam sau nu. Dacă eram şi acum obraznică, totul era ruinat.

Atunci îmi veni în minte altceva: Păstorul m-a luat în braţele Sale, iar eu puteam să-i destăinuiesc Lui totul,

căci era aşa de aproape de mine! Aşadar, vorbeam cu El în drum spre casă şi într-un fel neînţeles de mine, toată fericirea se întoarse înapoi în sufletul meu. Eu nu mai eram singură.

Înghiţii zdravăn de cîteva ori, în timp ce deschisei uşa de la intrare şi mă strecurai înăuntru.

Fiindcă eram foarte murdară, fricoasă şi ciufulită, stăteam în pridvor cu mîinile împreunate. Habar n-aveam ce voiam să-i spun mătuşii. „Ajută-mă Doamne să fiu cuminte, chiar dacă voi fi pedepsită!" Deodată apăru mătuşa în uşa bucătăriei. Ne privirăm una pe alta în tăcere. Iubitul meu Păstor m-a găsit. Cine află pentru prima dată iubirea Lui, acela devine mai plin de dragoste. În timp ce stăteam în coridor, încă rigidă, în inima mea de piatră se petrecu ceva neaşteptat: Mă repezii deodată spre mătuşa mea şi mă aruncai în braţele ei.

– Îmi pare rău mătuşico! suspinai eu. Vreau să încerc să fiu cuminte! Te rog, te rog mult nu mă trimite în internat! Eu doresc să rămîn aici la tine. Nu mai vreau niciodată să fug de acasă sau să fiu rea.

Îngenunchiată pe pragul uşii, mătuşa lipi obrajii ei de ai mei, care erau udaţi de lacrimi şi mă ţinu strîns îmbrăţişată, apoi îmi netezi părul zbîrlit de pe frunte şi mă sărută.

– Biata mea fetiţă, şopti ea, eu nu vreau să te trimit, dacă cumva este posibil! Vrem să mai încercăm încă odată.

Apoi mă luă de mînă şi mă duse la masă. Ca despăgubire pentru masa de seară din ziua precedentă, eu mîncai în întregime al doilea mic dejun.

CUIBUL DE VEVERIŢĂ

Prin faptul că dormisem în biserică, mă alesei cu o răceală zdravănă, încît trebui să stau la pat o săptămînă întreagă. Filip îmi ţinu de urît, în care timp lucrarăm cu nădejde la cartea cu păsări. Cînd eram obosiţi de atîta scris şi desenat ne aşezam în pat şi stăteam de vorbă. Filip nu se mai sătura să audă despre noaptea petrecută de mine în biserică, iar eu mă simţeam nemaipomenit de măgulită cînd am aflat cît de mult le-am lipsit tuturor.

– Eu cred că unchiul şi mătuşa n-au dormit toată noaptea, mă informă Filip, nici eu nu puteam să adorm; îmi închipuiam că tu erai deja moartă şi mereu îmi tot venea să plîng. În cele din urmă m-am sculat şi am mers în bucătărie, unde am găsit-o pe mătuşa plînsă. Mi-a dat o porţie de prăjitură şi am băut împreună o cacao splendidă, după care am rămas să discutăm în faţa focului.

Eu fui destul de supărată. Cum ar fi putut găsi Filip plăcere într-o porţie de prăjitură, cînd eu poate „zăceam moartă“ într-un şanţ.

– Despre ce oare aţi vorbit voi? întrebai eu şi speram în taină, că despre mine.

– Ah, despre toate! replică fratele meu. Eu ziceam că poate te-ai înnecat în rîu. Mătuşa credea că pur şi simplu te-ai ascuns şi ca pedeapsă te va trimite în internat,

la care eu susţineam că, găsesc această ide e foarte rea.

– De ce? mă interesai nerăbdătoare.

– Pentru că în după mesele libere n-aş fi avut pe nimeni cu care să mă joc! lămuri fratele meu. Eu le-am spus că în orice caz n-ar folosi la nimic, căci tu şi aşa ai fugi de acolo.

– Şi ce a răspuns ea la aceasta?

– Ea susţinea că tu n-ai putea face acest lucru. Atunci am zis că ar fi păcat să te trimită la internat, pentru că eu aş suferi atunci o criză de nervi.

– Ce mai poate însemna şi asta? întrebai eu foarte interesată.

– Ah, este o boală care se capătă atunci cînd oamenii fac ceva, ce nu-i convine cuiva. Mătuşa Margareta a povestit nu de mult despre cineva care avu o criză de nervi, pentru că a plecat bucătăreasa. De aceea i-am spus mătuşii că şi eu o să am una, dacă tu pleci!

– Este ca şi pojarul? întrebai eu.

Pojarul era singura boală ce-o avusesem şi mi se părea foarte importantă.

– Ei, nu ştiu! răspunse Filip. Eu cred că nu se face pete, însă n-are importanţă, că tu doar nu mai pleci. Fără îndoială că va trebui să-ţi dai silinţa foarte tare ca să fii cuminte. Mătuşa Margareta cînd şi-a pus ceva în gînd, s-ar putea răzgîndi uşor.

Eu tăcui. Încă nu povestisem nimănui despre evenimentul din pădure; nu ştiam bine cum să exprim în cuvinte. Cum puteam să-l conving pe Filip că într-adevăr ceva se îmtîmplase cu mine? Nu puteam aduce nici o dovadă pentru aceasta.

În timp ce stăteam cu nasul înfundat şi durerea în gît,

începui să mă întreb singură „cît din aceasta este adevărat sau poate îmi închipuiam numai“?

Îmi scoteam mereu tabloul meu preţios şi-l priveam cu atenţie, pînă ce îndoiala dispărea şi atunci îmi îngropam obrazul în pernă şi-L rugam pe Păstor să mă lase să simt apropierea Lui, ca-n dimineaţa aceea cînd împreună am parcurs drumul spre casă.

Aici era şi Biblia mea. De îndată ce ajunsesem acasă, o scosesem din sertar şi am început să citesc în ea. După o lungă căutare, găsii şi pasajul despre oaia pierdută,. pe care mi-l citise domnul Tanner. L-am citit de mai multe ori, pînă aproape că-l ştiam pe dinafară. Am citit şi restul capitolului, „pilda fiului risipitor“ care a plecat de acasă, aşa ca şi mine, dar care s-a întors şi a spus că-i pare rău şi şi-a cerut iertare, iar tatăl l-a iertat. Eu am găsit că fusese exact ca şi cu mine şi mătuşa mea. Această povestire mi-a plăcut în mod deosebit.

Încercasem, de asemenea, să mă rog.Învăţasem multă vreme să spun rugăciuni scurte, acum însă era cu totul altfel. Altădată spuneam doar vorbe goale, pentru că socoteam că trebuiau spuse. Acuma însă vorbeam către cineva, pe care-I cunoşteam şi Care mă iubea.

În a doua seară de cînd stăteam în pat, fiind bolnavă, făcui o mare descoperire: Filip coborîse jos la cină, iar eu îmi scoasei Biblia de sub pernă (căci mă ruşinam să arăt că citesc în ea).

În timp ce răsfoiam în Biblie în căutare după povestiri, dădui cu ochii de capitolul lo din Evanghelia după Ioan şi cuvîntul „Păstor“ îmi captivă privirile.

Auzisem de mai multe ori citindu-se aceste versete, la biserică şi la şcoală, însă uitasem unde se găseau scri-

se. Acum dar citeam cu rîvnă, căci era exact ceea ce eu doream să ştiu. Aici găsii eu confirmat: „Eu sînt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi".Aceasta însemna că Păstorul venise ca să moară pe cruce pentru mine, înainte ca eu să fiu găsită.

Cuvintele despre „hoţi şi tîlhari" nu le-am înţeles. Am priceput însă cuvîntul despre oile ascultătoare. Aceasta însemna a fi cuminte şi să faci ce spunea Păstorul. Ce putea însă să însemne „Ele cunosc glasul meu"? Pastorul îmi spusese că Isus va vorbi cu mine, iar eu trebuie să-L ascult. Cu toate că stăteam în pat cu ochii închişi şi ascultam, totuşi nu puteam auzi nimic. Camera părea a fi învăluită în tăcere, în timp ce eu îmi doream aşa de mult ca Păstorul cel bun să-mi spună ceva. Cum puteam să-I cunosc glasul, dacă El nu vorbea niciodată cu mine?

Această întrebare mă preocupă mult în seara aceea şi în ziua următoare, pînă, dintr-o dată, îmi veni un gînd fericit: voiam să-l caut pe domnul Tanner, să-i arăt şi lui tabloul meu şi să-i povestesc şi lui tot ce-am trăit în ultimul timp.

Poate că el o să-mi explice cum stă cu vocea Păstorului.

Aşteptai nerăbdătoare pînă la timpul cînd voi avea voie să părăsesc patul. În sfîrşit veni ziua a şaptea cînd avui voie să cobor în sufragerie, pentru ceaiul de după masă. A fost o masă plăcută. Cînd mă întorsei din nou în pat, mi-am dat seama că este mult mai frumos să fii cuminte; a fi rea nu se merită deloc! De aceea mă încredeam în bunul meu Păstor şi niciodată nu mai doream să fiu neascultătoare.

Spre bucuria mea, în ziua următoare era senin cu soare mult. Împreună cu Filip, o luarăm la drum îndată după masa de prînz. Eram bine dispusă, căci doar era o după-amiază deosebită! Nu mai fusesem afară de şapte zile. Vacanţa era pe sfîrşite, iar timpul mi se păru aşa de preţios, căci mai aveam cinci zile, din care una fiind duminica, nu intra la socoteală.

Filip voia să-mi arate o familie de veveriţe, pe care el şi cu Terry o descoperiseră într-un cuib de coţofană.

– Ce-i drept, este un copac foarte dificil, explică Filip, şi e greu să cred că tu te poţi sui, căci nu eşti destul de mare. Mă voi sui eu însă şi voi coborî jos un pui.

– În ce-l ţii? Cum vrei să-l ţii? întrebai eu.

– În cămaşa mea! răspunse Filip. Ai să vezi tu!

Cu capul ridicat, Filip mi-o luă înainte fluierînd de cîteva ori, gonea de sus în jos, cu scopul de-a păcăli vreun scatiu, ca să-i răspundă.

Era o după-amiază foarte călduroasă, înăbuşitoare chiar. Cu un sentiment de satisfacţie ne adîncirăm în umbra pădurii. Feriga ne ajungea pînă la genunchi, iar ciormoiagul de cîmp acoperea pămîntul. Frunzişul pomilor era aşa de des, încît razele soarelui nu mai puteau pătrunde. Cărarea devenise aşa de îngustă – din cauza ierburilor sălbatice, că noi trebuia să mergem unul după altul.

Cuibul de veveriţă se afla pe creanga cea mai de sus al unui stejar înalt, a cărui crengi, cele mai de jos, începeau atît de sus de pămînt, încît eu n-aş fi putut ajunge la ele, chiar dacă m-aş fi suit pe umerii lui Filip. Băieţii însă se puteau căţăra pe trunchiuri fără crăci, de parcă

ei înşişi ar fi fost veveriţe. Îmi dădui şi eu silinţa să-nvăţ arta căţăratului, însă mă alesei totdeauna cu vreo haină ruptă sau îmi jupuisem un strat de piele de pe coate şi genunchi, fără succes.

Filip se urcă presîndu-şi braţele şi picioarele goale, însă puternice, de trunchiul copacului. Sări apoi pe prima cracă şi se căţără mai sus, tot mai sus, pînă ajunse în vîrf. Craca pe care sta el era subţire, iar mica şi frumoasa lui statură se profila pe cerul albastru. Se întinse şi-şi băgă mîna în cuib.

– Tu! strigă către mine. Simt ca şi cum mi-aş fi băgat mîna într-o legăturică de blănuri! Toate adulmecă şi încearcă să mă muşte.

– Oh, adu-mi una, adu-mi una! strigai eu plină de emoţie, eu vreau să ţin una în mînă, hai repede, Fil!

Filip, dimpotrivă. Nu se pripea niciodată la vreun lucru. Îşi încheie încetişor şi cu grijă nasturii de la cămaşă, căci îşi băgase puiul de veveriţă în sîn.

– Acuma cobor jos! mă anunţă el.

Totul decurse bine pînă la o vreme, cînd auzii un strigăt agitat ce venea din copac:

– Mi s-a suit veveriţa pe spate, Rut! Eu am mîinile ocupate şi nu pot face nimic! Nu cumva te poţi tu sui la mine să mi-o pescuieşti?

– Eu nu cred c-o să reuşesc, răspunsei eu. Afară de aceasta, ce are a face că-ţi stă în spate?

– Da, are! replică fratele meu, în marea strîmtorare.

– Muşcă şi zgîrie rău de tot. Plus de asta stă într-o poziţie unde mă gîdilă. Te rog încearcă să vii, Rut!

Gîndul la frumosul spate bronzat a lui Filip, care acum era sfîşiat încetul cu încetul, era prea mult pentru

mine. Disperată, îmi înfipsei coatele şi genunchii în trunchiul stejarului şi mă căţărai în sus. Cu obrajii aprinşi, gata să plesnească la sforţare, ajunsei la prima cracă, după care fu uşor să ajung în apropierea lui Filip.

– Bravo , Rut! strigă el. Repede desfă-mi cămaşa şi scoate puiul afară! Aproape că m-a mîncat de tot.

Mersei cu mîna pe spate în jos, pînă mă lovii de o minge de blană agitată, ce-şi ascuţea gheruţele de spatele lui Filip. În timp ce-o scoteam afară, ea se zbătea şi se sucea în toate părţile.

– Unde s-o pun? Spune repede Filip, că altfel îi dau drumul jos! strigai eu.

– Bag-o în bluza ta! porunci Filip. Ţie nu-ţi face nimic, pentru că ai şi o cămaşă dedesupt! Eu din contră, am numai pielea.

Eu vîrîi animalul sub bluză cu multă grijă şi coborîi din cracă în cracă ca o maimuţă, pînă sării pe pămînt. Veveriţa se căţără pe cămaşă în sus şi scoase capul pe la decolteu, să vadă ce se întîmplase. Filip sări şi el din copac lîngă mine şi scoase micuţul animal afară de tot. Scoase apoi un biscuit din buzunar şi-l rupse în bucăţele mici. Îndată puiul de veveriţă luă cîte o bucăţică între lăbuţe şi începu să ronţăie cu dinţişorii în formă de ferăstrău. Ochişorii, ce îi îndreptă spre noi, păreau ca două puncte luminoase. Cînd termina de mîncat se îndrepta sprintenă spre buzunarul lui Filip, unde-şi vîra botişorul după biscuiţi.

Multă vreme stăturăm noi aşa pe muşchii de pe jos şi ne jucarăm cu veveriţa. Se comporta ca un copilaş curios şi-şi băga nasul peste tot: fugea de-a lungul braţelor noastre, în jurul gîtului, apoi ne ştergea nasul cu

coada ei stufoasă; sărea de pe umărul lui Filip pe umărul meu şi încerca să ronţăie la urechea mea, cînd i-am întins un biscuit, apoi, în glumă, l-am retras repede, se făcu ghem şi făcu pe supărata.

În cele din urmă băgarăm micul animal în buzunarul lui Filip, ca să-l ducă înapoi în cuib. Veveriţa însă se arăta a fi foarte independentă. Filip abia se urcase pînă la jumătatea copacului, cînd ea sări din buzunar şi fugi pe partea cealaltă a copacului.

– Aoleu! strigă Filip. Mi-a scăpat şi nici n-o mai pot prinde!

– Nici nu-i nevoie! strigai eu din locul de unde priveam cu capul pe spate. Nu-i nevoie s-o prinzi, căci ea merge singură acasă.

Avusei dreptate! Ceva gri-cenuşiu alergă ca săgeata în sus pe trunchiul copacului şi dispăru în culcuşul ei.

– Aceasta este o veveriţă deşteaptă! strigai eu încîntată, dansînd în jurul copacului. S-a dus la ceilalţi fraţiori şi surioare şi le povesteşte c-a fost invitată de nişte uriaşi la masă. Mama ei probabil că o ceartă, pentru că a zăbovit cam mult.

– Poate că a adus şi poliţia, cum a făcut mătuşa Margareta în cazul tău, completă Filip. Şi din greşeală îşi dădu drumul de pe creangă, ce era cam înaltă. Căzu peste mine! Şi, pentru că nu puteam să-l opresc, ne rostogolirăm amîndoi pe mica pantă la vale. Ne oprirăm în cele din urmă într-o poiană cu ferigă înaltă, izbucnind într-un rîs nebunatic.

– Filip! spusei eu, ridicîndu-mă. Vreau să mă duc acasă, iar în drum doresc să fac o vizită!

– De acord, zise Filip bine dispus. Mergem împreună! Pe cine vrei să vizitezi?

– Pe domnul Tanner, păstorul.

– Fain, consimţi Filip, pe domnul Tanner şi eu îl simpatizez. Merg cu tine.

Speriată, mă stăpînii. Cum puteam să-i explic fratelui meu situaţia? El mergea nepăsător înaintea mea, iar cu privirea urmărea o coţofană.

– Filip, spusei eu încurcată, tu nu mă poţi însoţi. Este vorba de o taină, înţelegi tu? Eu vreau să vorbesc singură cu domnul Tanner. Este ceva despre care tu nu ştii, de aceea doresc să merg singură!

Acum era rîndul lui Filip să fie încurcat. Se întoarse către mine şi mă privi lung ca şi cum ceva nu era în ordine cu mine.

– De ce nu? întrebă Filip tărăgănat. Doar tu-mi spui totdeauna secretele tale! Eu găsesc că ar trebui să-mi spui mie mai întîi, nu domnului Tanner. Eu sînt fratele tău, iar el este numai un om mai în vîrstă.

O umbră de întristare se lăsă pe ochii lui albaştri, iar faţa deveni îmbujorată. Eu observai că el era adînc jignit şi aceasta mă chinuia îngrozitor.

– Dar tu n-ai să înţelegi, încercai eu să-l lămuresc. Vezi tu ... nu este o născocire. Este o taină adevărată şi foarte importantă. Poate nici nu-ţi vine să crezi sau o să rîzi de mine.

Filip mă privi nu numai supărat, ci de-a dreptul revoltat.

– N-am rîs de tine niciodată, spuse plin de reproş. Întotdeauna te-am crezut! Nu-i frumos, Rut, ca tu să deţii taine pe care nu mi le poţi împărtăşi. Eu totdeauna ţi le-am încredinţat pe ale mele.

Timp îndelungat stăturăm tăcuţi unul în faţa celuilalt. Eu nu mai ştiam ce să spun.

– Ei bine, se răzgîndi Filip, în cele din urmă, ostenindu-se să pară indiferent. Eu merg acasă! Ai să mă întîlneşti în grădină.

El se răsuci şi porni mai departe, iar eu îl urmai cu o inimă nefericită. Merserăm unul după altul, pînă la locul unde drumurile se despărţeau, unul ducea prin fîneaţă spre casa noastră, celălalt în sus spre ţarcul de oi.

– Rămîi cu bine! spuse Filip fără să se uite înapoi.

– La revedere.

El o luă pe drum în jos, eu pe drum în sus. După cîţiva paşi îmi întorsei capul să mă uit după Filip. El mergea încet peste fîneaţă, cu mîinile în buzunar, cu capul în jos, de parcă ar fi căutat ceva. Vădit se simţea foarte nefericit, nici după păsări nu se mai uita, ca de obicei.

În timp ce mă uitam după mica lui siluetă, mă fulgeră un gînd care mă făcu să-mi dau seama, poate pentru prima dată, ce fel de frate a fost întotdeauna Filip pentru mine. Îmi adusei aminte cît de serios mă asculta el cînd îmi sprijineam căpuşorul plin de bucle pe umărul său şi îi şopteam la ureche fanteziile mele copilăreşti. Cît de răbdător consimţea la jocurile fanteziste cu păpu-

şile mele. Cum se grăbea să vină de la şcoală, ca nu cumva să simt lipsa lui. Cît devotament îmi arăta, fiind alături de mine înaintea tuturor, cînd eram îmbufnată şi obraznică şi pentru care fusesem pedepsită. Pe cînd cugetam la toate acestea inima mea se muie dintr-odată şi nu mai doream să păstrez nici o singură taină pe care să n-o fi putut împărtăşi cu Filip. Doream din toată inima să aparţin bunului Păstor, însă nu singură; şi Filip trebuia să-I aparţină, aşa că puteam să ne bucurăm împreună de această taină.

Coborîi în fugă, cît mă ţineau picioarele şi-l strigai pe nume. Filip se întoarse şi mă aşteptă. În acest timp trebuii să recunosc cît de mult mai drăguţ era el decît mine! În locul lui m-aş fi dus mai departe ofensată, ca şi cînd n-aş fi auzit nimic. Gîfîind ajunsei la Filip şi ca să mă opresc mă izbii de el.

– Filip, răsuflai eu, eu nu m-am gîndit chiar aşa! Nu vreau să am nici un secret faţă de tine! Îţi voi spune totul! Acum însă este ceva ce eu nu înţeleg şi nu-ţi pot explica bine înainte de-al întreba de domnul Tanner. După aceea poţi să ştii totul. Am să-ţi povestesc mîine în colibă.

Pe dată dispăru umbra din ochii lui Filip şi zîmbetul îi apăru din nou pe buze. Nu exista un băiat mai bun care să fie gata de a ierta şi a uita o ceartă.

– În regulă, mă asigură el, îmi este egal dacă tu îi spui mai întîi domnului Tanner, iar după aceea vine rîndul meu! Însă totul este ruinat cînd noi nu ne mai încredinţăm secretele unul altuia.

Eram aşa de fericită să-l văd din nou vesel, că-mi încolăcii braţele după gîtul lui şi-l sărutai. De mult nu

se mai întîmplase aşa ceva între noi. El fu surprins şi zăpăcit de-a binelea de gestul meu, încît privi repede în juru-i dacă nu cumva ne-a văzut cineva. Şterse apoi obrazul cu mîneca, căci fusese un sărut umed, îmi zîmbi radios încă odată şi se grăbi spre casă.

Eu mă întorsei alergînd pe drumuşor în sus. La jumătatea drumului mă oprii şi mă uitai după Filip. De data aceasta mergea cu capul ridicat, el a uitat totul şi privea după rîndunele.

Pe cînd ajunsei la ţarcul oilor, obrajii îmi ardeau ca focul. Constatai uşurată, că domnul Tanner era acolo, făcea o reparaţie la poartă.

Mă îndreptai spre el şi cu amîndouă mînuţele mele apucai o mînă de-a lui.

– Domnule Tanner, începui fără ocolişuri, am venit la dumneavoastră să vă întreb ceva: Am descoperit ce voia să spună povestirea pe care mi-aţi citit-o. Acuma ştiu că eu sînt oiţa şi Isus este Păstorul cel bun!

Domnul Tanner stătea cu ciocanul în mînă şi privea spre mine. Ochii lui străluceau.

– Aceasta mă bucură nespus de mult, micuţo! spuse el mişcat. Nu vrei să-mi povesteşti ceva mai mult despre tine?

– O, da, cu plăcere! răspunsei eu şi mă aşezai cu el pe bancă. Eram aşa de bucuroasă să găsesc un om care sămi dea crezare, că uitasem de-a binelea timiditatea mea. Eu am fost obraznică şi am fugit de acasă. O noapte întreagă am stat singură într-o biserică fără pic de lumină. Dimineaţa m-a găsit pastorul şi m-a luat la el acasă! Mi-a arătat un tablou ce înfăţişa o oiţă pierdută – chiar aşa ca şi mielul dumneavoastră, domnule

Tanner – şi un păstor ce se aplecă peste o prăpastie. Mieluşelul fugise ca şi mine, iar păstorul era ca Isus, pentru că m-a căutat cînd a murit pe cruce. De aceea L-am rugat să mă găsească şi să mă facă cuminte. Acum sînt oiţa Lui şi aparţin numai Lui.

Domnul Tanner ascultase cu atenţie. Faţa lui ridicată strălucea de bucurie.

– Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru asta, micuţo! strigă el. Dacă tu-I aparţii acum Lui, vei rămînea totdeauna. Nimeni nu te poate smulge din mîna Lui.

– Domnule Tanner, şi dumneavoastră aparţineţi Domnului?

– Desigur, fetiţo! răspunse el. Eu aparţin de aproape 50 de ani de turma Lui.

– O, domnule Tanner! zisei eu zeloasă. Aţi auzit vreodată glasul Lui? E vorba doar că „oile Sale aud glasul Său", eu însă am ascultat şi am ascultat şi niciodată nu-mi spune nimic! Şi eu vreau aşa de mult să-L aud vorbind! Domnul Tanner cugetă îndelungat înainte de a-mi răspunde. Apoi încet îi veni pe buze răspunsul chibzuit:

– Eu voi chema oile mele, micuţo! Observă-le bine, dar mai ales pe cele ce pasc în partea de către gard şi vezi deosebirea!

Curioasă privii spre turmă, în timp ce păstorul dădu drumul unui strigăt sonor. Toate oile de pe păşune ridicară capetele şi veniră cu cîţiva paşi mai aproape; numai că, aşa ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Acelea de ce nu se mişcă? am întrebat. N-au auzit?

– Ba da, ele mă aud foarte bine, răspunse bătrînul, însă ele nu cunosc tonul glasului meu, pentru că aparţin

altui păstor, care este bolnav. Sînt aici numai de două zile. Însă dacă eu le pasc şi le hrănesc, le conduc şi le mîngîi o săptămînă întreagă, ele mă vor cunoaşte tot aşa de bine ca şi restul oilor. Uite, micuţo: Încă multe glasuri vorbesc acum inimii tale, iar tu aparţii bunului Păstor abia de cîteva zile. Tu încă n-ai învăţat să deosebeşti glasul Său de celelalte glasuri. Vocea Lui este fină şi delicată.

– Spuneţi-mi, vă rog, ce trebuie să fac? îl rugai eu.

– Aşa este în viaţă, zise după o pauză. Nu simţi uneori îndemnul de-a fi rea şi neascultătoare?

– O, da! răspunsei eu. Foarte adesea. Înainte de-a fugi de acasă eram aproape în fiecare zi mînioasă şi neascultătoare de mătuşa Margareta.

– Ei vezi, zise păstorul, cînd îţi mai vine să fii furioasă, gîndeşte-te că în inima ta vorbesc două glasuri. Glasul vrăjmaşului îţi şopteşte să vorbeşti urît. Dacă însă te reţii pentru o clipă şi asculţi cu atenţie, ai să auzi o altă voce, blîndă, delicată, care te îndeamnă să fii cuminte şi ascultătoare. Aceasta este vocea Păstorului celui bun. Cînd înveţi să dai atenţie acestei voci, atunci îţi va vorbi iarăşi, iar tu o vei putea auzi pretutindeni.

Păstorul îmi vorbeşte aici pe aceste cîmpii, cînd eu citesc în Biblia mea. Eu ştiu că ea nu este o carte tipărită numai pentru oameni învăţaţi, ci este vocea Mîntuitorului meu, ce vorbeşte către mine.

Între timp, oile atrase de vocea bine cunoscută, se apropiară de-a binelea, se înghesuiau le genunchii păstorului şi priveau spre el cu ochi blajini.

– În curînd vine timpul să le tund! remarcă bătrînul, dus pe gînduri. Eu mă ridicai şi-i întinsei mîna.

– Mulţumesc foarte mult, domnule Tanner. Mă duc acasă ca să ascult cum mi-aţi spus! Mai ştiu eu? Poate că-mi va veni poftă să fiu iarăşi furioasă.

El dădu din cap.

– Să nu-ţi doreşti aşa ceva! mă avertiză el. Şi nu încerca să *răzbaţi singură prin încercări*. Gîndeşte-te că numai Mîntuitorul te poate păzi de-a face răul.

El vorbea cu multă seriozitate! În timp ce mă îndreptam spre casă, cugetai încă odată la vorbele lui.

Cît de ciudat era că nu reuşeam să reţin la timp izbucnirile mele de furie.

Ajunsă acasă, nu-l găsii pe Filip în livadă. Mă dusei în casă să-l caut. Nu spre puţina mea consternare, se auzeau glasuri în sufragerie. Era timpul ceaiului de după masă şi eu am întîrziat! Aceasta nu ne era permis! Intrai în cameră, fiind conştientă de vină şi mă apropiai de scaunul meu, cu o privire piezişă spre mătuşa Margareta. Ea privea îngrijorător de posomorîtă.

– Rut! spuse ea aspru. Tu iarăşi vii prea tîrziu! Pur şi simplu eu nu permit aceasta! Aşează-te şi mănîncă, fără să spui o vorbă. Prăjitură cu ciocolată nu primeşti.

Aceasta era pentru mine o pedeapsă teribilă, căci, chiar prăjitura cu ciocolată era slăbiciunea mea; arareori o aveam la masă. Îmi vîrîi capul între umeri şi începui să bat din picioare. Toată fericirea mi se topi. Un flux subit şi violent de vorbe furioase clocoteau în inima mea şi voiau să iasă pe gură, chiar deschisesem gura, cînd dintr-o dată îmi adusei aminte ...

Dacă aş fi izbucnit într-un acces de mînie, n-aş fi putut auzi glasul delicat al Păstorului şi dacă nu ascul-

tam de El acum, poate niciodată nu-mi mai vorbea.

Era aşa de greu să reţin acele cuvinte furioase, încît a fost nevoie să apăs cu mîna pe gură, ca să nu iasă afară. Stăteam în mijlocul camerii şi ascultam încordată, în timp ce mătuşa şi Filip mă priveau uluiţi.

– Ce s-a întîmplat? mă întrebă mătuşa foarte rezervată. Ţi-ai muşcat limba?

Nu dădui nici un răspuns, fiindcă în momentul acela îmi veni în minte versetul despre care vorbisem cu domnul Tanner: „Oile Mele ascultă glasul Meu şi mă urmează." *Să urmezi un astfel de Păstor, înseamnă să te asemeni Lui.* Iar dacă eu voiam să mă asemăn Lui, trebuia să încetez a mai bate din picioare, a mai striga, a mai da răspunsuri obraznice şi a face mutre, căci Domnul Isus n-a făcut aşa ceva niciodată.

– Ajută-mă să Te urmez, strigai în inima mea. Alungă amărăciunea, te rog repede, Doamne!

Respirai adînc şi-mi băgai iarăşi mîna în buzunar. Apoi m-am aşezat tăcută pe scaun. Mînia dispăru. Mătuşa Margareta mă mai privea încă ţintă, ca şi cînd se temea de ceea ce s-ar putea întîmpla în clipa următoare. Eu însă mîncam liniştită pîinea cu unt. N-aruncai nici o privire spre prăjitura de ciocolată, căci mă temeam că vederea ei mi-ar putea atîţa din nou furia.

Restul mesei decurse în tăcere. Cînd am terminat, mătuşa Margareta spuse că trebuie să mă duc imediat la culcare, căci era prima zi cînd fusesem afară după răceala mea. Aceasta îmi convenea de minune, căci eu aveam aşa de multe lucruri ce-mi ocupau gîndurile şi *doream mult să fiu singură. Aşadar mă băgai sub plapumă*, cît mai repede posibil.

Prin fereastra deschisă mă uitam afară în amurgul serii, unde cerul avea culoarea albastru închis a clopoţeilor. În vreme ce mă uitam, descoperii că stelele singuratice se ascundeau în depresiunea atmosferică. Cîteva păsări întîrziate ciripeau în pomi „noapte bună", iar mirosul de liliac umplea văzduhul.

Aşadar îmi cuprinsei fruntea cu mîinile şi ascultam culcată pe pernă pînă ce somnul mă birui. Avusesem în această zi două evenimente importante: Am auzit vocea Păstorului celui bun şi pentru prima dată m-am urcat pe trunchiul unui copac neted.

ACCIDENTUL

În ziua următoare o pornirăm la drum spre coliba indiană, unde voiam să discutăm despre „taină". În momentul cînd treceam peste gard, Terry sări ca un iepure din şanţ şi ne anunţă că a venit să petreacă cu noi în dimineaţa aceea; se ascunse însă cînd ne-a simţit şi ne-a făcut o surpriză binereuşită. Ne aşezarăm cu toţii pe marginea drumului pentru a ne face planuri.

În fond Terry plănuise totul, iar noi n-aveam altceva de făcut, decît să-l urmăm. El descoperise un frasin înalt, cu un cuib de turturele sălbatice în vîrful lui şi dacă Filip voia să vadă ouăle trebuia să se grăbească. Acolo se aflau trei bucăţi splendide! Frasinul avea o ramură bifurcată, iar propunerea lui Terry era ca noi să facem vizavi de cuib un fel de platformă din lemne şi crengi, pe care să putem sta, ca să vedem cum ies puii din ouă. Turturica mamă va crede că noi sîntem nişte păsări mai mari, care ne construim un cuib ca şi ea. Nu se va speria de noi (cel puţin aşa considera Terry, care părea a şti exact, întotdeauna, ceea ce gîndeau păsările).

Noi eram încîntaţi şi o luarăm la pas unul după altul prin pădure. Pînă la frasinul acela era destul de departe. El se găsea de partea cealaltă a pîrîului în mijlocul zadelor ce creşteau acolo. O, ce frumoase erau zadele în acest anotimp! Erau împodobite de sus pînă jos cu

conuri micuţe roşii ce străluceau ca pietrele preţioase. Crengile ce atîrnau în jos erau de un verde atît de vioi, încît restul copacilor păreau aproape în culori. Cînd eram mică, îmi închipuiam că zînele se legănau în ramurile zadei. Fiindcă le iubeam, rămăsei o clipă în urmă ca să mîngîi conii înfloriţi.

Frasinul nu mai era departe de noi, iar eu mă ţineam pe urmele tovarăşilor mei, mergînd prin urzici şi rugi de mure. Mărăcinişul îmi înţepă atît de rău picioarele goale, încît încetul cu încetul căpătară culoarea murelor necoapte. În sfîrşit, ajunsei din urmă pe băieţi şi mă aşezai la rădăcina copacului. Scosei batista şi-mi tamponai genunchii răniţi.

– Îmi pare rău! se scuză Filip. Eu am uitat că picioarele tale sînt mai scurte şi că nu poţi face salturi aşa de mari ca noi peste mărăcinişuri! La întoarcere voi merge eu înaintea ta, să calc la pămînt toate ramurile spinoase.

Terry privi şi el genunchii mei însîngeraţi.

– Ea este o fetiţă foarte curajoasă, remarcă el. Eu mă simţii de parcă aş fi primit decoraţia de onoare. Pentru această laudă m-aş fi dus încă odată fără multă vorbă prin spini şi urzici.

Terry nu avea timp de pierdut. Îşi trase capul între umeri ca o panteră şi sări pînă la primul crac al frasinului. Îl prinse cu o mînă şi se urcă în sus. Toţi muşchii corpului erau încordaţi! Niciodată de atunci n-am întîlnit un băiat de 11 ani care să fie aşa de puternic şi mlădios ca Terry.

– Aşaa ... strigă el, stînd călare pe crac şi lăsîndu-se pe burtă.

– Ridic-o în sus pe Rut, ca s-o pot apuca!

Filip mă ridică pe umerii săi, iar Terry mă prinse de încheietura mînii şi mă trase în sus, pînă putui s-ajung craca. Mă întorsei şi mă răsucii, pînă în cele din urmă stăteam lîngă Terry, gîfîind. Filip, la a treia încercare de săritură ajunse craca şi se căţără şi el pînă la noi. Aşa că ne-am aşezat ghemuiţi unul lîngă altul ca nişte maimuţe distrate şi bălăbăneam din picioare.

Apoi ne-am împărţit provizia noastră de mîncare cu Terry. Lui i se părea ca un lucru de la sine înţeles că mătuşa Margareta îl socotea ca pe unul dintre ai casei, de aceea mînca mult mai mult decît porţia lui. Noi însă cedam cu plăcere, căci înţelegeam că mama lui Terry îl lăsa acasă flămînd. Cine altul decît un istovit de foame putea să se repeadă asupra mîncării, fără a ţine seamă de cei din jur?

– Vino să ne uităm la cuib! zise Terry, înghiţind ultima îmbucătură.

Se căţăra în sus, ca un marinar pe frînghie. Filip şi cu mine îl urmarăm mai încet. Cuibul se găsea pe o platformă de crengi ţesute una în alta. Cînd ne apropiarăm, auzirăm uguitul speriat al turturicei. Apoi zbîrnîi prin frunziş aripile-i gri şi pasărea se aşează pe ramura cea mai înaltă vizavi de cuib, de unde supraveghea.

Cînd văzui ce neglijent era construit cuibul, mă minunai că ouăle nu căzură jos. Erau doar cîteva vreascuri slobode, împreunate cu ceva muşchi. Ouăle erau calde şi bine îngrijite. Pasărea-mamă părea înnebunită de frică! Terry se dădu înapoi şi privi pasărea speriată ...

– Acolo era un loc bun pentru a putea supraveghea ouăle, remarcă el, vreau să mă sui pînă acolo!

– N-ai să poţi! îl asigură Filip. Crengile n-o să te ţină! Abia că turtureaua stă pe ele.

Însă Terry era uneori lăudăros. Cînd cineva afirma „asta tu nu poţi face“, el trebuia neapărat să dovedească că totuşi el putea. De aceea spuse: „Na, am să-ţi arăt!“ şi sări pe cealaltă cracă a copacului. Filip şi cu mine îl priveam fascinaţi cum statura lui sprintenă se urca în sus, tot mai sus.

Turturica îl văzu suindu-se şi se ridică fără zgomot lăsîndu-se apoi pe cuib, cu aripile pe jumătate desfăcute. Noi aveam ochii îndreptaţi numai spre Terry.

Îl mai văzurăm noi executînd acrobaţii nemaipomenit de îndrăzneţe! Acestea însă le întreceau pe toate. Crengile se încovoiau îngrijorător sub povara lui.

– Opreşte-te! Stai! strigă Filip cu vocea răguşită. Terry însă nu-l băgă în seamă. Rîsul său răsuna prin frunziş pînă la urechile noastre şi se urca mai sus, ce-i drept cu mai multă atenţie!

– A ajuns, şopti Filip.

Într-adevăr, sus de tot se profila pe cer silueta lui Terry, ţinîndu-se numai de-o crăcuţă subţire. Vîntul ce adia prin coroana copacului îi suflă la o parte şuviţa de păr de pe frunte. Ochii săi negri străluceau de bucuria triumfului. Şi astăzi cînd mă gîndesc la Terry, îl văd înaintea mea aşa cum era ultima dată, sănătos şi plin de putere. Abia că mai pot spune ce s-a mai întîmplat! Filip şi cu mine n-am mai discutat niciodată despre acest fapt. Ne vine rău cînd ne gîndim! Însă, de această amintire nu voi scăpa toată viaţa!

Terry nu luă în seamă chemările noastre îngrozite şi începu să se legene încolo şi încoace. În două rînduri se

încovoi craca sub el, însă a treia oară se rupse, iar Terry fu aruncat în gol. El scoase un strigăt strident ce sfîşia liniştea pădurii. Acel strigăt de moarte mi-a răsunat în urechi noapte de noapte, săptămîni de-a rîndul.

Auzirăm cum se prăbuşeşte corpul lui printre frunze şi ramuri, ceea ce frîna în parte viteza, după care urmă o lovitură înfundată, apoi tăcere.

Noi coborîrăm din copac într-o aşa viteză, că pînă astăzi nu ştiu cum de-am ajuns nevătămaţi. Filip sări primul jos, după care am ajuns şi eu, gîfîind şi plîngînd în hohote. Mă aruncai la pămînt şi-mi băgai faţa tremurîndă în muşchiul verde.

O privelişte jalnică. Eu nu îndrăznii a-l privi pe Terry, Filip însă îngenunchie lîngă el şi se convinse că mai respiră. Veni apoi la mine şi-şi puse mîna în jurul meu, plin de afecţiune.

– Rut! spuse el cu vocea tremurîndă. Eu nu sînt sigur de tot că el mai trăieşte. Nouă ne este imposibil să-l ducem singuri. Trebuie să chemăm un doctor şi cîţiva oameni. Cred că este mai bine să mă duc eu, pentru că pot fugi mai repede şi plîng mai puţin ca tine. Rut, n-avem voie să- l lăsăm singur! Poate să se trezească şi se sperie. Are nevoie de cineva. Eşti tu gata să rămîi lîngă el? Eu mă voi întoarce cît se poate de repede.

Fui cuprinsă de groază şi dădui din cap în semn de dezaprobare. Îmi era imposibil să rămîn singură! Eram mult prea speriată! Plîngînd cu suspine mă agăţai de fratele meu şi-l rugai stăruitor să mă lase pe mine să plec în locul lui. Însă Filip nici nu voia să audă despre asta.

– Uite, Rut! spuse el insistent. Poate că moare în

curînd. Însă dacă doctorul ar veni la timp, ar putea face ceva ca să-l ajute. Eu ajung mult mai repede ca tine, deoarece pasul meu este mai mare ca al tău! Trebuie să mă laşi să plec imediat, iar tu să-ţi dai osteneala să fii curajoasă şi să nu mai plîngi.

Se desfăcu uşor din îmbrăţişarea mea şi plecă ca o săgeată. Eu am rămas jos pe un petic de muşchi, ascultînd cum pocnesc crengile uscate sub picioarele lui. Odată cu dispariţia lui din priveliştea mea a amuţit şi acest zgomot. Numai guruitul porumbeilor mai întrerupea din cînd în cînd liniştea pădurii.

Rămăsesem singură, numai cu Terry! Un glas lăuntric mă îndemna să mă uit la el cu atenţie. Atunci am strîns din dinţi, am încleştat pumnii şi m-am ridicat.

Cu cît îl priveam, cu atît încordarea din mine scădea. Niciodată n-am văzut un om leşinat sau grav rănit. Îmi închipuisem că trebuie să fie ceva îngrozitor. Terry însă putea tot aşa de bine să fie ca adormit, căci zăcea pe spate cu braţele desfăcute. Buzele erau neobişnuit de palide, iar respiraţia foarte slabă. N-arăta a fi nici rănit, nici speriat, ci numai prea liniştit. În timp ce-l priveam a venit peste mine o pace ciudată. Mi se părea că Terry s-ar putea trezi în orice moment, odihnit şi vesel după un somn aşa de lung, iar după aceea vom fi iarăşi cu toţii fericiţi.

S-a scurs încet, minut după minut. Terry nu se mişcă! Eu vegheam lîngă el, cugetînd. Poate că era deja mort? La gîndul acesta un fior rece mă trecu şi mi se făcu rău. Din nou mi se umplu ochii de lacrimi din cauza fricii. Numai de s-ar întoarce Filip! Ce era de fapt „moarte", „a muri"? Şi dacă Terry era mort, unde s-a dus? Corpul

lui neînsufleţit va fi dus la cimitir şi pus în mormînt. Însă eu ştiam bine că nu acesta era Terry adevărat. Probabil că el acum era în cer, aşa cum se spunea în cîntările ce la cîntam la biserică. Dar oare Terry va fi fericit acolo? un băieţel murdar şi destul de rău, pe acele străzi de aur, printre îngeri îmbrăcaţi în alb.

Dintr-o dată mi-a venit în minte Ioana Köhlin care „era la Domnul" şi pe care am văzut-o în vis cu o faţă aşa de strălucitoare. Poate, cu alte cuvinte, a merge la Domnul se numeşte „moarte". Acolo poţi să-L vezi cu ochii şi să vorbeşti cu El, în loc să-L ai numai în inimă. Ce frumos trebuie să fie aceasta! Nu-i de mirare că fetiţa aceea arăta aşa de fericită. Poate acesta era şi pentru Terry motivul pentru care sta aşa de paşnic.

Însă Terry nu ştia nimic despre Păstorul cel bun şi poate nici nu s-ar bucura să fie la El. Eram convinsă că Terry n-auzise niciodată despre El! De-aş fi avut numai prilejul să-i fi povestit despre Păstorul cel bun...! În cazul că nu murea, voiam să-i spun imediat ceea ce ştiam şi eu. Atunci cu siguranţă vom aparţine turmei sale toţi trei, Terry, Filip şi eu. În cele din urmă, chiar dacă Terry ar fi mort, Păstorul cel bun se va îngriji ca el să fie fericit. Nu era vina lui Terry că n-a rugat niciodată pe Păstor să-l găsească şi să-l ierte! Era numai vina mea, pentru că eu am păstrat numai pentru mine această taină, în loc să-i destăinui şi lui.

Îmi ţineam mîinile încolăcite în jurul genunchilor şi privirea îndreptată spre faţa nemişcată a lui Terry. Mă simţeam tîrîtă încolo şi-ncoace, între speranţă şi frică. De fiecare dată însă era un iepure sau o pasăre sau rafală de vînt. Razele soarelui pătrundeau printre ramu-

rile de un verde deschis a pădurii de molift. O rază de lumină se proiectă pe părul lui Terry, „ca şi cum Dumnezeu Însuşi l-ar fi atins", gîndeam eu. Apoi gîndurile mele se îndreptară spre Mîntuitorul, despre care citeam în fiecare dimineaţă în Evanghelia după Luca; cum El se atingea de bărbaţi, femei şi copii care erau bolnavi sau răniţi şi se făceau sănătoşi într-o clipă.

„O, Dumnezeule!" murmurai eu, privind printre ramuri la cerul albastru. „Te rog fă-l pe Terry sănătos, nu-l lăsa să moară! Noi dorim să-l avem printre noi. Amin."

În acest moment răsună vocea lui Filip printre copaci, precum şi cîteva voci bărbăteşti. Îndată apăru un mic cortegiu. Filip înainte, apoi unchiul Petru, care sîmbăta era totdeauna acasă, şi binevoitorul doctor Patt, care m-a îngrijit şi pe mine cînd am avut pojar. În urma lor veneau doi bărbaţi în uniforme de culoare închisă, care purtau o targă. Am aflat mai tîrziu că aceştia erau brancardieri.

Fără a pierde nici o clipă, doctorul îngenunchie şi apucă mîna brună a lui Terry, apăsînd cu degetele pe încheietura mîinii. Apoi trecu cu mîna peste capul lui Terry şi-i ridică în sus pleoapele şi îndoi cu grijă mîinile şi picioarele, înainte şi înapoi, după care zise către mine:

– S-a mişcat el de cînd a căzut?

– Nu! răspunsei eu. Tot timpul a stat liniştit, ca şi cînd ar fi dormit.

Încurajată, prin ecoul propriei mele voci, îl trăsei de mînecă pe doctor şi-i şoptii:

– Este mort?

Doctorul Pett îşi puse mîna pe umerii mei.

– Nu, răspunse el amabil. Nu este mort, însă este foarte grav rănit. Tu eşti o fetiţă curajoasă dacă ai rămas ca să vezi de el. Noi o să-l ducem cît mai repede la spital, iar eu o să văd ce putem face pentru el. Terry a fost aşezat pe targă cu mare atenţie, iar bărbaţii s-au pus în mişcare cu preţioasa încărcătură. Cînd unchiul Petru observă cît de palidă şi obosită eram eu, se aplecă şi mă luă în braţe ca pe un copil mic. Mă lipii de el şi-mi pusei pe umerii lui capul ce mă durea.

Cu unchiul Petru eram preteni dintotdeauna, iar eu mă simţeam minunat de mîngîiată.

Filip mergea alături de noi. Într-un tîrziu, cînd aruncă o privire spre mine, m-am speriat. N-a spus nici un cuvînt, însă avea buzele încordate şi presate una într-alta. Ochii săi aveau o expresie teribil de disperată. Ei îmi aminteau de un iepure pe care l-am găsit odată prins într-o capcană. Obrajii îi ardeau, în timp ce restul feţei era alb ca zăpada. Atunci îmi dădui seama că toate temerile mele erau nimic în comparaţie cu îngrijorarea lui adîncă. Simţeam nevoia să-i ating mîna şi să-l mîngîi, însă ştiam că nu puteam face nimic ca să-l ajut. Nimic nu putea să-l mîngîie, nimic, afară de însănătoşirea lui Terry.

Pentru a scuti targa de orice fel de zdruncinătură, mergeam cu toţii foarte încet, căci cărarea îngustă ce ducea la stradă era pietroasă şi gloduroasă. Crengile de la tufişurile de alun îmi mîngîiau faţa, cu toate că eram în braţele unchiului Petru. La stradă ne aştepta maşina salvării. Doctorul Patt se urcă în maşină şi se aşeză lîngă Terry. Brancardierii s-au aşezat în faţă.

– Cînd ne veţi spune cum îi merge lui Terry? am întrebat eu repede, înainte de-a se închide uşa.

– Mîine dimineaţă trec prin faţa casei voastre, răspunse doctorul, atunci am să intru şi vă voi spune.

Uşa se închise, motorul porni şi maşina dispăru într-un nor de praf. Unchiul Petru, Filip şi cu mine ne îndreptam încet spre casă.

Unchiul Petru ne-a pus cîteva întrebări referitor la Terry. În rest am rămas tăcuţi. Nici unul din noi n-avea chef de vorbă.

Trista zi părea că nu se mai termină! Am mers în grădină şi ne-am plimbat încoace şi încolo, fără să fim capabili a ne apuca de ceva. La masă n-am avut nici o poftă de mîncare. Mătuşa Margareta ne compătimea, iar după masă ne-a citit poveşti. Cînd a venit timpul de culcare am fost foarte bucuroşi.

Înainte de-a adormi, mătuşa Margareta ne-a dat cîte un sărut. Însă de abia încetă zgomotul paşilor ei pe trepte, că m-am şi sculat din pat şi m-am dus la Filip. El stătea ghemuit sub plapumă şi probabil c-a plîns, căci vocea sa suna răguşită, iar perna era umezită. Eu m-am băgat sub plapumă la picioarele lui şi m-am ghemuit ca o pisică.

– Rut, şopti Filip, cu vocea tremurîndă, crezi că va muri?

– Nu, nu cred! răspunsei eu.

– De ce nu? întrebă Filip mirat de siguranţa mea. Ţi-a spus doctorul Patt ceva ce eu n-am auzit?

Mă frămîntam şi mă suceam sub plapumă, ca totdeauna cînd eram intimidată. N-aş putea spune de ce, însă aveam impresia c-ar trebui să-ncerc să-i împartă-

şesc fratelui meu taina.

– Da, vezi tu, am început eu. Cînd tu erai plecat după ajutor, m-am rugat din toată inima lui Dumnezeu ca să-l facă sănătos pe Terry. De aceea cred că nu va muri.

Filip ridică capul şi se uită cu ochi mari la mine.

– Aceasta am făcut-o şi eu! recunoscu el încet. Tot timpul în drum spre casă am spus meru: „O, Doamne, nu-l lăsa pe Terry să moară". Însă nu ştiu dacă a folosit ceva. Nu sînt un băiat deosebit de cuminte şi de obicei uit să-mi spun rugăciunea. Nu contează, doar, prea mult, dacă o spun sau nu.

– Dar Filip, spusei eu ridicîndu-mă, tu nu trebuie să fii deosebit de cuminte ca să te rogi! Trebuie să aparţii numai Păstorului celui bun. Tocmai acesta este secretul pe care voiam să ţi-l spun astăzi! Aceasta nu este o închipuire a mea; pastorul mi-a spus cînd eram fugită de acasă. În Biblie de asemenea este scris. Cînd sîntem neascultători sîntem ca nişte oi ce fug şi se rătăcesc şi nu mai găsesc drumul de întoarcere. Isus însă este Păstorul. El vine să ne caute, iar cînd Îl rugăm pentru aceasta, El ne găseşte. Însă El aşteaptă totdeauna pînă-L rugăm. Dacă aparţinem Lui, El ascultă tot ce-I spunem. El vorbeşte de asemeni cu noi şi ne spune cum putem fi ascultători. Domnul Tanner mi-a explicat aceasta, cînd a vorbit cu mine seara trecută şi m-a ajutat într-adevăr. De aceea nu m-am înfuriat cînd mătuşa Margareta n-a vrut să-mi dea prăjitura cu ciocolată.

Filip nu-şi mai lua ochii de la mine. Lumina lunii făcea ca faţa lui să pară şi mai palidă.

– Povesteşte mai departe, a spus el, şi încetează să

mai dai din picioare. Nu trebuie să te jenezi de mine!

– Nu mai este mult de povestit, spusei eu. Încă un fapt: În timp ce Terry zăcea pe pămînt, a apărut dintr-o dată soarele printre pomi, iar razele lui s-au oprit pe părul său. Aceasta m-a făcut să mă gîndesc că Dumnezeu îl atinge în acest fel şi-l face sănătos, după cum Isus Se atingea de oameni. De atunci sînt aproape ca sigură, că nu va muri.

Între noi s-a aşternut o linişte adîncă. După o vreme, Filip mă întrebă curios:

– L-ai rugat să te găsească?

Eu dădui din cap.

– Da, în drum spre casă sub un copac, în pădurea cu ciuboţica cucului. L-am rugat să mă ierte că am fost aşa de neascultătoare şi să mă găsească şi să facă din mine oiţa Sa, aşa cum a spus pastorul. O, Filip, dacă ai vrea să vii şi tu cu mine la pastor! El ar putea să-ţi explice mult mai bine ca mine. Eu aş dori aşa de mult ca şi tu să aparţii Păstorului.

– Eu doresc de asemenea! spuse Filip cu vocea reţinută. Crezi c-aş putea?

– Da, sînt sigură! răspunsei cu convingere. În mod sigur tu eşti mai uşor de găsit ca mine. Tu eşti mult mai ascultător. Eu cred că nici nu trebuie mult timp să te caute. Filip însă dădu din cap.

– Asta nu ştii tu, spuse el trist. Tu mă vezi doar pe dinafară, înăuntrul meu nu sînt deloc bun.

– Asta nu face nimic! îl asigurai eu. Vreau să-ţi arăt tabloul meu! Atunci ai să pricepi. „Oaia din tablou stă gata, gata să pice în prăpastie. Este aşa de pierdută. Însă chiar atunci vine păstorul şi o găseşte."

Am fugit în vîrful degetelor peste coridor şi m-am întors îndată cu preţioasa ilustrată. Ne-am urcat în fereastră, unde bătea lumina plină a lunii, iar Filip a privit timp îndelungat tabloul. Apoi mă întrebă cu sfială:

– Crezi tu că aş putea să-L rog acum?

Am dat din cap că da.

– În cazul acesta tu trebuie să pleci. Trebuie să fiu singur. O să vorbim mîine din nou.

L-am lăsat singur. El şi-a sprijinit coatele de poliţa ferestrei şi privea afară spre dealuri. Eu însă m-am vîrît în pat, după ce privii nenumăratele stele de pe cer şi cugetam la frumoasa povestire ...„este bucurie în ceruri pentru un păcătos care se pocăieşte“ cu care se termina. Toţi oamenii sînt păcătoşi! Desigur că şi Filip o fi unul din ei.

În noaptea aceasta însă el a fost găsit de Păstorul cel bun. Sus în ceruri, acolo deasupra stelelor, îngerii lui Dumnezeu cîntau şi se bucură din pricina lui, iar pe pămînt o fetiţă mică împărtăşea cu ei bucuria.

O VIZITĂ LA PAROHIE

Restul vacanţei trecu prea repede, pentru că aveam prea multe de făcut! În ziua ce-a urmat accidentului maşina doctorului a oprit la poartă. Îndată ce-o auzirăm, ne repezirăm la poartă, nerăbdători. În graba noastră eram gata să-l răsturnăm pe bunul doctor.

– O, staţi, opriţi-vă! strigă el prinzîndu-ne de guler. Dacă mă doborîţi, nu vă pot povesti nimic. Terry este în viaţă – relată el – însă este rănit foarte grav la cap şi la spate. Va trebui să stea mai multe săptămîni în spital. Mamă-sa este aproape tot timpul lîngă el. Îndată ce se va simţi mai bine, va fi mutat probabil în alt spital; o clinică specială pentru oameni cu fracturi osoase. Nu-l veţi putea vizita, pentru că este mult prea departe, în schimb îi puteţi scrie în curînd.

Pentru noi a fost suficient toate acestea, pentru a ne linişti temerile şi a deveni din nou bucuroşi. Terry era în viaţă şi era bine îngrijit. Fără îndoială că în curînd se va restabili iarăşi – gîndeam noi – aşa cum se întîmpla la noi cu o durere de burtă sau un pojar. Aşadar, alungarăm temerile şi pornirăm să gustăm din plin ultimele zile de vacanţă.

Ne-am hotărît să facem cîte o vizită la toţi prietenii noştri. Filip s-a dus la domnul cu păsările, care i-a arătat un cuib de găinuşă de baltă. Eu l-am vizitat pe domnul Tanner la turmele sale. N-am putut însă să ajungem la o conversaţie adevărată, căci el era ocupat cu tunsul oilor.

Ultima zi am rezervat-o pentru o vizită la pastor. O pornirăm la drum pe la ora trei şi jumătate după masă. Aceasta n-o făcurăm chiar fără gînduri ascunse, căci îmi ziceam: N-ar fi rău să ajungem la timpul cafelei.

Pe drum am vorbit despre taina noastră şi fără să vreau a trebuit să mă gîndesc la data trecută, cînd am parcurs acelaşi drum, singură. Cît de înfierbîntată şi nefericită eram atunci şi cît de fericită eram astăzi!

– Taina a făcut minuni. Pentru tine, desigur, n-a contat atîta, i-am spus lui Filip, Tu nu eşti aşa de rău şi iute la mînie ca mine.

Filip culesese un puf de păpădie şi suflă gînditor în el.

– Am căutat foarte mult, spuse încetişor. Este ca şi cînd am găsit ceva, după care am căutat şi dorit multă vreme.

– Adevărat? întrebai eu mirată. N-aş fi gîndit niciodată că te ocupi cu astfel de lucruri. Nu mi-ai amintit vreodată de aşa ceva!

– Am crezut că n-ai să înţelegi, îmi zise el. De fapt nici nu ştiam cu claritate ce-mi lipseşte. Într-o zi însă, cu mult timp în urmă, eram singur în pădure. Tu ai trebuit să rămîi acasă, pentru că a fost neascultătoare. Atunci am găsit un pui de vrabie, proaspăt ieşit din găoace, zăcînd aproape mort pe pămînt. Ciripea slab, iar corpul lui se răcea văzînd cu ochii. Căzuse din cuib, iar fără căldura acestuia nu putea rămîne în viaţă. M-am ridicat pe vîrful degetelor şi am încercat să-l pun în cuib (şi aceasta nu numai o dată), însă n-am reuşit. Cuibul era prea înalt pentru mine. Atunci am îngenunchiat eu cu puişorul în mînă şi m-am rugat lui Dumnezeu ca

să vină cineva mai înalt, să-l poată pune în cuib. Tocmai cînd am spus „Amin“ a venit Iacob, tînărul ţăran, să caute lemne de foc. Pentru el era o nimica toată să pună puiul în cuib.

„Mi se pare că Dumnezeu îngrijeşte şi de vrăbii“, îmi zisei eu. Aceasta mi-a dat mult de gîndit.

În dimineaţa următoare s-a citit la biserică un text în care era vorba că Dumnezeu ştie cînd o vrabie cade la pămînt. Am ascultat cu mare atenţie! Pastorul a spus că noi sîntem cu mult mai de preţ decît vrăbiile. Iar dacă aparţinem lui Dumnezeu, El îngrijeşte de noi în chip deosebit. Nu-mi pot aminti exact de toate, însă voiam chiar atunci să aparţin Lui. Însă nu ştiam cum să procedez. De atunci mi-am dorit mereu să ştiu ceva mai mult despre aceasta; mai ales cînd ceva nu mergea bine, eram nefericit. Cînd tu mi-ai arătat tabloul şi mi-ai povestit cum poate fi găsit, atunci m-am gîndit: Acum am descoperit începutul! De aceea sînt fericit pentru că ştiu că Isus mă iubeşte şi se uită după mine, ca şi după vrăbiuţa ca căzuse din cuib.

Aceasta a fost pentru Filip o vorbire foarte lungă. Cînd termină, se făcu că se uită după un cuib în gardul viu, ca să-şi poată ascunde faţa care devenise roşie. Eu însă săream de-alungul drumului plină de bucurie, gîndindu-mă ce minunată este taina noastră, care ne învaţă mereu lucruri noi. Pentru mine Isus era Păstorul care poartă pe braţe oile Sale! Pentru Filip era Dumnezeul care îngrijeşte şi de o vrăbiuţă. În fond, era acelaşi lucru: Oiţa era pierdută şi a fost găsită; vrăbiuţa căzuse jos şi a fost ridicată.

Ajunşi în sat, păşirăm veseli în grădina parohiei.

Eram convinşi că eram bineveniţi. N-a trebuit mult să-l căutăm pe prietenul meu, căci el tocmai cosea iarba, cu mînecile suflecate. Mă recunoscu la prima vedere şi părea a fi foarte bucuros de vizită. Nici măcar nu ne-a întrebat dacă vrem să rămînem la cafea, ci spuse simplu: „Veniţi tocmai la timp."

Se vede că se aştepta într-adevăr la aşa ceva, căci deabia am apucat să-l prezint pe Filip, că soţia lui a şi apărut cu o tavă încărcată. Însăşi pastorul se grăbi să meargă în casă şi aduse plăcintă cu mere şi pîine cu cremă de ciocolată.

Aveam impresia că eram aşteptaţi! A fost o masă splendidă. Pastorul şi soţia lui stăteau pe şezlonguri, iar noi pe o pătură de lînă.

Am mîncat nemaipomenit de mult, pentru că gospodina casei ne-a asigurat că-n bucătărie se mai găsesc multe şi de toate. Ea era foarte tînără, avea părul frumos şi ochii veseli. Eu mă gîndeam în linişte: „Aceasta ar fi mama ce mi-aş dori-o". Mai tîrziu am aflat că era deja mamă a doi gemeni, care dormeau într-un cărucior sub fag.

– Dacă puteţi rămîne pînă la şase fără un sfert, vă puteţi uita cum le fac baie, spuse soţia pastorului.

Am asigurat-o fără multă vorbă, că putem rămîne atîta vreme, deoarece mătuşa ne-a permis să ne întoarcem acasă abia la masa de seară, iar noi dacă ne grăbeam, aveam nevoie doar de o oră pentru drum.

– Bine! spuse doamna Robinger, am să te chem de îndată ce-a sosit timpul. Şi dispăru în casă cu tava. Filip şi cu mine, cu feţele murdare de ciocolată, priveam cu încordare spre pastor.

– Spune tu, Filip! începui eu.

– Nu, tu! răspunse el. Tu ai făcut prima.

– Ei, bine, consimţii eu. Mai întîi vreau să vă povestim despre o taină, domnule pastor: Noi amîndoi aparţinem acum bunului Păstor. L-am rugat să ne găsească şi să ne ierte tot ce-am făcut rău, iar acum sîntem fericiţi amîndoi.

Timp de-o secundă faţa pastorului îmi aminti de faţa domnului Tanner, în timp ce i-am spus despre taina mea. Nu semănau nici un pic unul cu altul, însă aveau amîndoi aceeaşi expresie fericită. Pastorul ne încurajă:

– Povestiţi-mi totul! I-am povestit totul, eu îngenunchiată pe pătură, iar Filip cu burta pe iarbă şi cu faţa sprijinită în mîini, uitîndu-se la pastor.

A durat mult pînă am terminat de vorbit, căci ne simţeam aşa de liberi şi naturali.

Apoi pastorul cu vocea caldă şi liniştită ne-a recomandat călduros să citim în Biblia noastră.

– Voi trebuie să priviţi Biblia ca o carte în care Păstorul Însuşi vă spune ce vrea să facă pentru voi şi ce aşteaptă El de la voi.

Alegeţi în fiecare zi şi un verset şi gîndiţi-vă că este o solie ce-o trimite Dumnezeu pentru voi. Cînd vă porunceşte să fiţi gata de ajutor, sau harnici, sau să iubiţi pe semenii voştri, rugaţi pe Dumnezeu să vă facă capabili pentru aceasta! Cînd versetul conţine o promisiune, rugaţi-L pe Domnul ca s-o împlinească faţă de voi. Iar cînd este o povestire, încercaţi să descoperiţi ce vrea să vă înveţe şi cugetaţi peste zi mereu la aceasta. Numai aşa veţi învăţa să urmaţi Păstorul tot mai bine şi să-I auziţi glasul.

– Aşa o să facem amîndoi! strigai eu. Ce plăcut va fi să alegem versetele, nu-i aşa Filip?

– Da, răspunse el, poate. Însă cum putem şti noi ce să citim? Biblia este o carte mare, groasă şi nu totul este deosebit de interesant, cel puţin pentru copii. Nu-i aşa?

– Nu! răspunse pastorul. Există în Biblie capitole, pe care le veţi înţelege abia cînd veţi fi mai în vîrstă. Cu toate acestea, sînt multe pe care le pot înţelege şi copiii. Vreau să vă dau o broşură, pe care o puteţi lua acasă. Se numeşte „Start bun". În ea este dat pentru citit un capitol pentru fiecare zi, însoţit de o explicaţie. Aşa că voi o să puteţi merge la sigur, căci această broşură vă oferă numai locuri biblice pe care voi să le puteţi înţelege.

EU FAC BAIE LA GEMENI ŞI DEVIN FURIOASĂ

Tocmai voiam să deschid gura şi să mulţumesc, cînd doamna Robinger, îmbrăcată cu un şorţ alb, strigă pe fereastră:

– Este timpul de baie, Rut! Doreşti să vii?

– Mă iertaţi o clipă domnule pastor, îl rugai, căci nu doream să par nepoliticoasă.

– Bine-nţeles, răspunse el, du-te numai şi ajut-o pe soţia mea. Se va bucura să aibă o fată la copii. Filip şi cu mine vom mai discuta puţin.

Într-o clipă sării peste iarbă şi intrai în casă. Gemenii, bine dispuşi, se tîrau pe covor în patru labe, în timp ce mama pregătea cămăşuţele de noapte. Micuţii erau foarte vioi pentru cele lo luni ale lor şi mie (care n-aveam a face cu copilaşi mici) mi se părea că niciodată n-am văzut ceva mai încîntător. Am petrecut cu ei o jumătate de oră plină de mulţumire. După ce mama îi aşează în vana de baie, eu am avut voie să le săpunesc corpurile rotunjite şi să torn peste ei apă caldă dintr-un ulcior. S-au mai jucat puţin cu o raţă de plastic, pe care o scufundau şi strigau de bucurie, după care au fost scoşi din baie, şterşi cu prosopul, iar eu le-am pudrat pielea lor gingaşă. După ce au fost îmbrăcaţi cu cămăşuţele de noapte, am primit o periuţă moale de păr, cu care i-am pieptănat. Aveau un perişor ca puful moale de pe puii de găină, care se făcea cîrlionţi în vîrful capu-

lui. În timp ce-i pieptănam, dădeau din picioare şi ţipau,încercînd să-şi muşte degetele roze de la picioare.

Abia după ce mama i-a aşezat în pătucurile lor, am observat că pe perete atîrna un tablou. Subiectul lui era tot „Păstorul cel bun", însă înfăţişa alt aspect al temei.

Acest păstor stătea pe malul mării cu mîinile întinse şi binecuvînta mieii ce stăteau în jur sau dormeau la picioarele Sale. Era un tablou de seară, care-mi amintea de turma domnului Tanner, cînd soarele apunea în spatele pădurii, iar umbrele turmei mişcau pe cîmpii.

– Ah! am strigat eu plină de bucurie, arătînd spre tablou. Şi eu am un tablou cu păstorul, însă este altfel. Oaia din el atîrnă peste o prăpastie.

– Cunosc tabloul tău! spuse doamna Robinger, şi mie îmi place foarte mult. Mai tîrziu cînd vor pricepe, îl voi arăta şi gemenilor. Acum însă ei nu pricep că acolo este o prăpastie. Îmi închipui însă cu plăcere că în timpul nopţii Păstorul Însuşi veghează asupra micuţilor mei. De aceea am şi agăţat acest tablou aici; de fiecare dată cînd îl privesc, îmi aminteşte că ei sînt în siguranţă.

Mă uitam gînditoare la copilaşii gemeni, cum au adormit într-o clipă. Elisabeta şi-a băgat două degete în gură şi s-a făcut ghem, iar Robert, cu obrajii înroşiţi, dormea pe spate cu mînuţele în sus. Liniştea completă şi respiraţia uşoară dovedea că Însuşi Păstorul cel bun le-a dăruit binecuvîntarea.

Eu mă lipii de doamna Robinger şi mă uitam la ea.

– Am voie să mai vin odată? şoptii eu.

– Da, desigur, răspunse ea. Dacă-ţi permite mătuşa, poţi veni sîmbăta viitoare! Am s-o întreb şi în scris. Tu sîmbătă desigur eşti liberă. Cînd vii, mergem cu geme-

nii la plimbare cu căruciorul. Poţi să mă ajuţi să le dau şi masa de seară şi să-i duc la culcare. Este plăcut pentru mine să am un ajutor care ştie să umble aşa îndemînatic cu copiii mei.

M-am roşit de mîndrie şi mi-am vîrît mîna într-a ei. „De nu puteam s-o am ca mamă pe doamna Robinger, totuşi, cu timpul, puteam deveni o soră mai mare a gemenilor."

În grădină i-am întîlnit pe pastor şi Filip angajaţi într-o discuţie însufleţită. Eu mă grăbeam s-ajung acasă, să obţin permisiunea mătuşii pentru sîmbăta viitoare. Bucuria mea anticipată a fost şi mai mare cînd pastorul a spus că şi Filip poate veni; el ar putea să-l ajute în grădină, iar la timpul cafelei am putea servi cu toţii gustarea.

Am ajuns la timp acasă, iar eu m-am dus îndată la mătuşa mea, sărind într-un picior, şi-i spusei:

– Mătuşă Margareta! Doamna Robinger m-a invitat pentru sîmbăta viitoare la cafea! Vom face împreună cu gemenii o plimbare; eu am voie să conduc căruciorul şi apoi să-i duc la culcare. Pot să merg, nu-i aşa? O, te rog, spune „da"!

Mătuşii mele i se păru această rugăminte binevenită.

– Cine este această doamnă Robinger, Rut? întrebă ea destul de aspru. N-ai voie să faci vizite fără să mă întrebi! Eu n-am auzit niciodată de această doamnă.

– Oh, ea este soţia pastorului din satul vecin! Ştii tu ..., o doamnă foarte simpatică ...ea vrea să-ţi scrie.

– Să sper ...! zise mătuşa Margareta. Cu toate astea însă mă tem că de data aceasta trebuie să te refuz. Domnişoara Monegg m-a căutat astăzi după masă ca

să-mi spună că nepoţica ei vine pentru cîteva zile la ea, iar eu i-am promis c-o să te trimit pe tine să te joci cu ea. Îmi pare rău că te dezamăgesc, însă doamna Robinger poate să te invite altă dată.

Mînia m-a cuprins.

– Dar,... mătuşă Margareta! răbufnii eu. Tu ştii că am oroare a mă duce la domnişoara Monegg, iar pe Paula Monegg n-o pot suferi. E o găină proastă care nu ştie să se joace cu nimic. Cu ea trebuie să stai numai în casă şi să joci domino, iar eu urăsc jocul acesta! O, te rog, mătuşă Margareta, spune numai că nu trebuie să merg. Eu am şi promis soţiei pastorului, că aş putea veni!

– N-aveai nici un drept la aceasta! mă mustră mătuşa. N-am auzit niciodată o aşa prostie. Tu nu poţi accepta o invitaţie fără permisuinea mea; şi mai stai odată pe loc cînd vorbeşti cu mine, că mă faci să ameţesc de-a binelea.

Stăpînirea mea de sine era pe terminate şi aproape că plîngeam de necaz.

– Nu vreau să mă duc acolo! ţipai eu. Mă duc unde vreau eu. Am spus doamnei Robinger că voi veni, iar eu am să merg. Tu nu trebuie să mă împiedici de la aceasta!

Mătuşa m-a prins de braţ şi mi-a poruncit cu voce severă:

– Du-te imediat la culcare! Nu vreau să mai aud asemenea obrăznicii. Am crezut că vrei să-ţi dai osteneala să te îndrepţi! Asta n-arată o îndreptare! Afară cu tine!

Mi-a dat liber! Am ieşit din cameră cu capul ridicat, aruncînd peste umăr expresia „Îmi este egal“, şi izbind uşa cît se poate mai tare. Însă, vai! Nu-mi era nicide-

cum egal. Înainte de-a ajunge la ultima treaptă a scării, devenii conştientă de ceea ce-am făcut. Iar cînd m-am suit în pat, credeam că mi se sparge inima. Am băgat capul în perină şi am plîns, am plîns cu amar.

Uitasem să ascult de glasul bunului Păstor. Poate că El nu mai vrea niciodată să-mi mai vorbească! Poate că va înceta să mă iubească. Poate că nu-I mai aparţin Lui şi atunci nu mai am pe nimeni care să mă ajute să fiu cuminte şi iubitoare. Ah, de ce n-am aşteptat şi n-am ascultat atentă la vocea Sa?

– Ce s-a întîmplat, Rut? Nu mai plînge aşa de tare!

Din cauza plînsului puternic în hohote n-am simţit cînd mătuşa a intrat în cameră la mine. Cînd am auzit, repede m-am întors şi mi-am înghiţit lacrimile, căci mătuşa Margareta nu trebuia să vadă cît de rău îmi părea. Ea stătea la patul meu şi ţinea în mîini o farfurie cu prăjituri şi un pahar cu lapte.

– Ce s-a întîmplat, Rut? întrebă ea cu teamă. Niciodată pînă acum nu m-a văzut plîngînd în aşa fel.

Încercai să răspund cu vocea mea obişnuită, însă n-am reuşit. Din nou mi-am băgat faţa în perină, căci mă năpădiră lacrimile. Aş fi preferat să nu-i spun mătuşii ce mă mişca; dintr-o dată însă mi-am dat seama că poate ea ar şti un răspuns la întrebarea mea. După acest răspuns doream aşa de mult, că mi-am divulgat taina.

– Din pricina Păstorului! suspinai eu. Poate că acum nu-I mai aparţin, pentru că m-am înfuriat. O, mătuşă Margareta! Crezi tu că El mă primeşte din nou dacă eu nu mai fac rele?

Mi-am ridicat capul şi privii nerăbdătoare spre ea.

Mătuşa însă mă privea aşa de fix, de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

– De fapt, despre ce vorbeşti tu, Rut? întrebă ea neputincioasă.

M-am întins după Biblia ce se afla pe scaun lîngă mine şi am scos tabloul meu dintre pagini. Plîngînd şi sughiţînd, îl întinsei mătuşii.

– Despre asta, am spus eu. Ştii tu ... eu am fost oiţa Lui, însă am uitat să ascult de El. Pentru că azi am fost aşa de mînioasă, poate niciodată nu-mi mai vorbeşte ... Spune tu, mătuşă Margareta, crezi că mă mai poate ierta odată?

Mătuşa privi tabloul cu multă atenţie şi timp îndelungat n-a zis nimic.

– Cine ţi-a dat tabloul acesta? întrebă în cele din urmă.

– Domnul pastor Robinger! răspunsei eu, şi el mi-a explicat totul. Tu cunoşti povestirea, nu-i aşa mătuşico? Crezi că mă iartă dacă eu nu mai fac iarăşi?

Mătuşa mea părea a nu se mai putea despărţi de tablou şi a trebuit s-aştept mult după un răspuns.

– Mătuşă Margareta! şoptii eu şi-n nerăbdarea mea o lovii uşor peste braţe. Crezi tu că El o va face?

– Dacă-ţi pare rău cu adevărat şi eşti hotărîtă să devii altfel, sînt ferm convinsă că Dumnezeu te iartă. Trebuie să-L rogi pentru aceasta.

Vocea ei suna blîndă şi foarte tristă.

Din nou urmă o tăcere. În privirea ei era ceva ce trezea în mine o îndoială, de aceea mai întrebai odată cu sfială:

– Cunoşti povestirea? Nu-i aşa, mătuşă Margareta?

– O, da, răspunse ea. Însă a fost un timp cînd o cunoşteam mult mai bine decît acum. Sînt bucuroasă însă că pastorul ţi-a ajutat, cu toate că ar fi trebuit ca eu să-ţi fi vorbit despre aceasta! Acum dar, trebuie să-l vizitezi din nou pe acest pastor, cît de curînd, ca el să-ţi povestească şi mai multe despre aceste lucruri.

Era cît pe ce să spun c-ar fi o idee minunată de-a mă trimite la el, în loc să merg la domnişoara Monegg, însă m-am răzgîndit. Nu puteam să regret comportarea mea şi-n acelaşi timp să-mi impun voinţa. Aşa că mi-am suflat bine nasul şi am mîncat cu poftă prăjitura şi laptele.

Cu toate că mătuşa a rămas cu mine, am vorbit foarte puţin împreună. După ce am terminat de mîncat, mi-a dat un sărut de noapte bună, iar eu am rămas pe deplin mîngîiată. Înainte de-a adormi, mi-am băgat capul în perină şi am înălţat o rugăciune de iertare, fără glas, către Acel care era aproape de mine şi care îngrijea de oiţa pierdută, tot aşa ca şi de vrabia rănită, de copilaşii care dorm, ca şi de fetiţele mînioase.

O SCRISOARE

Săptămînile de şcoală treceau repede. Noi petreceam seri lungi şi fericite la jocul de crochet, care-l încînta aşa de mult pe Filip. Şcoala lui era departe, iar el nu avea prieteni prin vecinătate. Din partea mea, eu nu doream să am de-a face cu alte fetiţe, cînd Filip era prezent.

Puişorii de pasăre, pe care i-am observat cu atîta dragoste, îşi luaseră zborul în lume, iar cuiburile erau părăsite. Totuşi dimineaţa devreme, deseori urcam dealul ca să surprindem ciocîrliile ce se năpusteau din iarbă şi-şi luau zborul, jubilînd contra soarelui. De multe ori stăteam fericiţi pe stîncile din vîrf, cînd peste lanţurile de munţi din depărtare lucea soarele dimineţii; cînd fîşiile de ceaţă se revărsau în cîmpie, după care apărea claritatea albastră a cerului. Apoi mergeam acasă la micul dejun, coborînd dealul în fugă, sărind peste blocuri de piatră şi tufe de grozamă, strigînd de bucurie unul la altul atît de tare încît turmele de oi o luau la fugă; iar valea răsuna de vocile noastre.

Vacanţa mare se apropia şi Terry nu dădea încă nici un semn de viaţă. El a stat mult timp într-un spital de copii. Din cînd în cînd doctorul Patt ne aducea veşti despre el. Noi i-am scris de multe ori şi i-am descris pădurile şi florile, cărora le venea rîndul să-nflorească, şi păsările ce le mai văzusem. Însă Terry niciodată nu ne-a răspuns. De aceea a fost o mare surpriză cînd într-

o dimineaţă, la poarta grădinii, poştaşul ne-a înmînat o scrisoare care era adresată pe numele nostru.

Nimeni nu ne scria, afară de părinţi. Însă scrisul de pe această scrisoare cu siguranţă nu era al lor. Era un scris mare, tremurat, care arăta ca şi cînd cel ce ne-a scris nu era obişnuit să ţină condeiul în mînă. Filip îmi înmînă politicos scrisoarea ca s-o deschid eu, iar el mă privea peste umăr, în timp ce citeam.

„Dragă Filip şi Rut,

Eu am venit acasă, însă trebuie să stau în pat. Vă rog să mă vizitaţi!

De la Terry.

Adresa mea: Erlenhütte, La Rîu, Wildenwald."

Ardeam de nerăbdare să plecăm cît mai repede, aşa încît cu mare greutate am putut termina masa de prînz. Nu vorbeam de nimic altceva decît de apropiata vizită la Terry. Mătuşa Margareta părea să aibă unele temeri cînd a văzut scrisoarea, totuşi, pînă la urmă ne-a lăsat să plecăm.

– Sper să fie o casă curată şi că nu se prinde nimic de voi. În orice caz să nu staţi mult. Amintiţi-vă de aceasta!" zise mătuşa.

Abia am terminat de mîncat, că am şi fugit în camerele noastre să cotrobăim prin sertare după cadouri pentru Terry. Eu am găsit o bucată de ciocolată, iar Filip o praştie. Am făcut două pacheţele şi le-am vîrît în buzunar. Ne-am repezit pe uşă afară şi luarăm drumul spre Wildenwald. Wildenwald era un sătuc mic format din case împrăştiate; aşa că nici nu ştiai bine, de fapt, cînd erai în sat. Aci văzurăm o cîrciumă „La omul nebun", un pic mai încolo de drum era o prăvălie unde se vin-

deau alimente, lumînări, nutreţ, lenjerie de corp şi sirop de tuse, iar la un colţ al prăvăliei se găsea poşta. Mai departe la vale se afla o biserică micuţă şi cîteva pietre de mormînt, ce stăteau gata a se răsturna. Niciuna din aceste clădiri nu putea fi numit „satul“, căci la acestea aparţineau şurile, şoproanele, stogurile de fîn, gospodăriile ţărăneşti şi casele de locuit, ce erau împrăştiate peste costişe de jur-împrejur. Nimeni n-ar fi putut spune unde începea Wildenwald şi unde se sfîrşea. De aceea a durat mult timp pînă am putut afla unde locuieşte Terry.

Noi veneam de la pădure în jos peste fîneţe, unde iarba cosită în brazde se usca la soare. În faţa noastră se întindea cîmpia, ca o pătură formată din mai multe bucăţele colorate: cîmpii de un verde închis semănat cu hamei şi ogoare aurii de cereale, coapte pentru seceriş alternau printre ele; iar printre toate se îngrămădeau dungi purpurii de răscoage.

Încotro ne uitam, unduiau în sus şi-n jos mici coline şi vîlcele, dealuri şi văi. Unde-l puteam găsi pe Terry?

Nu era ţipenie de om. De aceea am mers la prima gospodărie ţărănească, pentru a ne interesa de drum. O femeie, care tocmai alegea untul, a ieşit la uşă şi ne arătă cu mîna, jos în vale.

– Pe semne că vă referiţi la coliba dărăpănată din Valea oilor în jos? Un fel de ţigancă trăieşte acolo cu băiatul ei. A fost în mai multe rînduri la noi cu cerşitul! Trebuie doar să urmaţi cărarea printre tufele de grozamă, apoi pîrîul acolo jos, şi aşa ajungeţi de-a dreptul la Valea oilor.

Am mulţumit şi am mers mai departe. Femeia privi

curioasă după noi, ca şi cînd ar fi vrut să ştie ce aveam de căutat în Erlenhütte. Noi însă nu voiam să zăbovim şi ne-am grăbit pe coastă la vale. Pe neaşteptate se ivi o căsuţă la picioarele noastre. Hornul era spart, iar acoperişul plin de găuri, din cauza ţiglelor sparte şi neînlocuite. Era un loc întunecat pentru o casă. Mai demult fusese aici o carieră de piatră. Din fericire, viţa-albă se căţărase pe pereţii goi şi o acoperise cu un verde proaspăt. Pîrîiaşul murdar şi urît mirositor se strecura prin albie. Nu pricepeam deloc cum a putut un om să aibă ideea de-a construi o casă într-un loc atît de umed şi dezolant, cîtă vreme alături avea la îndemînă toată coasta dealului. Mai tîrziu am aflat de la Terry că pe timpul cînd cariera de piatră era în folosinţă, coliba era făcută ca depozit de material exploziv, abia mai tîrziu fusese transformată în casă de locuit. Arăta aşa de pustie şi dărăpănată, cu ferestrele sparte şi astupate cu cîrpe şi urzici înaintea uşii la intrare, că la început ne dădurăm speriaţi înapoi. Era imposibil ca Terry să locuiască aici! În timp ce noi şovăiam, uşa s-a deschis şi o femeie a ieşit afară, care ne măsură tăcută.

Ochii ei mari şi negri ne dovedeau că trebuie să fie mama lui Terry; totuşi ea ne insuflă teamă. Era o femeie mare, lată în umeri, cu culoarea feţei întunecată. Părul ei ciufulit era strîns sub o basma. Trăsăturile feţei erau aspre şi nefericite. Ne privea ca şi cînd îi eram antipatici.

Cîteva secunde n-am scos nici un cuvînt, nici unul dintre noi. Apoi femeia întrerupse tăcerea.

– Ce vreţi, copii? întrebă ea.

Ne-am apropiat puţin.

– Scuzaţi-ne, începu Filip, Terry ne-a scris o scrisoare şi ne-a rugat să-l vizităm. De aceea am venit! Sîntem aşa de bucuroşi că el se simte destul de bine ca să poată fi acasă.

Faţa întunecată se mai lumină puţin.

– Voi sînteţi copiii care au fost împreună cu Terry al meu cînd a căzut? întrebă bănuitoare.

– Da, răspunserăm noi, destul de conştienţi de vină.

– N-ar fi trebuit să-i permiteţi, murmură ea. El este teribil de frămîntat din pricina voastră. Aşa că, veniţi înăuntru.

Împinse uşa brutal şi o luă înaintea noastră. Noi am urmat-o, însă eu am băgat mîna într-a lui Filip şi o ţineam strîns.

Încăperea mică în care am păşit era întunecoasă, caldă şi strîmtă, umplută cu un miros aşa de ciudat, că mă făcea să strănut. Singura fereastră era aşa de sus, că nu se putea privi afară prin ea.

O clipă mai tîrziu uitarăm totul din jurul nostru şi ne repezirăm cu un strigăt de bucurie spre colţul unde Terry stătea în pat. Nu-l văzusem de trei luni şi jumătate. Ne aşteptam şi ştiam că este Terry, altfel abia l-am fi recunoscut, căci aşa era de schimbat! Faţa îşi pierduse culoarea, iar părul era mult mai mic. Ochii, dimpotrivă, păreau a fi şi mai mari şi priveau spre noi nefericiţi de moarte. Braţele sale, altădată bronzate şi vînjoase, arătau acum subţiri şi fragile ca două beţişoare palide. Privelişte a era zguduitoare, că-mi simţeam gîtul sugrumat şi nu mai puteam scoate nici o vorbă.

Terry nici măcar nu zîmbi către noi. Privea atît de posomorît şi trist, de parcă ar fi uitat să rîdă. Totuşi

întinse mîna cu seriozitate la noi şi spuse că este foarte bucuros să ne vadă şi că de dimineaţă ne-a tot aşteptat să venim.

La fel de serios i-am răspuns şi noi, că ne-am bucurat să-l vedem, apoi s-a aşternut liniştea. Nimănui nu-i veni în minte ce-ar mai putea să spună.

În cele din urmă Filip întrerupse tăcerea şi se interesă cum i-a plăcut lui Terry la spital.

– N-a fost rău, recunoscu el, numai că era îngrozitor să stai culcat liniştit şi să nu vezi nimic, decît strada. Acasă însă este tot aşa de prost. Nimic de privit, decît peretele ăsta. Fereastra este mult prea sus. Chiar dacă aş putea privi afară n-aş vedea altceva decît zidul de la cariera de piatră.

– Dar n-am putea scoate afară patul tău? întrebai eu, privind îndoielnică la patul greu de fier.

El clătină din cap.

– Nu se poate scoate pînă nu se desface în bucăţi. Voi nici nu mă puteţi ridica din pat, spatele mă doare mult prea tare!

– Ai cărţi? îl întrebarăm noi.

– Eu nu citesc cu plăcere, răspunse el. Cărţi cu poze poate că mi-ar plăcea. Însă mi-e dor să văd dealuri, păsări, animale, astfel de lucruri doresc.

Vocea lui tremura şi ochii i se umplură de lacrimi. Bietul, obositul, nefericitul Terry! Amîndoi îl compătimeam teribil şi nu ştiam cum să-l mîngîiem.

– Am să-ţi aduc toate cărţile mele cu păsări! a promis Filip care era zdruncinat profund.

– Noi vrem să te vizităm mereu şi să-ţi povestim totul cum arată; iar după ce plecăm noi, tu să închizi ochii şi

să-ţi închipui că tu însuţi ai văzut. Eu vreau să-ţi spun cum a arătat afară astăzi, pe cînd am venit peste deal: Fînul încă nu este strîns, el stă în brazde pe fîneaţă, răchiţica în curînd va deveni plăcută, iar hameiul peste puţin timp va fi copt, căci miroase plăcut cînd treci pe lîngă el. Merele încep să se roşească, iar greutatea lor trage crengile în jos. Şi încă ceva: în curînd va începe seceratul grîului. Spicele sînt galbene de-a binelea şi foşnesc aşa plăcut cînd suflă vîntul peste lan. Am mai văzut de asemenea cum domnul Schwarz a ieşit cu tractorul din şopron. Şi mai ştii tu ... sînt flori cu duiumul: muşcată, flori de mac, margarete, albăstrele şi altele. Data viitoare îţi aducem cîteva flori şi vreo două mere.

Terry păru a se bucura. O uşoară nuanţă trandafirie învioră obrajii săi palizi.

– O să mergeţi şi la cules hamei? întrebă el duios.

– Poate! răspunsei eu. Dacă ne permite mătuşa Margareta, noi am putea cîştiga bani. Nu-i aşa, Filip? Am putea cumpăra aparatul de fotografiat mult mai repede.

– Eu am cîştigat totdeauna o grămadă de bani la strînsul hameiului, spuse Terry, suficienţi pentru a-mi cumpăra o pereche de bocanci de iarnă. Mama trebuie să încerce să meargă acolo, însă pe mine nu mă poate lăsa singur mult timp. Ea a trebuit să-şi lase lucrul ei, pentru ca să mă poată îngriji.

– Iarăşi vin ţiganii, spusei eu grăbită. I-am văzut cum şi-au aşezat tabăra în jurul unui vagon de dormit de culoare galbenă. O droaie de copii cu părul negru urcau şi coborau pe trepte. Şi-au aşezat tabăra pe ogorul lui Stalder.

O, parcă aş vrea să fiu o ţigancă, tu nu?

Terry, care cunoştea ţiganii mai bine decît mine, dădu din cap.

– Fii recunoscătoare că eşti ce eşti, mă sfătui el cu înţelepciune.

Acum nu ne mai osteneam să găsim subiecte de conversaţie; dimpotrivă, discutam atît de animaţi, încît am rămas mai mult timp de cît aveam de gînd. Am fost întrerupţi de mama lui Terry, care a intrat în cameră cu mîncarea de seară.

Masa consta dintr-o ceaşcă de ceai negru foarte concentrat şi o coajă de pîine unsă subţire cu margarină. Acestea erau puse pe o farfurie veche şi ciobită. Nu ni se păreau prea apetisante, în schimb îmi aminti de ciocolata ce-o adusesem cu mine. Se muiase de căldură, însă era încă bună. Ochii lui Terry radiau de bucurie la vederea ei. Praştia nu i-am dat-o, căci se părea că n-o să-i folosească prea mult. Braţele sale ni se păreau prea slabe ca să poată ţinti cu ele.

– Terry, întrebă Filip cînd eram să ne luăm rămas bun, cînd te vei scula şi te vei putea juca iarăşi cu noi?

Terry nu răspunse imediat. Expresia nefericită şi plină de spaimă se întoarse din nou în ochii lui Terry şi el şopti:

– Poate niciodată! Ei cred că eu nu ştiu nimic. Însă jos în spital am auzit cum doctorul şi sora au spus: „Nu-i nimic de făcut; bietul băieţel, nu-l pot ajuta.“ Eu cred că de aceea m-au lăsat să vin acasă la mama. Nu mai pot face nimic pentru mine.

Noi ne îngrozirăm la această veste şi nu ştiam ce să spunem ca să-l mîngîiem pe bietul Terry. Ne luarăm

rămas bun într-o atmosferă destul de apăsătoare. În clipa cînd voiam să ieşim pe uşă, strigă după noi:

– Cînd veniţi iarăşi?

– Mîine nu, răspunse Filip, pentru că trebuie să mergem la dentist. Însă poimîine venim sigur şi-ţi aducem şi cărţile cu păsări.

– Sigur? strigă Terry.

– Absolut sigur! am răspuns noi.

Mama lui Terry era afară şi întindea pe frînghie o cămaşă de noapte ruptă. Ne aruncă o privire posomorîtă. Cînd am salutat-o, scoase numai un mormăit.

– Aceasta este o persoană arţăgoasă, spusei eu în timp ce coboram panta. Sînt fericită că nu-i mama mea.

În drum spre casă am fost foarte zgîrciţi la vorbă. Ne părea extraordinar de rău pentru starea lui Terry şi cugetam cu încordare cum i-am putea uşura viaţa. Nimic din cîte ne-au venit în minte nu părea să aibă o valoare justă. Gîndeşte-te numai: să fii nevoit să stai zi de zi într-o cameră întunecoasă şi mucegăită, iar ca unica privelişte un perete murdar, în timp ce afară merele se coceau, iar lanurile de grîu foşneau. Cine putea cîntări o astfel de suferinţă?

În timp ce mergeam spre casă în seara acestei zile de vară, pentru prima dată devenii conştientă cît de recunoscătoare trebuia să fiu eu pentru toate cîte le primisem pînă acum, ca ceva de la sine înţeles. Pînă acum niciodată n-am reflectat asupra acestui lucru. Acum însă dintr-o dată îmi dădui seama ce minunat este să ai mîinile şi picioarele vînjoase şi întreg corpul cald şi sănătos.

Ne-am oprit pe un deal şi am privit împrejurimile

întinse pînă dincolo în depărtare. Ascultam cîntecul greierilor, pocnetul tractorului în grîul copt şi-n aceste momente de bucurie inima mea plină de mulţumire se înalţă către Dumnezeu, care mi-a dat ochi să văd, urechi ca să aud şi picioare ca să merg.

EXPEDIŢIE LA LUMINA LUNII

În săptămînile ce-au urmat îl vizitam pe Terry destul de des. Numai vizitele acestea, credem noi, l-au ţinut în viaţă, în acele zile lungi şi întunecate, cînd stătea pe spatele său dureros şi privea fix la perete. Filip i-a împrumutat toate preţioasele sale cărţi de ştiinţele naturii. Economiseam toată ciocolata pentru el şi-i dăruiam fructe din grădina noastră. Ne simţeam din belşug răsplătiţi, cînd o uşoară nuanţă roşea obrajii săi şi o licărire de bucurie lumina ochii. Nu ne mulţumea niciodată cu cuvinte, iar mama lui făcea nişte ochi de parcă n-ar fi vrut să ne vadă. Cu toate acestea noi ştiam că Terry petrecea timpul, cînd nu dormea, întrebîndu-se dacă oare vom veni. Căci începînd de la prînz aţintea ochii spre uşă şi aştepta încordat zgomotul paşilor noştri.

Am povestit mătuşii Margareta despre Terry, iar ea ne-a dat în cîteva rînduri cadouri pentru el. Eu şi cu mătuşa Margareata am început să ne înţelegem mai bine; n-am mai încercat să mă sustrag de la obligaţii. La început o ajutam pentru că socoteam că trebuie s-o fac. Am descoperit însă că lucrul în gospodărie poate face plăcere cînd îl faci din toată inima şi nu cauţi să te eschivezi de la el. Mătuşa mea nu zicea nimica, eu însă ştiam că era mulţumită cu schimbarea mea. Încetul cu încetul ne-am îndrăgit, iar eu am devenit deschisă faţă de ea şi

nu mai păstram totul pentru mine.

Unchiul Petru de asemenea se interesa de situaţia lui Terry. Odată, sau chiar de două ori, a dus el scara dublă în grădină şi a cules din vîrful pomilor merele cele mai mari şi mai roşii. Cînd le lustruiam bine, ne oglindeam feţele în coaja lor. Lui Terry îi plăceau grozav merele şi chiar mama lui era interesată pentru ele.

– Sînt din grădina voastră? întrebă ea într-o după-amiază, în timp ce puneam frumoasele mere în mînuţa albă a lui Terry.

Noi ne speriarăm, căci de la prima noastră întîlnire nu mai spusese nici un cuvînt către noi. Ne-am revenit repede şi, zîmbind, ne-am întors prietenos către ea, doream aşa de mult ca şi ea să ne primească tot aşa de prietenos ca şi Terry.

– Da, răspunserăm noi, avem mulţi pomi încărcaţi cu asemenea frumoase mere. Probabil că săptămîna viitoare le vom culege şi atunci vă vom aduce mai multe.

Mama lui Terry bolborosi ceva şi ieşi afară. Eu m-am bucurat că a vorbit cu noi şi că ne-a admirat merele. Mi- am propus ca altădată să-ncerc să vorbesc eu cu ea.

Pe la acea vreme nopţile erau foarte calde şi se întuneca tîrziu. Atît eu cît şi Filip aruncarăm aşternutul pe duşumele şi ne aşezarăm în dreptul ferestrei ca să ne răcorim. Cînd eram trează, adesea n-aveam chef să stau singură. Atunci mă duceam la Filip, mă aşezam în patul lui şi stăteam de vorbă pînă se făcea întuneric şi răcoare. Abia atunci ne apuca somnul.

Într-una din aceste nopţi călduroase şi liniştite, Filip stătea la fereastră cu capul afară. Eu am trecut pe coridor în vîrful degetelor, l-am dat puţin la o parte şi am

scos şi eu capul pe geam. Ultimele raze ale apusului de soare mai lumina încă cerul. O uşoară adiere de vînt sufla dinspre dealuri şi odată cu ea ajungea la urechea noastră behăitul singuratic al unei oi, de undeva dintre stînci.

– Eu cred că nicidecum nu pot adormi seara asta, Filip! suspinai. Afară de aceasta, este o noapte atît de minunată încît aş vrea să privesc numai pe afară. De fapt azi trebuie să fie lună plină. Da, uite acolo cum se ridică de după pinul acela.

Încet, încet bila roşie ca sîngele, ce părea a se fi încurcat în crengile pinului, se urcă. Curînd îşi va urma liberă drumul şi va inunda lumea cu lumina ei blîndă, argintie. Îmi întorsei faţa luminată de lună spre fratele meu.

– Filip, ai fost tu vreodată noaptea pe deal?

– Nu, răspunse Filip. Într-adevăr, noaptea, nu. De ce?

–O, Filip, şoptii eu emoţionată şi-l ciupii de braţ, hai să mergem acum afară, prin gardul viu, şi să suim peste cariera de piatră. Ar fi aşa de minunat! Numai noi şi luna mare şi rotundă. Hai, vino, Fil!

Filip zăbovea.

– Nu ţi se pare că ar fi greşit? întrebă el. Tu ştii că în vacanţa aceasta trebuie să fim în mod deosebit mai cuminţi.

– Ştiu prea bine, răspunsei eu, şi am şi fost, afară doar că o dată sau de două ori am fost mai obraznică faţă de mătuşa. În vacanţele trecute se întîmpla aproape zilnic. Eu consider că nu-i nimic rău în asta, noi vrem să vedem luna! Nu-i pricinuieşte numănui nici

o durere şi nu este nici neascultare. Mătuşa Margareta n-a spus niciodată că n-avem voie să ieşim noaptea afară ca să privim luna.

Filip cugeta o clipă. I se păru chestiunea a fi rezonabilă, căci spuse:

– Te îmbraci de tot?

– O, nu! răspunsei eu, nu merită osteneala. Îmi ridic pur şi simplu cămaşa de noapte în sus, mă încing cu cureaua şi mă îmbrac cu haina de ploaie. Tu te îmbraci cel mai bine cu pantalonii lungi de duminică peste pijama şi haina de ploaie pe deasupra.

Zis şi făcut. În părţile de jos arătam ce-i drept destul de grosolan, căci a trebuit să punem batiste la gură, ca să nu izbucnească rîsul. Am reuşit totuşi să ajungem la uşă. Cînd am întors cheile în uşă, acestea au scîrţîit îngrijorător, ceea ce ne-a făcut să ne oprim cîteva minute ca vrăjiţi. Mătuşa şi unchiul însă, după cît se pare, dormeau adînc, căci nu se făcu nici o mişcare în casă.

Am tras uşa după noi fără zgomot şi am ieşit afară la aer. Ne-am oprit şi ne-am uitat în jur. Lumea ni se părea aşa de curioasă şi schimbată, iar cerul, cu milioanele lui de stele, aşa de îndepărtat! Ca-ntotdeauna cînd se ivea ceva neobişnuit, mi-am pus mîna mea într-a lui Filip şi merserăm prin grădina cu pomi fructiferi spre gaura noastră din gardul viu. Merii aruncau umbre ameninţătoare pe pămînt, că eram, gata să fac cale întoarsă. Însă aceasta nu se putea. Filip luase hotărîrea de-a merge şi aşa ne-am strecurat înainte. Am trecut prin deschizătură şi ne aflam pe cărarea pietroasă ce ducea în sus spre deal. După ce am ajuns în vîrful trep-

telor din spatele turnului bisericii, ne-am cățărat peste prima grămadă de pietre cenușii și stăteam pe versantul dealului, luminat de lumina lunii. La picioarele noastre, o lume sclipitoare.

– Vino, șopti Filip, și prinde-mă iarăși de mînă.

Urcarăm mai sus, tăcuți, pînă am ajuns în vîrful din nord al dealului cu amuleții lui de piatră.

De prin văi venea spre noi un vînt răcoros, încărcat cu miros de grozamă și ferigă. La zgomotul pașilor noștri o oaie își ridică capul și behăi către stele, un strigăt de avertisment. În rest, totul era liniștit.

Ne-am așezat pe un morman de pietre și am deschis ochii mari. Cu toate că era noapte, se aflau multe de văzut. În spatele nostru am recunoscut siluetele negre ale barăcilor părăsite de soldați, iar în spatele lor, șiruri de coline împădurite și întunecate. Înaintea noastră se întindea cîmpia, pe care licăreau mici puncte luminoase. Fiecare pîrîu, fiecare iaz strălucea ca niște ape fermecate în lumina argintie a lunii. Pe îndepărtatul firmament, stelele străluceau în noaptea aceea deosebit de luminos. Calea lactee se desfășura ca un drapel, fîlfîind de la răsărit spre apus. La nord sclipea steaua polară, privind spre călătorii de pe mare. Chiar deasupra capetelor noastre „Cloșca cu pui“ ne făcea semne. Noi arătarăm spre ele cu degetele și găsirăm nespus de frumos să fii singur cu stelele.

Stăturăm destul de mult. În cele din urmă Filip a fost de părere că ar fi bine să plecăm, căci, de altfel, în curînd s-ar fi făcut dimineață și am fi fost prea obosiți pentru ziua ce urma. În fond, nu era așa de rău, căci mai tîrziu cînd am ajuns la poalele dealului ceasul bise-

ricii a bătut numai o dată; la care noi am tresărit de spaimă. În drum spre casă, aproape tot timpul am cîntat, căci ştiam că nimeni nu putea să ne audă. Noi făceam aceasta şi din motiv de uşurare, căci gălăgia ne făcea bine, după impresionanta singurătate de pe deal. Am cîntat cîntările cele mai bune care ne-au venit în minte, era vorba de mări şi vapoare, iar una povestea despre o nimfă ce ademenea marinarii la moarte. În timp ce cîntam, treceam peste tufişuri de grozamă şi săream de pe o lespede de piatră pe alta, precum două capre de munte.

Cînd am ajuns la cărare am simţit dintr-o dată că ne-a cuprins oboseala şi ne bucuram la gîndul că patul nostru era minunat de moale. Eu mă simţeam ca şi cînd mi s-ar fi pus o greutate pe ochi. Mi-era dor de pernă! Încă puţin şi-mi voi putea aşeza capul pe ea şi toate se vor uita pînă dimineaţa. Eu căscai îndelung, iar Filip mă imită.

– Atenţie! mă preveni Filip. Ajungem la deschizătură! Încet, încet prin grădină. Ce îngrozitor ar fi să ne observe mătuşa Margareta! Trebuie să ne strecurăm precum hoţii.

Ne-am tîrît prin deschizătură şi am mers cam jumătate de drum prin grădină, cînd, dintr-o dată, Filip se opri încremenit, vîrîndu-şi unghiile în braţul meu; cu cealaltă mînă îmi arăta ceva. Cînd am privit spre locul arătat de el, am simţit că mi se învîrte inima în trup şi m-am reţinut la timp să nu scot un strigăt de groază.

AVENTURĂ LA MIEZUL NOPŢII

O siluetă înaltă, într-o pelerină neagră, încovoiată sub povara unui sac, se mişca printre pomi venind spre noi. Ea nu ne-a zărit, căci noi mergeam foarte încet şi chiar atunci stăteam în umbra merilor. Silueta însă se îndepărta spre deschizătură, iar în cîteva clipe urma să treacă chiar pe acolo unde ne aflam noi. Eu cred c-aş fi căzut jos leşinată, dacă n-aş fi simţit că Filip era mult mai puţin speriat ca mine.

Este o femeie care fură mere, şopti el, trebuie s-o împiedicăm de la aceasta. Sînt merele unchiului Petru, iar femeia aceasta a cules un sac plin.

Îmi era imposibil să spun ceva împotrivă, căci, de frică, eram ca paralizată. Mă agăţai însă de Filip şi eram de-a dreptul tîrîtă de către el, în timp ce păşea înainte şi se aşeză în calea siluetei întunecate. Lumina lunii cădea pe faţa ei şi o recunoscurăm într-o clipă, era mama lui Terry!

Ea scoase un strigăt îngrozit, dar scurt şi lăsă să-i cadă sacul din spate; merele se rostogoliră în toate părţile. Apoi se lăsă în iarbă, îşi acoperi faţa cu pelerina şi începu să bombăne o serie de cuvinte grăbite, neînţelese, de parcă ar fi spus o rugăciune. Nici Filip, nici eu nu ştiam ce să facem. Dintr-o dată însă ridică capul în sus şi vorbi către noi.

– N-aveţi altceva mai bun de făcut decît să mă spio-

naţi şi în timpul nopţii, ca nişte ...? sîsîi ea şi arătă cu pumnul către noi; mîine o să asmuţiţi poliţia împotriva mea, iar ei mă vor smulge de la bietul meu copil pe moarte. Voi cu mîncarea voastră bună şi cu hainele voastre măreţe, sigur că nu vă puteţi lipsi de cîteva mere, cu care să ajutaţi pe flămîndul şi tremurîndul meu copil, care se distruge sub ochii mei, fără ca eu să-i pot da cele necesare. O, Terry, Terry, ei mă vor desparte de tine!Îşi înveli din nou faţa cu pelerina şi izbucni în lacrimi amare.

Zăpăcită ca niciodată mă uitai la Filip. El îşi încreţi fruntea, ca şi cînd căuta cu încordare soluţia. Ajuns la o hotărîre imediată, se ghemui în iarbă lîngă sărmana siluetă şi încerca să-i dea la o parte mîinile de pe faţă.

– Noi n-am spionat nimic, spuse el blînd, am venit aici din întîmplare, pentru că voiam să vedem luna. Desigur că nu trebuia să luaţi merele unchiului Petru! Însă dacă Terry trebuie să flămînzească şi să tremure de frig, cu siguranţă nu vom spune nimic. În nici un caz un vrem să ajungeţi la închisoare iar Terry să nu mai aibă pe nimeni să-l îngrijească.

Femeia încetă de-a mai plînge şi aţinti asupra lui Filip ochii furioşi, în care se aprinse o licărire de speranţă.

– Dragă băiatule, spuse ea cu vocea tremurîndă, căutînd în acelaşi timp după mîna lui Filip, ascultă-mă: Jur înaintea lui Dumnezeu că n-o să mai fac niciodată. Eu ştiu că sînt o femeie rea şi că n-ar fi trebuit să viu în grădina asta, dar Terry al meu lîncezeşte bolnav şi doctorul mi-a spus: „Daţi-i mai mult lapte şi o pătură călduroasă de iarnă şi hrăniţi-l bine dacă vreţi să-l aveţi ceva mai multă vreme lîngă dumneavoastră.“

Şi Terry este doar tot ce am! Tatăl său m-a părăsit, iar sora lui mai mică a murit. Acum el stă acolo lipsit de ajutor, eu nu-l pot lăsa singur ca să mă duc la lucru. Atunci cum să-i fac rînd de cele de trebuinţă? Mi-l vor lua şi-l vor interna iarăşi în spital. O, copii, vă rog, vă rog nu mă denunţaţi, ca să nu fiu despărţită de Terry.

Stătea în genunchi cu mîinile împreunate, ca şi cînd ar fi spus o rugăciune către noi. Îmi părea aşa de rău de ea, că, cu cea mai mare plăcere aş fi asigurat-o că noi n-o să o denunţăm şi că putea să aibă atîtea mere, cîte voia. Filip însă mă reţinu.

– N-o să spunem nimic, promise el încet, însă dacă dumneavoastră încetaţi a mai fura – cum aţi promis ceva mai înainte – atunci nu ştiu cum o să ajungeţi la bani. Iar să furi, este grozav de rău. Nu vă ajută nimeni cu nimic?

Ea dădu din cap.

– Dacă fac o cerere pentru întreţinere, mi-l ia pe Terry înapoi la spital, iar eu nu mai pot merge pe la el. Ei vor spune că locuinţa noastră nu este potrivită pentru un copil bolnav şi aşa şi este. Aşa însă noi sîntem împreună şi aceasta este tot ceea ce avem nevoie.

Ea ne privi cu ochi stăruitori, de parcă voia să ne jurăm c-o înţelegem. Filip părea încă mereu a fi dus pe gînduri.

– Ascultaţi dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Eu am o idee. Însă nu pot să vă spun încă nimic despre ea. Mergeţi acasă la Terry, iar mîine după ce voi discuta şi cu Rut, vă vom vizita. Noi am promis că nu vă vom denunţa, nu-i aşa Rut?

– O, da, fui eu de acord. Nu vom spune nici un

cuvînt, iar mîine ne vom vedea.

– Dumnezeu să va binecuvinteze! murmură mama lui Terry. Şi să mă ierte şi pe mine, că sînt o femeie aşa de rea.

Îşi ridică sacul gol şi dispăru prin deschizătura gardului, înainte ca noi să găsim timp să-i spunem „noapte bună". Rămaserăm singuri şi priveam la fructele împrăştiate.

– Aş fi vrut mai bine să i le fi lăsat ei, îmi dădui eu părerea.

– Nu, spuse Filip, merele sînt ale unchiului Petru, iar noi am fi fost la fel de hoţi dacă le-am fi lăsat ei. M-am gîndit la ceva, Rut! Îţi voi spune însă abia dimineaţă. Acum sînt prea obosit şi doresc cît mai curînd să mă culc.

Eu eram de asemenea epuizată, de aceea n-am mai pus întrebări. Ne furişarăm pe trepte şi ne trîntirăm în paturile noastre. Eram gata să aţipesc, cînd Filip băgă capul pe uşa mea şi şopti:

– Cîţi bani avem în puşculiţă?

– Treizeci şi cinci de franci şi patruzeci centime, mormăii eu somnoroasă. Iar în clipa următoare, eram departe în lumea visurilor.

DESPRE DĂRNICIE

Bine-nţeles că am dormit pînă tîrziu a doua zi şi ne-am trezit abia cînd suna gongul pentru micul dejun. Mătuşa Margareta a venit sus să vadă ce-i cu noi. I se păru destul de suspect cînd văzu că abia ne-am trezit.

– Am impresia că voi vă culcaţi seara prea tîrziu, spuse ea aspru, altfel v-aţi scula la timp. Înclin să cred că-n ultimul timp aici sus la voi se umblă încoace şi-n colo, cînd voi trebuie demult să fiţi în pat! Eu nu pot să îngădui aceasta. Cînd vă băgaţi în pat, acolo trebuie să rămîneţi. Altminteri, trebuie să vă închid cu cheia. Ne aruncarăm unul altuia, în taină, priviri conştiente de vină. „Numai de n-ar căuta mătuşa să aprofundeze tema mai departe". Din fericire azi era zi de spălat şi ea avea mult de lucru, începînd de la aprinsul focului, aşa că n-a mai pus întrebări.

Eu aveam o singură dorinţă: Să pot vorbi detailat cu Filip.

Cu toate pretextele mele relativ la cearta de ieri seară, totuşi conştiinţa mă mustra, aşa că voiam acuma să fiu deosebit de cuminte, ca să îndrept totul. De aceea m-am dus în bucătărie şi i-am oferit mătuşii ajutorul meu, despre care păru a fi foarte bucuroasă.

În timp ce lucram am discutat foarte prietenos una cu alta, iar eu am găsit ca foarte binefăcător şi plăcut faptul că ea vorbea cu mine, aproape ca şi cu o persoană

adultă.

Aşa ceva n-a făcut niciodată înainte, aşa că eu mă minunam ce ar fi putut contribui la această schimbare.

Eu cred că toate sînt în legătură cu Păstorul cel bun, cugetai eu, în timp ce întindeam batistele la uscat. Într-adevăr, multe s-au schimbat de cînd Filip şi cu mine L-am cunoscut. Eu cred sincer că El începe să mă ajute să fiu mai puţin obraznică şi leneşă şi aceasta o face pe mătuşa Margareta să fie mai prietenoasă. Poate că am putea azi după-amiază, după ce-l vom fi vizitat pe Terry, să-i povestim mătuşii Margareta mai mult despre el şi s-o întrebăm dacă n-are cumva în plus o pătură de lînă, ca el să nu îngheţe de frig la iarnă.

Gîndindu-mă la Terry, îmi veni în minte iarăşi mama lui. De fapt, tot timpul de dimineaţă a trebuit să mă gîndesc mereu la ea. Îmi tot răsunau în urechi ultimele ei cuvinte triste: „Să mă ierte Dumnezeu, că sînt o femeie rea."

Fireşte că Dumnezeu o va ierta, dacă-L roagă sincer şi din toată inima pentru aceasta. Dacă era o femeie ce fura, atunci se asemăna pînă în cele mai mici amănunte cu biata oaie de la marginea prăpastiei, iar păstorul o căuta. Mă întrebam dacă ştie ceva despre El. Dacă nu, trebuie să-i povestesc eu despre asta. Dacă ar aparţine bunului Păstor, El se va îngriji de ea şi de Terry, iar ea ar putea să se roage Lui pentru lapte şi pătură.

Eu cugetam aşa de adînc asupra acestor lucruri, că uitasem de-a binelea să întind batistele; pînă ce mătuşa Margareta scoase capul pe geam să vadă ce-i cu mine.

– Înainte, Rut! strigă ea. Trebuie să-ţi fie capul acolo! Te învîrteşti de trei, patru minute, fără să mişti un

deget.

M-am roşit ca focul şi m-am apucat în grabă de treabă. M-am grăbit să fiu gata, ca să pot discuta planul meu cu Filip. Din fericire, spălatul rufelor era pe terminate.

– Poţi să pleci acum, spuse mătuşa Margareta dîndu-şi şorţul jos, astăzi mi-ai fost un adevărat ajutor! Te mai poţi juca o oră înainte de masă.

Urcai treptele într-o fugă şi-l găsii pe Filip întins pe pat, iar conţinutul puşculiţei împrăştiat în faţa lui. M-am pus pe genunchi şi am numărat împreună banii.

– Treizeci şi cinci de franci şi patruzeci centime, remarcă el îngîndurat. Cu patruzeci de franci se poate cumpăra un aparat de fotografiat. Dacă economisim amîndoi banii de buzunar toată vacanţa, s-ar putea ca la începutul anului şcolar să-l procurăm.

Făcu o pauză, iar eu îl privii îngrijorată. În schimb, dacă dăm zece franci pentru laptele lui Terry, am putea cumpăra aparatul pe la Crăciun.

Un suspin uşor îi scăpă. Ştiam că se gîndea la familia de veveriţe, la cuibul de alunar pe care le-am putea găsi în toamnă şi cuiburile de şoareci de cîmp ce ieşeau la iveală îndată ce se secera grîul. Acest gînd era mai mult decît puteam suporta.

– Ah, eu nu cred deloc că trebuie să dăm zece franci! strigai eu. Cu şapte franci şi cincizeci de centime se poate cumpăra enorm de mult lapte. Iar eu propun ca s-o rugăm pe mătuşa Margareta pentru o pătură de lînă. Cu siguranţă că ea are în plus una mai veche.

Filip răsuci monedele cu ajutorul degetelor.

– Poate nu e necesar, spuse el, să ne hotărîm chiar

acum , pe drum ne mai putem gîndi la asta. Eu iau puşculiţa cu tot ce este înăuntru şi dacă-i vorba să dau şapte franci şi cincizeci de centime, pot s-o fac, iar dacă va trebui zece franci, de asemenea voi putea.

Eu eram absolut de acord. Chestiunea era prea importantă pentru a lua în grabă o decizie. Am pus deci banii la locul lor. Acum puteam să-mi mărturisesc şi eu planul.

– Filip, mai ţii minte cum mama lui Terry a zis că este o femeie rea?

– Aşa şi este, fu de acord Filip, vreau să spun că-mi pare rău de ea. Însă oricît de sărac ar fi cineva, n-are drept să fure merele de la alţii.

– Da, ştiu deja, intervenii eu. Însă m-am gîndit la cu totul altceva, Fil. Dacă într-adevăr ea este aşa de rea, n-ar trebui să-ncercăm să-i spunem despre Păstorul cel bun? Poate că ea nu ştie că El o caută şi că vrea s-o ierte. Eu cred că, dacă ea ar ştie, ar deveni cu mult mai fericită, aşa ca mine.

Filip dădu din cap în semn de aprobare.

– Eu de asemenea m-am gîndit la aceasta, recunoscu Filip, şi, într-adevăr, cred că ar trebui să încercăm. Dar poate nici nu vrea să audă. Aşa sînt unii oameni în vîrstă. Odată, pe cînd veneam de la şcoală, am văzut un biet vagabond bătrîn stînd pe marginea şanţului. Arăta aşa de trist, iar eu m-am gîndit să-i spun că Isus îl iubeşte. El însă a spus că nu-l interesează şi că are nevoie de pantofi şi de bere, nu de Biblie.

– Şi ce-ai răspuns tu la aceasta? îl întrebai eu foarte interesată.

– Dar ce puteam să-i răspund? Eu am spus simplu:

„Bere n-am, iar pantofii mei ar fi prea mici pentru dumneavoastră.“ Atunci mi-a spus să încetez a mai face pe prostul şi să-mi iau tălpăşiţa. El n-a vrut să audă chiar nimic despre Isus. Atunci a trebuit să plec.

– Tot ce-i posibil ca doamna Terry să fie tot aşa! îmi dădui eu părerea. Totuşi trebuie să-ncercăm. Nu se ştie niciodată.

După masa de prînz am pornit la drum pe calea bine cunoscută. Eu aveam Biblia mea sub braţ şi în ea păstram şi tabloul. Filip ţinea punguliţa în mînă. Ea avea o greutate îmbucurătoare, iar monedele zăngăneau în tact cu paşii noştri. Filip părea destul de mîhnit. Îmi închipuiam că-şi bătea capul cu aparatul de fotografiat şi doream fierbinte să-l mîngîi.

– Fil! spusei eu, eu cred că şi cu cinci franci se poate cumpăra mult lapte! O să ne interesăm cît costă. Nu-i aşa?

Filip scăpă numai un mormăit. Nu părea a fi înclinat să discutăm din nou asupra acestei probleme. De aceea am mers mai departe tăcuţi.

Eram la jumătatea drumului pe deal, cînd mama lui Terry, pe nesimţite, ieşi de după un trunchi de copac. Se părea a ne fi aşteptat. Ne privi plină de teamă, ca şi cînd ar fi avut bănuieli că noi nu ne-am fi ţinut promisiunea.

– N-am putea vorbi aici împreună, începu ea agitată, înainte de-a ajunge la Terry? Să nu-i spuneţi nimic lui Terry al meu despre mere. Eu am făcut-o de dragul lui. S-ar întrista însă foarte tare, dacă ar şti despre aceasta. Este un băieţaş cinstit şi cuminte Terry al meu.

– Bine-nţeles că nu-i spunem nimic, o linişti Filip.

Am promis doar că nu vom trăda nimănui! Şi dacă vorbim aci pe deal împreună, nu se poate auzi.

Ne aşezarăm între florile de cîmp ce creşteau pe marginea drumului şi o bună bucată de vreme am rămas tăcuţi. Filip privi spre mine, căci se aştepta să încep eu. Eu mă uitam în pămînt, pentru că mi-era teamă, iar mama lui Terry se uita fix la puşculiţa cu bani.

Filip mă lovi cu piciorul şi dădu din cap, pentru că găsea cu cale că era timpul ca cineva să zică ceva. Atunci am scos tabloul meu dintre paginile Bibliei şi-l pusei în faţa femeii. Pe la margini era deja tocit, iar colţurile erau îndoite, pentru că-l luam în mînă aşa de des. Totuşi în ochii mei nu şi-a pierdut cu nimic din frumuseţe.

– Doamna Terry, spusei eu timidă (scăpînd din vedere că nu putea deloc să se numească aşa). Doamna Terry, dacă doriţi, totul poate să devină în ordine cu dumneavoastră în legătură cu merele. Păstorul cel bun este Domnul Isus, care a murit pentru noi ca să putem primi iertare. El este înfăţişat în acest tablou. Iar sărmana oiţă de pe marginea prăpastiei sîntem noi, atunci cînd facem răul şi ne îndepărtăm de la Dumnezeu. Deci, dacă-L rugaţi pentru aceasta, El vă va ierta imediat, iar dumneavoastră Îi puteţi aparţine Lui, ca şi mine şi Filip. Atunci eu cred că vă va ajuta să-l îngrijiţi pe Terry, să primiţi bani pentru o mîncare mai bună.

Pînă acum se uitase mai mult la puşculiţa cu bani decît la tablou. Acum dar şi-a ridicat capul şi mă privi curioasă.

– Tu eşti aşa de mică şi poţi vorbi aşa de bine, observă ea.

– O, nu! strigai eu şi mă roşii de-a binelea. Nu spun eu aceasta. N-am născocit eu. Totul stă scris în Biblie! Aşteptaţi, vreau să vă citesc povestirea. Ea este mult mai frumoasă decît eu pot să povestesc.

Am găsit cap. 15 din Evanghelia după Luca şi am citit povestirea, rar şi cu profund respect pînă la capăt. „Este mare bucurie în ceruri, pentru un singur păcătos care se pocăieşte ...“ Aceasta v-am şi spus, doamna Terry. Bunul Dumnezeu şi îngerii se bucură cînd noi Îl rugăm pe Păstor să ne găsească.

Mama lui Terry ascultă cu atenţie.

– Da, aşa ne-a învăţat şi pe noi la şcoala duminicală, pe cînd eram şi eu tot o fetiţă ca tine, murmură ea.

– Adevărat? zisei eu cu bucurie. Atunci vreau să vă mai citesc ceva.

Am deschis cap. 10 din Evanghelia după Ioan şi am început să citesc versetele ce-mi erau aşa de scumpe şi pe care le ştiam aproape pe de rost: „Eu sînt Păstorul cel bun, Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oile Sale.“

Dintr-o dată însă m-am oprit, căci un gînd îngrozitor mă nelinişti. „Păstorul cel bun şi-a dat viaţa pentru oile Sale“. Iar eu nu dădeam cu plăcere nici cinci franci.

O, de-aş putea numai să-l lămuresc pe Filip că zece franci ar trebui să fie deajuns. Tuşeam şi făceam grimase să-i atrag atenţia asupra mea. Însă el nu voia şi nu voia să observe. Deschise încet capacul puşculiţei. Mama lui Terry îl observa cu încordare.

Eu îl împinsei un pic cu piciorul, însă el tot nu se uita la mine. Cît de nepriceput ar fi dacă m-ar lua pe cuvînt şi i-ar da numai cinci franci, cînd Păstorul cel bun şi-a dat viaţa! De l-aş face să priceapă aceasta.

Filip se apropie şi mai mult de mama lui Terry.

– V-am adus ceva bani ca să-i puteţi cumpăra lui Terry lapte şi mîncare bună, spuse el. Nu sînt foarte mulţi, însă este tot ce avem.

Şi cu aceasta răsturnă puşculiţa şi goli tot conţinutul în şorţul ei.

– Sînt 35 franci şi 40 centime spuse el clar, în aşa fel ca orice neînţelegere în aceast chestiune să fie exclusă. Noi sperăm să-i prindă bine lui Terry. Iar acum vrem să coborîm spre casă să-l vizităm.

S-a ridicat şi începu să coboare, eu însă am rămas o clipă în urmă. Păstorul cel bun şi-a dat viaţa, Filip toţi banii strînşi pentru aparatul de fotografiat; voiam dar să dau şi eu ceva: mi-am dat seama că ţineam în mînă comoara mea cea mai preţiosă, am luat tabloul şi l-am pus lîngă bani în şorţul negru.

– Acesta este tabloul meu, şoptii eu. Dumneavoastră îl puteţi avea acum, ca să vă amintească de bunul Păstor, care doreşte să vă găsească.

– Mulţumesc, fetiţo! spuse mama lui Terry.

Apoi am lăsat-o pe iarbă să-şi numere banii, iar eu am alergat după Filip.

În timp ce ne găseam în drum spre casă, cu o oră mai tîrziu, Filip zise către mine:

– Sper că nu te-ai supărat că am dat toţi banii! De fapt erau tot aşa de bine ai tăi, ca şi ai mei. Însă am simţit cumva că n-avem voie să-i păstrăm pentru noi; vreau să spun, dacă reflectăm bine, mi se pare că aparatul de fotografiat n-are atîta importanţă în comparaţie cu Terry. Nu eşti de aceeaşi părere?

– Negreşit, răspunsei eu. Şi ce-i mai interesant este că

şi eu m-am gîndit la fel. Cînd am citit versetul despre Păstorul cel bun, că-şi dă viaţa, mi s-a părut cu totul josnic să dăm aşa de puţin şi am încercat să-ţi fac semn, ca tu să dai mai mult.

– Ciudat, spuse Filip, am crezut că o să mă simt grozav de rău fără banii mei. Acum însă am o bucurie nespusă.

– Şi cu mine este ceva ciudat, spusei eu, am crezut că niciodată nu m-aş putea despărţi de tabloul meu, iar acum sînt cu adevărat bucuroasă că-l are mama lui Terry. Nu-i interesant aceasta?

– Da, adăugă Filip. Nici n-am fi putut visa vreodată că poate fi aşa de frumos, cînd dăruieşti ceva. Însă, ştii tu ... Eu cred că este prima dată cînd dăm şi noi ceva, ce cu bucurie am fi păstrat pentru noi. De aceea nici nu puteam şti ce-nseamnă să te bucuri.

Aceasta ne dădu aşa de mult de gîndit, că făcurăm drumul spre casă în deplină tăcere.

HAMEI ŞI CIUPERCI

Da data aceasta vacanţa de vară a avut un farmec deosebit. Aceasta şi pentru faptul că mătuşa Margareta, pentru prima dată, ne-a permis să petrecem cîteva după-mese în cîmpurile semănate cu hamei, unde am cîştigat bani frumoşi.

Gîndul la aparatul de fotografiat l-am abandonat deocamdată. Scopul nostru era să procurăm bani pentru a cumpăra o pătură bună şi călduroasă pentru Terry. Mătuşa Margareta ne-a făcut propunerea aceasta, pentru că ea n-avea nici o pătură de rezervă. În schimb ne-a dăruit o mulţime de lucruri mărunte pentru Terry şi a mai ajustat o pijama flanelată de-a lui Filip, pentru el. Desigur c-o să-i fie mai cald decît în cămaşa lui de bumbac subţire şi mică.

Din partea sa pastorul Robinger a promis că-l va vizita pe Terry.În una din numeroasele noastre vizite, ce le efectuam sîmtăta, i-am povestit despre Terry şi l-am rugat stăruitor să-l viziteze pe prietenul nostru.

– Ştiţi dumneavoastră, i-am explicat pastorului, am încercat să-i spun despre Păstorul cel bun, însă el nu vrea să asculte. El susţine că dacă Dumnezeu l-ar iubi, i-ar face spatele sănătos şi-i va permite să umble. Iar la aceasta n-am ştiut ce să-i răspund. Dar dacă aţi veni dumneavoastră, aţi putea să-i explicaţi totul, nu-i aşa?

– Nu, a fost răspunsul său. Eu n-aş putea deloc să-i

explic! Cînd Dumnezeu trimite ceva trist în viaţa noastră, adesea nu ne explică de ce trimite. El spune doar că pentru acum aceasta este cel mai potrivit pentru noi. Iar cînd noi Îl iubim cu adevărat, credem ceea ce El spune fără să înţelegem. Aceasta se numeşte „încredere". Dealtfel, Terry ascultă mult mai degrabă de tine decît de mine, pentru că tu eşti un copil ca şi el, iar eu sînt un om mare.

– Dar el nu vrea să audă nimic, l-am asigurat eu, nu mă ia deloc în seamă sau spune să vorbim despre altceva.

– În cazul acesta, a răspuns pastorul, trebuie să începeţi a vă ruga zilnic, pentru ca Terry să dorească să asculte. Dumnezeu, ce-i drept, nu împlineşte totdeauna şi îndată rugăciunile noastre, însă El le aude. Iar cînd sînt rugăciuni din toată inima, El le împlineşte întotdeauna. Îl voi vizita pe prietenul vostru, îndată ce mă voi întoarce din concediu.

După aceasta, soţii Robinger cu cei doi gemeni au plecat în vacanţă pentru trei săptămîni. În acest timp Filip şi cu mine am cîştigat bani, cît am putut, la cules de hamei. Noi iubeam aceste cîmpuri cu culegătorii gălăgioşi şi mireasma ciudat de bizară ce se prindea de hainele şi mîinile noastre. Ne-am ataşat de o familie de la oraş, şi ascultam conversaţia amabilă a acestor oameni simpli, îm timp ce stăteam în jurul unei grămezi de hamei şi culegeam. La ora şase ne aşezam la rînd la casă, pentru a lua în primire plata, după care ne simţeam minunat de însemnaţi şi maturi, cînd simţeam monezile în mînă.

Într-o seară ne-a invitat această familie la cină, iar

noi ne-am aşezat împreună cu dînşii în jurul unui foc de cărbuni aprinşi. Au copt într-o cratiţă mare un fel de clătite curioase, ce miroseau minunat; iar cînd a răsturnăt într-o farfurie de tinichea o astfel de „clătită" şi ne-a dat-o, am găsit că niciodată în viaţa noastră n-am mîncat ceva mai bun. Cînd am venit acasă, mătuşa Margareta a fost foarte supărată pe noi pentru întîrziere. Cînd am explicat de ce am întîrziat ea a fost şi mai nemulţumită, afirmînd că am fi putut căpăta cine ştie ce boală şi auzi discuţii urîte, dacă am continua să stăm în jurul focului de cărbuni şi să mîncăm împreună cu „ţiganii" din farfurii de tinichea. Aşa că, a trebuit să renunţăm la această plăcere.

În curînd am găsit o nouă sursă de-a cîştiga bani, care i-a plăcut mai mult mătuşii Margareta, decît la culesul hameiului. Era într-o dimineaţă de septembrie cu uşoară ceaţă. Ne scularăm de dimineaţă şi alergarăm pe cîmpiile aurii, unde păianjenii ţeseau pînze transparente în jurul ierburilor. Ne-am descălţat de pantofi şi ciorapi, pentru că simţeam cu plăcere printre degete roua rece şi săream pe cîmp încoace şi-ncolo. Dintr-o dată Filip s-a oprit. A observat o ciupercă albă, rotundă şi se plecă să se convingă că nu era o ciupercă otrăvitoare.

– Ciuperci, Rut! strigă el. Vino să vedem dacă nu cumva găsim mai multe.

La o privire mai atentă descoperirăm că tot cîmpul era semănat cu bile albe şi mari, iar altele mai micuţe. Noi le-am adunat toate într-o grămadă, pînă am fi putut umple un coş dacă l-am fi avut.

– Există numai o soluţie, explică Filip. Tu trebuie să-ţi

dezbraci maioul iar mînecile să le legi împreună în aşa fel, ca să formeze un sac. Doar trebuie să ducem acasă ciupercile astea!

M-am retras după o salcie să nu mă vadă vreun ţăran, care ar fi trecut pe acolo şi, de asemenea „să nu sperii vacile", cum spunea Filip, şi m-am dezbrăcat. Cînd maioul meu a fost plin cu ciuperci a început să se lungească, iar pînă am ajuns acasă devenise aşa de lung că aproape atingea pămîntul.

Aveam de gînd să-i dăm o parte din ciuperci mătuşii Margareta şi s-o întrebăm dacă avem voie ca restul să le vindem negustorului de legume din apropierea noastră.

Mătuşa Margareta s-a bucurat foarte mult de ciupercile noastre, însă nu şi de maioul meu. Ea a spus că puteam să mă fi ales cu o răceală bună iar cele mai bune lenjerii de corp se pot distruge în felul acesta. Am primit un medicament pentru a preveni guturaiul şi a trebuit să-mi spăl singură maioul. Ca urmare a acestui fapt, tot timpul micului dejun am fost indispusă. Însă cheful mi-a venit repede, cînd mătuşa s-a declarat de acord cu afacerea sperată, cu condiţia ca ciupercile să fie duse într-un coş adevărat. Plecarăm deci şi ne aşezarăm în faţa tejghelei prăvăliei şi am cerut să vorbim personal cu domnul Danielsen.

Domnul Danielsen era un om voinic, cu chelie şi purta o pereche de ochelari groşi, cu ramă de corn, pe nasul său lat şi roşu. El ne simpatiza, iar la vederea noastră radia de bucurie. Cînd zări ciupercile îşi aruncă braţele în aer de admiraţie.

– O, Doamne! strigă el, ce copii ingenioşi sînteţi voi. Aşteptaţi puţin să cîntăresc ciupercile şi să vă plătesc,

tot aşa ca şi la ţărani; şi cînd mai găsiţi şi altele, aduceţi-le de-a dreptul la mine.

Noi am găsit multe ciuperci. Mulţumită hameiului şi ciupercilor, puşculiţa s-a îngreunat din nou. Am început să stabilim deja culoarea păturii de lînă pe care voiam s-o cumpărăm, cînd s-a întîmplat ceva minunat.

În căldura după-amiezii am trecut peste deal, ca să-i ducem lui Terry o pungă plină de prune. Camera sa avea astăzi un miros tare de mucegai şi aer închis, iar Terry, pe care l-am găsit singur, arăta înfierbîntat şi epuizat. Părul său negru îi atîrna în şuviţe transpirate peste frunte, iar aşternutul îl aruncase de sub el. N-a observat cînd am intrat în cameră, căci se uita fix la peretele opus, unde atîrna tabloul ce-l dăruisem mamei sale.

– Alo, Terry! îl salutarăm şi ne aşezarăm pe pat. Mama ta e plecată?

– Hm-m veni răspunsul, cu o voce istovită. E plecată demult.

– Unde s-a dus? ne interesarăm.

– Nu ştiu, răspunse el, n-a vrut să-mi spună.

Urmă o pauză, după care Terry spuse pe un ton nemulţumit, poruncitor:

– Ia cu tine tabloul de colo! O chinuieşte teribil pe mama. În ultimele zile a plîns aproape mereu cînd se uita la el. N-avem nevoie de el. Înainte de-al primi era mai fericită.

– Este al mamei tale, eu i l-am dat şi nu pot să-l iau, mă împotrivii. Dacă l-aş lua, ar fi ca furat.

Epuizat, Terry îşi trecu mîna peste frunte şi îşi întoarse faţa la perete.

– Mi-aş dori să fiu mort, mormăi el.

Niciodată nu l-am văzut aşa deprimat şi nu doream nimic mai arzător decît să-l putem mîngîia. Dar cu ce să mîngîiem un băiat care trebuia să stea toată ziulica în această întunecime apăsătoare, lipsit de bucurie? Chiar şi prunele ce i le-am oferit, le-a refuzat.

– Îmi este rău, spuse el, poate o să le mănînc mai tîrziu.

L-am părăsit îndată, căci părea a fi prea obosit ca săşi dorească tovărăşia noastră. Mamă-sa încă nu se întoarse, iar noi am urcat dealul destul de îngrijoraţi.

– Filip, întrebai eu, te mai rogi tu în fiecare zi ca Terry să se facă sănătos?

– Nu în fiecare zi, recunoscu Filip, pentru că de multe ori sînt sigur că el nu va mai fi sănătos. Eu cred că Dumnezeu găseşte cu cale ca el să fie bolnav. Doctorul a spus că nu poate fi vindecat. Mai ştii? Şi doctorii au dreptate de multe ori.

– Însă Dumnezeu poate face o minune, obiectai eu, ca în Biblie. Terry, de fiecare dată pare tot mai trist. Este îngrozitor. Nu găseşti?

– Cel mai rău nu este boala! observă Filip gînditor, ci odăiţa acea groaznică. Înăuntru este aşa de cald şi întuneric şi miroase aşa de scîrbos, că ar trebui să-i fie cuiva îngrozitor de plictisitor. Dacă bolnavul ar putea fi într-un loc mai plăcut, ar fi cu totul altfel.

Noi discutarăm aşa de serioşi această problemă că, ajunşi la poarta de la grădină, n-am băgat de seamă încotro mergem şi era cît pe ce să ne ciocnim de mătuşa Margareta, ce cobora pe cărarea din grădină. Ea se întreţinea cu o femeie înaltă, îmbrăcată cu o pelerină

neagră de ploaie. Privirăm îndată în faţa vizitatoarei şi, spre uimirea noastră fără margini, o recunoscurăm pe mama lui Terry. Ochii ei negri erau înroşiţi de plîns. Interesant era însă că mătuşa mea, care de regulă se ţinea departe de ţigani şi cerşetori, vorbea prietenos şi chiar puse mîna pe braţul ei.

Nici una din femei nu ne luară în seamă, iar noi dispărurăm foarte grăbiţi în casă, căci aveam o presimţire sumbră, că mama lui Terry cu siguranţă nu dorea să ne întîlnească. Cînd am ajuns în casă, ne priveam foarte curios unul pe altul.

– Oare ce să-şi fi avut de spus mătuşa Margareta şi mama lui Terry?

– Poate c-o fi cerut ceva lucruri pentru Terry? încercai să ghicesc.

Filip dădu din cap.

– Nu prea cred, spuse el. Mătuşa Margareta era aşa de drăguţă cu ea. În mod obişnuit, este destul de necăjită cînd vin cerşetori.

Dacă sperasem că mătuşa Margareta ne va satisface curiozitatea, ne înşelasem. După puţin timp ea se întoarse în casă şi se duse în dormitor. După ce reveni, era foarte liniştită, iar pe noi nu ne luă în seamă. Mi s-a părut mai tristă ca de obicei şi cu toate că începuse pregătirea cinei, arăta ca şi cînd gîndurile ei ar fi la lucruri ce n-aveau nimic a face cu mîncarea de seară.

A doua zi dimineaţă ne aştepta o nouă surpriză. În timpul micului dejun mătuşa Margareta îşi puse pe masă tacîmurile ei şi privi la ceas.

– Rut! spuse ea. Eu plec în dimineaţa aceasta de acasă. Este ceva foarte important, iar eu voi lipsi cîteva

ore de acasă. De aceea, tu poţi să găteşti masa pentru prînz. Cartofii sînt deja curăţaţi şi mai este friptură rece. Trebuie să speli numai salata, să cureţi merele şi să le fierbi ca să faci budincă. Nu de mult ţi-am arătat cum se face, iar acum ai ocazia să încerci singură.

Filip şi cu mine o priveam miraţi.

Atît cît ne puteam aminti, niciodată mătuşa nu plecase de acasă înainte de masă, sau mîncarea pentru prînz să n-o fi gătit ea personal. Trebuie să fie în curs ceva enorm de important, iar noi ardeam de nerăbdare să ştim ce era. De la sine însăşi nu ne spuse nimic, iar noi nu îndrăznirăm să-i punem întrebări. În afară de aceasta eram aşa de mîndră că aveam voie să pregătesc singură masa de prînz, că uitai curînd să mă mai minunez.

Mătuşa Margareta a făcut ce spusese. Se ridică de la masă, îşi puse pălăria şi părăsi casa. N-o mai văzurăm pînă la prînz.

Rămaşi singuri, ne puserăm cu încordare la lucru. Aproape o jumătate de zi să fii stăpîna casei, îmi plăcu nespus de mult. Am strîns masa şi în deplină cunoştinţă a însemnătăţii noastre ne-am apucat de spălat vasele. Mai întîi am golit aproape un pachet de fulgi de săpun în apa de spălat şi am bătut cu telul pînă s-a urcat spuma aproape de robinet. De la sine înţeles că a trebuit vreo zece minute ca să scoatem spuma cu mîinile, din care făceam baloane şi le dădeam drumul să zboare prin bucătărie. Chiuiam de bucurie cînd aterizau pe suporturile cele de sus.

Dintr-o dată mi-am dat seama că nu mă comport deloc ca o gospodină. M-am întors în grabă la spălatul

vaselor; îmi scufundai mîinile pînă la coate în apa cu săpun şi începui a pescui tacîmurile de argint.

Timpul dinainte de masa de prînz s-a scurs în modul cel mai plăcut. Am curăţat aşa de multe mere, că s-ar fi putut ospăta un regiment întreg. Budinca s-a prins tare de fund, încît mirosea a afumat. Pe salată am găsit trei melci şi i- am dus cu grijă înapoi pe stratul cu salată, pentru cazul că mama lor le-ar simţi lipsa. Cînd pregătirile pentru masa de prînz erau pe terminate, ne-am apucat de camere. Am dus afară în grădină toate covoraşele dinaintea paturilor şi am dansat cu ele încolo şincoace, pînă ne-am umplut cu totul de praf.

Da, într-adevăr, să fii domn şi stăpîn în casă era o plăcere de prima clasă. Timpul trecea în grabă, căci nouă ni s-a părut foarte scurt, pînă mătuşa Margareta intră iarăşi pe uşă. Era timpul mesei. Eu mă repezii la cartofii care fierbeau mai departe în clocot. Mîncarea de prînz a fost aşezată pe masă de mica şi ciufulita „bucătăreasă" cu obrajii înfierbîntaţi, care îndată după rugăciunea de masă a fost trimisă să se pieptene.

Mătuşa părea a fi mulţumită cu eforturile mele. A lăudat cartofii şi salata şi n-a zis nimic despre gustul afumat al budincei. Arăta fericită, mult mai fericită decît la micul dejun. Din cînd în cînd se furişa cîte un zîmbet peste trăsăturile feţei ei, de parcă deţinea o oarecare taină plăcută.

– Sper că ai avut o dimineaţă plăcută, mătuşă Margareta, spuse Filip politicos.

Mătuşa Margareta clipi din ochi, în timp ce pe buze îi juca un zîmbet cu înţeles.

– Mulţumesc Filip, spuse ea serios, am avut o dimi-

neaţă foarte frumoasă! Iar după o clipă adăugă: Diseară, cînd vine unchiul Petru, şi vorbesc cu el, o să auziţi şi voi despre aceasta. Pînă atunci e un secret ...

Filip şi cu mine, aproape că plesneam de curiozitate. Cînd sosise seara, ieşirăm mereu în stradă să vedem dacă nu apare unchiul Petru. În cele din urmă l-am zărit. Ne repezirăm în bucătărie şi strigarăm:

– El vine, mătuşă, el vine! Spune-ne taina.

Ea ne pofti afară, amenințîndu-ne cu o lingură de lemn:

– Căraţi-vă afară! rîse ea. Nu pot prăji şi peşte şi în acelaşi timp să vă destăinuiesc secrete. Spuneţi unchiului vostru să fie aşa de bun şi să vină la mine, apoi mergeţi şi vă jucaţi în grădină. Unchiul Petru a intrat în bucătărie şi a închis uşa după el.

SECRETUL

Secretul, secretul! jubilarăm noi şi ne aşezarăm comod pe cîte un scăunel mic, la picioarele mătuşii Margareta. Era în amurg, iar noi stăteam afară, înaintea uşii de sticlă. Aerul era îmbibat cu miros de trandafiri, iar liliecii zburau fîlfîind, neobosiţi pe lîngă noi. În timp ce mătuşa vorbea, se aplecă înainte, iar noi ne-am tîrît mai aproape, tot mai aproape, pînă ajunserăm cu capetele de atingeam genunchii ei.

– Ei, bine, spuse ea, înainte de-a scoate la iveală secretul, doresc să ştiu, ce-aţi căutat voi cu cîteva săptămîni în urmă, noaptea, în grădina cu pomi fructiferi?

Ne-am speriat amîndoi, iar sîngele ne-a venit în obraz. La aceasta nu ne-am aşteptat. Curios că întrebarea nu suna nicidecum supărată. Dimpotrivă, un tremur uşor în vocea mătuşii trăda faptul că trebuia să se forţeze să nu izbucnească în rîs.

După un moment de tăcere foarte jenant, Filip, cu o voce nesigură, dădu răspunsul:

– În noaptea aceea nu puteam adormi. Atunci am dorit să privim stelele mai de aproape. Ne-am îmbrăcat cu ceva şi am mers pe vîrful dealului şi ...

– Cum, voi v-aţi dus singuri de tot tocmai pînă sus pe deal? În timpul nopţii? îl întrerupse îngrozită mătuşa Margareta.

– Tu nu ne-ai interzis niciodată categoric! mă scăpai

eu repede cu vorba.

– Rut, spuse mătuşa cu seriozitate. Sînt multe lucruri pe care niciodată nu le-am interzis în mod categoric. Însă în adîncul inimii tale, tu ştii foarte bine că n-ai voie să le faci. De aceea nu trebuia să aduci pretexte neîntemeiate. Înainte însă ca să vorbim mai departe, trebuie să-mi promiteţi că niciodată nu veţi mai pleca noaptea singuri, atîta timp cît voi locuiţi la mine.

Am promis amîndoi, sus şi tare.

– Atunci, e bine! continuă mătuşa, dacă aţi priceput, nu vreau să mai discutăm despre aceasta. Acuma vă miraţi, poate, cum v-am dat de urmă.

Noi credeam că am putut ghici, însă am tăcut.

– Ieri, abia ce ieşiserăţi voi din casă, că a şi venit mama lui Terry în vizită la mine. Ea avea să-mi spună o poveste lungă. Cu cîteva săptămîni în urmă era aproape disperată pentru că nu ştia cum să-i facă rost băiatului ei de o pătură de lînă. Cînd a văzut merele noastre mari şi roşii s-a conturat în sufletul ei hotărîrea de-a veni în timpul nopţii ca să se servească singură. A făcut-o în cîteva rînduri. Pentru ca unchiul vostru să nu observe, a luat de fiecare dată cîteva kilograme, de la fiecare pom. A vîndut merele la un negustor de zarzavaturi din vecinătatea ei şi a cîştigat o sumă frumuşică de bani. Apoi a venit noaptea în care v-a întîlnit pe voi în grădină.

Noi ne-am aruncat unul altuia priviri conştiente de vină şi ne-am întrebat dacă mătuşa Margareta n-o fi supărată pentru că nu i-am spus nimic. N-am fost deosebiţi de încîntaţi de secretul acesta.

– I-aţi promis că nu veţi spune nimic, continuă mătuşa. Aceasta n-a fost prea rezonabil, căci dacă ne-aţi fi

spus mai înainte, aş fi putut s-o ajut mai degrabă. Însă eu ştiu că i-aţi vrut binele.

Apoi mi-a povestit mama lui Terry cum aţi mers la ea şi i- aţi adus toate economiile voastre, iar tu Rut i-ai dat tablouaşul tău.

M-am roşit din nou, căci mereu eram sfioasă cînd era vorba de tabloul meu.

–Te-ai aşezat pe iarbă lîngă ea şi i-ai citit din Biblie povestirea cu oaia cea pierdută, apoi i-ai povestit despre Păstorul cel bun, care doreşte s-o găsească şi s-o salveze. Se pare că i-ai explicat foarte bine tabloul, Rut, căci l-a luat acasă şi l-a pus pe perete. De atunci şi-a dorit mereu să devină asemenea cu oaia din tablou. Simţea însă că nu putea aştepta iertarea de la Dumnezeu atît timp cît nu mi-a adus cîştigul de pe merele furate. De aceea a venit ieri aici.

Pentru un timp s-a aşternut o linişte între noi. Luna s-a urcat în dosul pinilor, iar grădina se umplu de uşoare rafale de vînt şi de tot felul de foşnituri misterioase. Stăteam nemişcaţi, cu privirea aţintită la mătuşă, aşteptînd continuarea.

– A venit deci şi mi-a adus banii, căci se simţea ca şi cînd bunul Păstor o striga, iar ea nu putea să dea un răspuns ca să primească pacea. După aceasta am avut o lungă conversaţie în care mi-a povestit totul despre fiul ei, care se distruge în acea colibă mizerabilă. Azi dimineaţa m-am dus eu însumi acolo şi m-am convins de adevărul vorbelor ei. Ea nu-l poate lăsa singur pe băiat, ca să meargă la lucru. Nu vrea nici să se despartă de el, ca să-l dea la spital. Aşa că amîndoi sînt aproape să moară de foame.

Mătuşa privi ţintă spre amurg. Părea a fi uitat cu totul de prezenţa noastră. În sfîrşit, continuă: Ieri, cînd ea a plecat de la mine, Filip şi Rut, cred că Păstorul cel bun a vorbit şi către mine. De mulţi ani nu mi-am mai adus aminte de El. Ieri seară însă mi-a arătat multe lucruri.

Urmăream mişcarea buzelor mătuşii Margareta şi m-am apropiat atît de mult de ea, încît a putut să-şi pună braţul peste mine.

– Mi-a spus Păstorul cel bun aşa de multe, că nici nu pot să vi le povestesc acum pe toate. Două lucruri însă trebuie să le ştiţi. Mi-a arătat o sumă de bani care stă nefolosită la casa de economii şi o cameră nelocuită, în care mobila este acoperită cu huse. Această cameră are o fereastră mare, prin care în fiecare dimineaţă pătrunde soarele cald şi luminos. Mai are, de asemenea şi o minunată privelişte spre cîmpie, iar fagul stă aşa de aproape, că te simţi ca şi-n aer liber.

Aproape că mi se tăie respiraţia.

– Frumoasa cameră de oaspeţi? şoptii eu.

Mătuşa dădu din cap.

– Exact, aşa e. Camera noastră cea mai bună a stat destulă vreme goală. De acum înainte nu va mai fi, căci o punem la dispoziţia Păstorului celui bun. Poimîine vine Terry şi mama lui pentru cîtăva vreme la noi. Mama lui Terry mă va ajuta în gospodărie, iar Terry însuşi va sta în pat, la fereastră, primind un pic de culoare în obrajii săi. Va fi camera lui proprie iar voi aveţi voie să mă ajutaţi s-o aranjăm pentru el. Vreţi?

Şi încă cum voiam! Eram aşa de fericiţi, că nu scoteam nici o vorbă. Eu cred însă că bucuria ne stătea

scrisă pe faţă, iar mătuşa Margareta se pare c-a observat, căci zîmbi uşor. Ochii lui Filip străluceau de bucurie.

Am stat mult şi am vorbit, pînă ultimele raze de lumină s-au stins, iar luna se ridică de după pini. Unchiul Petru apăru în pragul uşii, iar noi ne-am aruncat spre el.

– Tu ştii deja? ne bucurarăm noi, tu ştii deja?

– Sigur că el ştie, rîse mătuşa Margareta, credeţi voi că aş putea transforma casa noastră într-un spital, fără ca să-l întreb mai întîi pe el?

Am fost trimişi la culcare şi fiindcă era tîrziu am primit permisiunea de-a ne spăla numai mîinile şi faţa. Eram fericiţi de încheierea unei zile împlinită cu desăvîrşire.

Ziua următoare am fost ocupaţi cu aranjarea camerii lui Terry. Cu mîinile noastre am curăţit temeinic peste tot şi am aşternut paturile, unul la fereastră pentru Terry, iar altul în colţ pentru mama lui. Am căutat cărţile noastre cele mai frumoase şi jucăriile, pe care le-am aşezat în aşa fel, încît Terry să le poată vedea din pat. Pe pereţi am agăţat tablourile noastre cu culorile cele mai variate. Am cules cele mai roşii mere şi perele cele mai coapte, pe care le-am pus într-o fructieră lîngă patul lui Terry. Cînd am fost gata cu toate, am privit încă odată, cercetînd totul în jurul nostru, şi am găsit că nici nu se putea mai frumos.

În dimineaţa zilei celei „mari“ m-am trezit foarte devreme. Primul meu gînd a fost: camera lui Terry e pregătită şi-l aşteaptă! Dintr-o dată m-a cuprins cheful să mă duc singură şi s-o privesc în răsărit de soare. În

felul acesta mi-aş putea închipui totdeauna, ce vedea Terry prima dată cînd se trezea.

Mă strecurai din pat şi coborîi treptele în camera de oaspeţi. Aci mirosea a săpun şi ceară de lustruit parchetul; totul plăcut şi curat. Era deja lumină din plin. Am mers la pat, mă învelii în plapumă şi-mi sprijinii coatele pe pervazul ferestrei ca să privesc afară.

În faţa mea tremurau frunzele fagului în adierea vîntului de la răsărit. Păreau aproape transparente de atîta lumină. La orizont, cerul părea scufundat în jăratec, radiind puternic splendoarea culorilor. Şuviţa de nori trandafirii plutea ca insule de corali pe o mare aurie, iar cîmpia era înfăşurată într-o ceaţă argintie. Niciodată nu văzusem un aşa minunat răsărit de soare. Îndată m-am dus cu gîndul la Terry, care în locul pereţilor întunecoşi din coliba sa va avea această privelişte înaintea ochilor lui, care m-a copleşit şi pe mine. Mi-am pus capul pe braţe, căci lacrimile îmi curgeau pe obraji şi se strecurau printre degete. Cît de ciudat! Cînd toate sînt aşa de frumoase, simţi că te doare ceva, iar cînd mă simt prea fericită, aproape că mă copleşeşte tristeţea.

Am întins şi netezit din nou plapuma şi m-am dus în patul meu, pentru că sub perină ţineam batista de care aveam nevoie. Abia am pus capul pe perină, că am şi adormit îndată. O oră mai tîrziu m-am trezit bine dispusă. Frumosul răsărit de soare mi se părea ca un vis, ce-a zburat odată cu noaptea.

SOSIREA LUI TERRY

Terry a venit după masă cu o maşină a salvării. Mama lui îl însoţea. Într-un geamantan de tinichea, aduse cu ea cele cîteva lucruşoare ce le avea. Maşina a fost comandată de mătuşa, iar Terry a fost transportat cu mare grijă. Cu toate acestea, era epuizat. Cînd l-a aşezat pe patul lui la fereastra deschisă, iar el îşi fixă ochii brişti la fagul de afară, faţa lui slabă era aşa de albă, ca şi perina pe care stătea.

Îndată după aceea am rămas singură cu el. Terry era îndreptat cu faţa spre fereastră; *deodată am auzit un* zgomot ce suna a plîns cu suspine. El plîngea. Atunci îmi veni în minte propria-mi trăire de azi dimineaţă. „Nu-i curios? Azi dimineaţă am venit în camera aceasta şi am contemplat răsăritul de soare, după care am plîns şi eu. De aici se poate vedea o privelişte minunată, Terry! Îţi place?"

Dar bietul şi obositul Terry era prea copleşit, ca să poată răspunde. Dorea să rămînă nemişcat şi să contempleze fagul, în timp ce lacrimile-i se rostogoleau pe obraji . În cele din urmă se stăpîni şi spuse cu buze tremurînde:

– Este minunat!

În clipa aceasta mama lui intră în cameră cu un castronaş cu supă fierbinte. Ea îngenunchie la pat ca să-i dea de mîncare. Mă surprinse faptul cît de amabilă

arăta cînd se ocupa de Terry. Întreaga-i fiinţă părea pătrunsă de o gingaşă purtare de grijă.

Restul vacanţei s-a scurs în toată liniştea. Terry părea pe deplin fericit. Ore în şir sta liniştit cu braţele sub cap şi privea afară pe fereastră. Tot ce vedea îi producea bucurie. Nici nu era de mirare, căci erau multe de văzut dacă te uitai bine: Era fagul, care zi cu zi avea frunzele tot mai colorate; apoi norii cu formele lor schimbătoare; jos în grădină erau gherghinele înflorite şi ultimii trandafiri ce lăsau să cadă pe pămînt ultimele petale obosite. În cursul zilei treceau prin dreptul geamului stoluri de rîndunele, ce-şi începuseră migraţia spre sud. Seara roiau în jurul lui Terry fluturi de noapte, iar liliecii, în zborul lor, intrau şi ieşeau afară din cameră. Treptat, Terry învăţă să iubească fiecare zgomot şi orice umbră, aşa că eu, cu firea mea neliniştită şi energia mea fără margini, mă minunam de adînca lui mulţumire. Filip trebuia să înveţe zdravăn pentru bursă, de aceea petrecea serile mai mult la masa din sufragerie, unde stăteau împrăştiate în faţa lui toate cărţile de şcoală. Eu îmi făceam totdeauna timp ca să-i ţin tovărăşie lui Terry. Uneori aprindeam lumina şi-i citeam ceva. Altădată mă aşezam pe patul lui şi- mi sprijineam coatele de pervazul ferestrei, privind afară în întuneric, apoi stăteam de vorbă.

Vorbeam despre lucruri foarte variate, căci Terry, care era prea nenorocit ca să-şi petreacă timpul în alt fel, reflecta acum asupra multor lucruri. Ne întorceam adesea cu gîndul înapoi la timpul fericit, cînd coliba indiană stătea în centrul ocupaţiilor noastre şi vorbeam despre cuiburi şi animale. Uneori atingeam şi acciden-

tul şi spitalizarea şi lungile zile triste din locuinţa întunecoasă. Alteori vorbeam despre părinţii mei şi de bucuria ce-o vor avea la întoarcerea lor acasă, să-l întîlnească pe Terry la noi. De multe ori comparam gîndurile noastre simple cu cele mai bizare gînduri ce le scapă celor adulţi din memorie, iar copiii le împărtăşesc numai între ei.

Într-o seară, în timp ce stăteam împreună în lumina de amurg, Terry întrebă dintr-o dată:

– Rut, cum este cînd mori?

Eu nu mă simţeam bine, şi-mi frecam mereu picioarele unul de altul.

– Ah, nu ştiu, răspunsei, cred însă că este foarte frumos. Cel puţin, mă gîndesc, ca şi cînd ai merge într-un loc minunat de frumos unde este Isus şi unde fiecare este fericit. De ce, Terry?

– Pentru că în spital eu am auzit ce-a spus doctorul, răspunse Terry şi se asigură, cu o privire grăbită spre uşă, că nu era nimeni prin apropiere. Ţi-am povestit deja odată. Mai ţii minte? El a spus: „Bietul băiat! Nu-i nimic de făcut". Aceasta înseamnă că trebuie să mor.

– Dar, a fost vorba încă demult, obiectai eu.

El ridică din umerii uscăţivi:

– Nu mă simt mai bine de atunci. Rut, într-acolo merg toţi oamenii?

– Nu sînt sigură, răspunsei încet, eu cred că Păstorul cel bun trebuie să fie rugat ca să găsească pe cineva. Şi cred că trebuie să aparţii Lui. Aceasta este foarte uşor, Terry! Tu trebuie numai să-L rogi să te găsească, ca şi pe oaia din tablou.

El îşi încreţi fruntea.

– Am fost un băiat rău, spuse cu teamă, am furat lucruri cu duiumul cînd îmi ajungeau în mîini. Odată era cît pe ce să mă prindă poliţia.

– Cu toate astea eu cred că totul poate fi în ordine, îl mîngîiai eu. Dar ascultă, Terry, am să-l rog pe pastorul Robinger să te viziteze odată. El ar putea să-ţi explice totul cu mult mai bine decît mine.

Urmă o pauză.

Terry nu părea deosebit de încîntat despre perspectiva unei conversaţii cu un pastor. În cele din urmă întrebă:

– Rut, unde este tabloul? Tabloul ce ni l-ai dat nouă.

– Ah, vrei să spui de tabloul meu? replicai eu. Nu ştiu, Terry, mama ta cred că-l are.

– Doresc aşa de mult să-l mai văd odată, spuse el. Eu i-am spus mamei să-l ia de acolo. Mă chinuia faptul că oaia se găsea pe stîncă şi nu ştiam sigur dacă păstorul o va putea scoate afară. Dacă însă păstorul este Isus, atunci cred că se va putea căţăra pe stîncă ... sau nu?

– O, da! strigai eu cu deplină convingere. Isus ajunge pretutindeni. Nimeni nu poate fugi aşa departe de El, ca El să nu-l poată aduce înapoi. Şi pastorul, mi-a spus mie, că nu trebuie să mă necăjesc pentru oiţă! Ei îi merge foarte bine.

– Ceea ce doresc, zise Terry visător, este să am un tablou cu această oaie. După aceea, cînd pastorul a salvat-o şi o ducea pe braţe spre casă. Aceasta aş dori tare mult!

– Adevărat Terry? îl întrebai cu ardoare. Am să-ţi fac rost de unul. Am să caut peste tot, foarte sigur îţi promit!

Un zîmbet uşor îi alunecă pe trăsătura feţei. Era însă prea emoţionat ca să poată vorbi mai departe. Am rămas tăcuţi împreună, pînă a venit mama lui să-l pregătească pentru culcare. Eu am mers în sufragerie să văd dacă Filip e gata cu lecţiile.

PLECAT ACASĂ

Nu mi-am uitat promisiune; în prima sîmbătă de la începerea şcolii am plecat la pastorul Robinger să-i cer sfat cu privire la tablou.

Filip a rămas la şcoală, deoarece voia să participe la un joc de fotbal. Nu m-am supărat din cauza aceasta, căci îmi plăcea drumul spre parohie.

Era o zi luminoasă cu vînt, iar aerul mirosea a frunze umede şi foc de toamnă. Pădurile ruginii se întindeau peste povîrnişuri, iar în gardurile vii fructele de sorb străluceau ca mici lampioane magice pe un fond întunecat. Din cînd în cînd mă aplecam să-mi umplu buzunarele cu castane şi ghindă lucioasă cu dungi roşcate. Mă simţeam sprintenă şi fericită, iar cînd un măcăleandru se umfla în pene cîntînd un cîntec de toamnă, cu plăcere mi-aş fi unit glasul cu el. Mi-am rupt un lujer de viţă de vie, am încolăcit-o în jurul capului şi-mi închipuiam că sînt zîna pădurii, cu toate că cu părul meu negru şi dezordonat şi cu faţa obişnuită şi plină de pistrui nu mă asemănam nici pe departe cu o zînă.

Doamna Robinger stătea la geam cu un lucru de mînă. Am rămas puţin cu ea să stăm de vorbă, în timp ce m-a servit cu o napolitană. Cei doi gemeni se tîrau în patru labe în ţarcul de copii, iar eu m-am jucat un pic cu ei. Cînd am reuşit să mă desprind de copii, era spre seară. Îl întîlnii pe pastor în biserică, foarte ocupat şi

mi-am dat seama că n-aveam voie să-i răpesc timpul cu discuţii inutile.

– Domnule pastor, începui fără înconjur, în timp ce mă îndreptam grăbită spre el. Vă amintiţi de tabloul ce mi l-aţi dat?

Îşi lăsă lucrul la o parte şi se aşeză pe treptele de la strană. Mă aşezai şi eu lîngă el. Era frumos cum înţelegea întotdeauna pastorul Robinger să acorde fiecăruia toată atenţia.

– Desigur că-mi amintesc, răspunse el, pentru că după cum ştii, acelaşi tablou îl am şi pe perete în camera mea de studiu.

– Da ştiu, spusei eu, vedeţi însă, domnule pastor, trebuie să am tabloul următor. Credeţi dumneavostră că este posibil? Există aşa ceva?

Pastorul mă privi întrebător.

– Mă tem că nu pricep bine ceea ce înţelegi tu prin „tabloul următor“ spuse blînd, te referi la un alt tablou de acelaşi pictor?

– O, nu, răspunsei, îmi este absolut egal cine l-a pictat. Doresc doar un tablou despre ceea ce urmează după ce păstorul a luat oaia în braţe. Vedeţi dumneavoastră, lui Terry nu-i place tabloul meu. Îl face nefericit. El spune că nu poate fi sigur dacă păstorul acelei oi o va scoate cu adevărat de acolo. Ştiţi dumneavoastră ... mîinile păstorului nu arată destul de vînjoase, iar oaia stă destul de jos pe marginea stîncii abrupte. Acest lucru îl chinuieşte pe Terry cîteodată. De aceea m-am gîndit să încerc să-i fac rost de tabloul unde oaia este în siguranţă, aşa ca să nu mai fie nevoie să-ţi baţi mintea asupra acestui lucru.

Pastorul nu şi-a luat privirea de la mine în timp ce-am vorbit, iar cînd mi-a răspuns, vocea sa suna foarte îngrijorător.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă, să procur lui Terry un astfel de tablou. Însă, Rut, tu nu trebuie să-l laşi să gîndească în felul acesta despre oaie. Crezi că ai putea să-l faci să-nţeleagă? Dacă tu mai întîi ai învăţa un verset pe care să i-l spui ca să-l înveţe şi el?

– O, da! răspunsei eu hotărît. Pe Terry l-am învăţat pînă acum cine mai ştie cîte. Este o strofă despre păstor?

– La drept vorbind, nu, spuse el. În orice caz nu apare cuvîntul „păstor", totuşi este vorba despre El. Versetul sună astfel: „El poate salva pe deplin". Ştii ce înseamnă „salva pe deplin", Rut?

Nu ştiam exact.

Înseamnă „smuls din orice pericol". Uite, cît de sus să se fi urcat sau cît de jos să fi căzut oaia, cu toate acestea păstorul poate s-o aducă înapoi. Aceasta înseamnă că nu există nici un om pe pămînt care să fie atît de rău sau îndepărtat de Dumnezeu, ca Domnul Isus să nu-l poată salva, îndată ce acest om Îl cheamă din toată inima.

Mă uitam la el pe deplin satisfăcută.

– „El poate salva pe deplin" repetai grijulie. Da, vreau să ţin minte aceasta şi să-i spun lui Terry. Atunci nu mai trebuie să-şi facă griji pentru oaia aceea. Vă mulţumesc, domnule pastor!

În timp ce ieşeam din biserică, pastorul mi-a făcut o promisiune:

– Lunea viitoare mă duc la oraş să mă uit dacă pot

găsi un aşa tablou.

Seara i-am repetat lui Terry totul, ceea ce ştiam despre noul verset, iar apoi l-am spus împreună. Terry l-a învăţat pe dinafară şi mi-a promis c-o să fie fără grijă de azi înainte, căci „pe deplin mîntuit" înseamnă că oricît de adîncă ar fi prăpastia, nu l-ar putea împiedica pe păstor să-şi găsească oaia.

Sărmanul Terry! Era aşa de obosit, că-n seara aceasta numai scurt timp am putut rămînea la el. Faţa lui era mai palidă ca de obicei şi-şi strîmba mereu faţa de parcă ar fi avut dureri.

Toată ziua mama sa nu s-a clintit de la căpătîiul lui, iar mătuşa a pregătit pentru el gustări delicioase, ca să-i provoace poftă de mîncare, însă zadarnic. Terry ţinea faţa îndreptată spre fereastră şi stătea liniştit şi absent la toate.

S-au scurs mai multe zile. Frunzele de fag au început să cadă în mare număr. Terry vorbea rareori cîte un cuvînt. Îi plăcea însă să privească cum se-nvîrteau frunzele de vînt. Cu toate că mama lui stătea lîngă el tot timpul, Terry nu se uita la ea. Privea mereu pe geam. Doctorul venea la fiecare două zile, însă nu îndrăzneam să întreb cînd va putea Terry să se joace iarăşi cu noi.

Într-o după-amiază am venit într-o fugă de la şcoală. Filip încă nu sosise. Mi-am aruncat ghiozdanul într-un colţ şi am urcat treptele. În faţa uşii lui Terry m-am oprit şi am apăsat uşor pe clanţă, căci de cîteva zile am înţeles că trebuia să domnească linişte. Mă oprii însă uimită în pragul uşii. Lîngă pat stătea pastorul Robinger, iar pe trăsăturile suferinde ale lui Terry, care asculta o povestire despre un tigru, stătea ceva asemă-

nător unui zîmbet.

Mi-am apropiat un scăunel, mă aşezai şi eu şi am ascultat pînă ce tigrul a murit şi a fost îngropat sub un palmier. Apoi pastorul a scos un pacheţel plat de subsoară şi spuse: „Te-am aşteptat pe tine, Rut, ca să-l despachetezi".

Sub ochii lui Terry am rupt şnurul cu degetele tremurînde. Bucuria ne-a fost aşa de mare cînd tabloul dorit stătea în faţa noastră, că n-am putut scoate nici un cuvînt. Doar un oftat adînc şi am rămas cufundaţi în contemplarea micului tablou pictat.

Era un tablou înrămat ce înfăţişa o pajişte plină cu oi albe, curate. Păscînd, toate se deplasau în aceeaşi direcţie. Înaintea lor mergea păstorul cu un toiag în mînă, iar pe braţul celălalt stătea un mieluşel ce dormea liniştit.

Terry întrerupse tăcerea.

– Încotro le duce? întrebă Terry, cu o voce sfioasă.

– Spre casă, Terry, răspunse pastorul, a cărui faţă avea o expresie pe care n-am înţeles-o. În fiecare zi el le poartă cu siguranţă, pînă ce ajung toate acasă.

– Unde este aceasta? întrebă Terry mai departe.

– Este acolo unde locuieşte păstorul, iar noi Îl vom vedea faţă în faţă, răspunse pastorul. Să-ţi citesc ceva despre această „casă" Terry?

Băiatul aprobă dînd din cap. Pastorul scoase din buzunar un Noul Testament şi citi cu voce clară despre oraşul ceresc, unde locuieşte Dumnezeu: „Şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici ţipăt, nici durere."

Din nou tăcere. Apoi Terry zise gînditor:

– Frumos, nici o durere? Straşnic va fi aceasta. Apoi, după un moment de tăcere: Toţi pot să meargă acolo, sau numai cei buni?

– Nu, răspunse pastorul, uşa este larg deschisă pentru oricine doreşte să intre şi care aparţine bunului Păstor, chiar dacă înainte a fost bun sau rău. Păstorul cel bun Şi-a dat viaţa, pentru ca oricine dintre noi să poată intra acolo. Cunoşti frumoasa cîntare despre aceasta? Doresc să ţi-o spun. Ascultă cu atenţie:

Păstorul moare pentru turma Sa
Isus e Fiul ce merge la moarte,
Ca eu să scap de pierzarea grea,
Mîntuitorul S-a expus la toate.
El ispăşeşte păcătosului vina,
C-o dragoste nespusă îi întinde mîna.

Păstorul moare pentru păcătoşi,
Ce sînt pe cale nespus de căzuţi.
Îi caută pînă iarăşi îi găseşte
Şi-i iubeşte ca pe fiii pierduţi,
El caută ca să-i poată găsi
Cu bucurie-i primeşte în fiecare zi.

După un moment de tăcere, Terry îl rugă încet:

– Mai povesteşte-mi o poveste cu tigrul!

În timp ce pastorul povestea, Terry a adormit. În mînă ţinea tabloul cu oiţa găsită. În tăcere am părăsit camera.

În sîmbăta următoare am mers cu Filip după cumpă-

rături. Am cumpărat doi bulbi ďu narcise pentru Terry. Intenţionam să punem bulbii în oala de pămînt şi s-o aşezăm pe pervazul ferestrei, pentru ca spre sfîrşitul iernii el să poată vedea cum apare tulpina verde, iar apoi să observe cum înfloreşte. Ajunşi acasă ne-am aşezat pe duşumea în camera lui Terry şi am pus bulbii în oala cu pămînt; Terry ne privea indiferent.

– Curios, spuse Filip. Nici nu-ţi vine să crezi că într-un aşa bulgăre neînsufleţit se ascunde o narcisă.

– Nu, zisei eu, bulbul nu pare ca şi cînd întreaga plantă ar fi împachetată înăuntru. Eu pun bulbul la suprafaţă, pentru ca floarea să iasă mai repede.

– Aceasta n-are importanţă, mă lămuri Filip, bulbul nu va încolţi, pînă nu-i vine timpul! Însă cînd acesta a sosit, planta ţîşneşte afară, de la orice adîncime s-ar afla.

Eram pe punctul de-a contesta această părere, cînd privirea mi se opri pe faţa lui Terry. Arăta albă ca varul şi mistuită de durere. Am mers la el şi l-am apucat de mînă.

– O, sărmane Terry, strigai eu. E aşa grav? Foarte grav? S-o chem pe mama ta?

– Nu, şopti el. Ea se agită tare cînd durerile sînt aşa mari. Apoi suspinînd, continuă: Mi-aş dori să pot merge acolo unde nu mai este durere!

Filip şi cu mine eram buimăciţi de-a binelea. Niciodată nu l-am văzut pe Terry în starea aceasta. Era un băiat foarte curajos şi arareori amintea despre suferinţele lui.

După o tăcere neplăcută, Filip spuse cu blîndeţe:

– Eu cred că e bine să-L rugăm pe Dumnezeu să-ţi

alunge durerile şi să te ajute să adormi. Ne amintim din Evanghelie cum oamenii veneau la Isus, iar El îi vindeca. Îngenunche şi îmi şopti: Rut! Vrem să ne rugăm.

Filip nu se rugase niciodată pînă acum cu glas tare, iar cuvintele veneau rar şi cu întrerupere: „Bunule Dumnezeu ... te rog ... îndepărtează durerile lui Terry ... Te rog fă-l curînd sănătos, dăruieşte-i un somn bun ... Amin."

Am deschis ochii şi priveam cu nerăbdare dacă au dispărut de pe faţa lui toate semnele de durere. Terry deschise şi el ochii şi-i aţinti pe tabloul cu păstorul, ce era atîrnat deasupra patului său.

În noaptea aceea, în timp ce dormeam, mulţi paşi s-au făcut încoace şi încolo în casa noastră. Mătuşa Margareta şi mama lui Terry nu s-au culcat deloc, iar doctorul a venit spre miezul nopţii. Cînd a venit însă bunul Păstor şi l-a luat pe Terry în braţele Sale, nimeni n-a simţit paşii Lui. Rugăciunea lui Filip a găsit o altă împlinire decît acea la care ne-am gîndit. Cînd stelele sclipeau încă pe cer şi înainte ca soarele să-şi arate razele pentru o nouă zi, Terry părăsi pentru totdeauna corpul lui schilod şi suferind. Păstorul cel bun l-a dus acasă.

DOMNUL TANNER SFĂTUIEŞTE

Drumul spre pădure în sus era aproape acoperit de ferigă galbenă şi boltit de crengi de fag de culoarea ruginii. Eu mergeam mai departe, grăbind paşii. Ceva mă atrăgea spre inima pădurii, departe de toţi oamenii. Acolo voiam să mă aşez jos şi să reflectez asupra atîtor lucruri curioase care s-au întîmplat de la plecarea lui Terry.

Cînd mi se aduse la cunoştinţă în acea dimineaţă că Terry a murit în timpul nopţii, am plîns amarnic, pentru că-l iubeam; însă n-am simţit nici o frică. Aceasta a venit mai tîrziu cînd m-am aplecat prea jos ca să mă uit în mormîntul lui Terry, încît mătuşa a trebuit să mă ia de braţ ca să mă ducă acasă. Plecaserăm toţi de la mormînt. Chiar şi mama lui Terry. Ceaţa de octombrie se ridicase, iar ziua era pe sfîrşite. Abia puteam suporta gîndul că Terry trebuia să zacă în pămîntul întunecat, în care fusese aşezat după-amiază pe un soare strălucitor.

„Bietul, bietul Terry! Cît de rece trebuie să fie. Cît de singur trebuie să se simtă!“.... repetam neîncetat cînd eram în patul meu şi plîngeam în hohote. Chiar şi Filip era neputincios ca să mă mîngîie. În cele din urmă am adormit plîngînd, fiind epuizată de încordarea zilei.

A doua zi, cînd mătuşa Margareta a venit să mă trezească, a observat faţa mea palidă şi părul meu încîlcit şi udat de lacrimi, s-a retras uşor şi m-a lăsat să dorm în

continuare. Filip s-a sculat şi a mers la şcoală, unchiul Petru la servici, iar mătuşa Margareta la lucrul din gospodărie. Soarele era sus pe cer şi eu încă dormeam. Cînd m-am trezit într-un tîrziu, era timpul pentru masa de prînz, am sărit îngrozită din pat, căci soarele strălucea deja în partea de nord a grădinii.

A fost o masă de prînz tăcută. Cînd am terminat de mîncat, eu am pornit-o spre pădure. Mătuşa m-a însoţit pînă la portiţa de la grădină, ce era mîngîietor pentru mine. Totuşi mă simţeam mereu foarte nefericită, cu toate că traversam fîneţe pe care păşteau vacile şi vedeam ciupercuţe mărunte ce creşteau în cerculeţe.

Mergeam mai departe încotro mă duceau picioarele. Hoinăream fără ţintă, păşind peste frunzele umede, despărţind feriga cu picioarele şi mă căzneam să uit că l-am lăsat pe Terry singur în pămînt. Nu puteam uita însă. Cînd în sfîrşit am ajuns într-un luminiş unde un castan bătrîn îşi întindea ramurile, m-am aşezat la rădăcina lui, mi-am sprijinit capul de trunchi şi am început să-mi vărs durerea, în lacrimile ce curgeau pe muşchi.

Eram aşa de obosită şi nefericită, că n-am auzit deloc paşii rari şi greoi ce se apropiau de mine prin frunzele ce foşneau. Nici nu-i de mirare că m-am speriat cînd o voce bine cunoscută mi se adresă.

– Ei, lasă micuţo, spuse vocea, dar ce vrea să zică asta? Tu poţi să te-mbolnăveşti dacă stai aşa pe pămîntul umed.

Era domnul Tanner. El se aplecă şi-şi înfăşură mantaua sa mare şi aspră în jurul meu de parcă eram un mieluşel rătăcit. Apoi se aşeză şi el la rădăcina castanu-

lui, iar eu mă rezemai de el şi-mi înghiţii lacrimile.

Nu-l văzusem de luni de zile pe domnul Tanner, pentru că între timp fusese în altă parte la lucru. De aceea eram foarte bucuroasă să-l văd. În primul moment mă întrebai dacă domnul Tanner apare totdeauna acolo unde este ceva mic şi pierdut. Dar după aceea mi-am dat seama că era imposibil să ştie unde eram eu. M-am uitat la el şi l-am întrebat ce face aici în pădure. Venise să taie nişte pari, cu care voia să repare un gard. În mînă ţinea un topor, pe care-l aşeză jos lîngă el şi mă întrebă care-i pricina lacrimilor mele.

Ah, ce bine-mi făcea după zbuciumul singuratic să găsesc un om cu care să pot vorbi. Aşa că îi povestii bătrînului povestea mea despre Terry şi durerile lui, despre tabloul lui, despre felul cum s-a mutat la noi şi că nu i-a mers mai bine cu boala.

– M-am rugat aşa cu tărie ca să-i meargă mai bine, am spus eu descurajată, dar n-a folosit la nimic. Dumnezeu n-a ascultat şi Terry a murit.

– Ascultă, fetiţo, replică domnul Tanner liniştit. Închipuieşte-ţi că tu vii la mine şi-mi spui: „Colo jos este o oiţă şchioapă, care nu poate sări încoace şi încolo ca celelalte oi, pentru că pajiştea este prăpăstioasă şi multe pietre ascuţite stau pe ea. Eu aş veni jos, aş lua oiţa în braţe şi aş duce-o pe altă păşune unde iarba este fragedă, iar pămîntul neted. Mi-ai reproşa că nu te-am ascultat?

Îl priveam amuţită. Începusem să pricep.

– Vezi, micuţo, continuă domnul Tanner, Păstorul şi-a luat oaia acasă. Asta-i tot. Tu nu trebuie să-ţi faci inimă rea pentru aceasta!

– Dar,... strigai eu, şi ochii mi se umplură iarăşi de lacrimi, el nu părea deloc aşa. Pe Terry l-au îngropat iar noi a trebuit să-l lăsăm singur acolo. Pare aşa de trist. Cum poate Terry să fie la păstor, cînd noi l-am pus în pămînt?

Bătrînul nu răspunse imediat. Începu să răscolească printre frunze de parcă ar fi căutat ceva.

Truda i-a fost răsplătită, căci îndată ţinea într-o mînă o castană sălbatică brun-lucioasă, iar în cealaltă învelişul castanei gol zbîrcit, cu ţepi ce trecuse din verde la brun.

– Acum, spune-mi, zise el, în felul lui de-a vorbi, rar şi chibzuit, ce se întîmplă cu castana şi ce se întîmplă cu învelişul?

– O, răspunsei eu, învelişul o să putrezească pur şi simplu, colo jos în frunze. Nu mai e nevoie de el. Castana însă va încolţi, va prinde rădăcini, va înfrunzi şi va deveni un castan.

– Aşa-i corect! aprobă domnul Tanner. Nici n-ai fi putut spune mai bine. Mai doresc să ştiu un singur lucru, micuţo: Cînd vei vedea tînărul castan peste cîţiva ani, legănîndu- se în vînt cu frunzele fragede, iar păsările cîntînd în jurul lui, ai să te mai necăjeşti din pricina vechiului înveliş ce a putrezit sub frunze?

– Nu, răspunsei, aţintind privirea la el.

Iarăşi mi se părea că încep a pricepe.

– Ei bine, spuse bătrînul triumfînd, încetează să te mai mîhneşti pentru ce s-a băgat în pămînt. Nu-i nimic altceva, decît învelişul. Băiatul creşte şi se întăreşte la soare, sus la Mîntuitorul său.

În timp ce vorbea, ochii săi bătrîni şi prietenoşi stră-

luceau de bucurie. Aruncă castana împreună cu învelişul şi puse toporul pe umăr. Se ridică cu greu, căci picioarele sale erau pline de reumatism (cum mi-a povestit el într-o zi). Mă desfăcu de manta şi-mi spuse să mă duc acasă.

– Dacă nu lucrez mai departe, nu pot termina de reparat gardul, iar oile fug prin spărtură. Rămîi cu bine micuţo, şi Domnul să te binecuvînteze.

Mă uitai în urma lui cum se depărtează în umbrele aurii ale pădurii. Apoi mă aplecai şi ridicai castana şi învelişul. O ţineam strîns în mînă şi mă grăbii spre casă. Eram obosită şi-mi era frig, iar seara se lăsa. Cînd am ajuns iarăşi pe fîneţele noastre, soarele era pe asfinţite. O siluetă neagră se ridica pe fondul luminos de culoare portocalie. Era Filip ce venea în întîmpinarea mea.

Am alergat spre el, îmi vîrîi mîna într-a lui şi am mers spre casă într-o tăcere binefăcătoare. În timp ce ne căţăram peste gard, Filip aruncă o privire asupra pumnului meu strîns şi mă întrebă curios:

– Ce ţii în mînă aşa de strîns?

Îmi deschisei mîna şi-i oferii noua mea comoară.

– Este o castană cu învelişul ei, spusei timidă, se aseamănă cu Terry. Domnul Tanner mi-a spus.

– Cum aşa? întrebă Filip.

Îmi venea greu să explic eu însumi chestiunea, totuşi am încercat.

– Pentru că ceea ce am pus noi în pămînt este ca învelişul. Nu mai are nici o valoare, pentru că Terry nu mai are nevoie de el. Partea interioară, vie, a plecat la Păstor. Pentru aceasta nu mai sînt tristă. Domnul Tanner a spus că este ca şi cînd un miel este dus pe o altă

păşune mai bună.

Filip dădu din cap plin de înţelegere:

– Înţeleg şi sînt bucuros că nu mai eşti tristă, spuse el.

Acasă mătuşa Margareta a aprins focul în cămin în camera de jucat, unde urmă să luăm masa de seară împreună cu mama lui Terry.

A fost o masă minunată, ouă fierte tari, pîine cu unt, turtă dulce, mere roşii, pere şi ciocolată. După plimbarea mea obositoare, iar Filip după meciul lui de fotbal, eram aşa de lihniţi de foame, încît această mîncare ni s-a părut cea mai bună din cîte ne aminteam. Ne arătarăm aşa de mulţumiţi încît şi mama lui Terry zîmbi.

După ce am mîncat pe săturate, mătuşa Margareta îşi puse mîinile la foc şi spuse liniştită:

– Noi am făcut planuri, mama lui Terry şi cu mine.

– Aţi făcut? ne mirarăm noi. Putem să le auzim?

– Da, spuse mătuşa. Este vorba despre ceva anume, la care voi amîndoi puteţi ajuta; ba mai mult, depind chiar de ajutorul vostru. Uitaţi-vă: Pentru că Terry a plecat acum de la noi, dorim să facem ceva în amintirea lui. Terry era slăbit şi bolnav şi nu l-am putut ajuta să se facă sănătos. Sînt însă alţi copii slabi şi bolnăvicioşi cărora le-am putea ajuta să devină sănătoşi şi voinici. Pentru că o am pe mama lui Terry care să mă ajute în gospodărie, iar Rut devine aşa de îndemînatică, m-am gîndit că am putea încerca să găsim cîţiva copii de felul acesta şi să-i invităm la noi pe timpul vacanţei. Mai demult am cunoscut pe cineva care lucra printre prizonieri, într-un mare oraş. Eu cred că el ne-ar putea ajuta. Am de gînd să-i scriu şi să-l rog să ne trimită 2 sau 3 copii săraci pentru vacanţa de Crăciun, care au nevoie

de hrană bună şi aer de la ţară. Vrem să-ncercăm să le facem atîta bucurie cît este posibil. V-ar face plăcere acest lucru, Filip şi Rut?

Am găsit că ideea este grandioasă şi am început a sporovăi amîndoi în acelaşi timp şi a face la planuri. Era o mare uşurare pentru noi, căci de la moartea lui Terry aveam simţămîntul că n-avem voie să discutăm despre nimic altceva. Acum puteam vorbi veseli şi deschis, iar această preocupare o făceam de dragul lui Terry şi ţinea de amintirea lui. De aceea noi discutam cu ardoare despre cadouri de Crăciun şi brazi. Obrajii ni se făcură tot mai roşii, iar ochii tot mai strălucitori.

– Mătuşă! strigai eu în cele din urmă şi mă alipii de ea. Ideea e grozavă. Cum de ţi-a venit în minte?

– Am să-ţi povestesc, spuse ea, ţie-ţi plac texte păstoreşti, nu-i aşa? Iată: Era în dimineaţa cînd l-am vizitat pe Terry pentru prima dată. În timp ce mergeam prin pădure, îmi veni în minte un verset ce-l uitasem ani de-a rîndul. Acolo stă scris ceea ce Isus a însărcinat pe ucenicii Săi înainte de-a Se înălţa la cer. El a spus: „Paşte mieluşeii Mei". Aceasta este motivul pentru care am vrut să-l avem neapărat pe Terry în mijlocul nostru. După ce el însă, acum 4 zile a murit, mi-am spus: „Acest mieluşel nu mai are nevoie de mine. Sînt însă încă mulţi alţii".

Ea tăcu şi privea spre foc. Eu întinsei mîinile spre căldură şi stăteam cu toţii afundaţi în gînduri.

Erau gînduri triste despre Terry, însă amestecate cu gînduri fericite asupra viitorului.

Soneria telefonului ne-a speriat pe toţi. Mătuşa s-a dus la aparat. A rămas multă vreme afară, iar cînd s-a

întors înapoi rîdea şi făcea o faţă foarte misterioasă.

– Încă o veste, ne făcu de cunoscut, şi ce-i drept, cea mai frumoasă pe care am primit-o de ani de zile.

O priveam amîndoi plini de uimire. Dintr-o dată Filip sări în sus şi se năpusti asupra mătuşii Margareta.

– Eu ştiu ce! strigă el. Am ghicit! Mama şi tata vin acasă.

Mătuşa Margareta aprobă.

– Da, ai ghicit corect. Ei vor fi aici de Crăciun.

Faţa lui Filip, luminată de foc, strălucea de fericire. Eu însă am rămas nemişcată, cu mîinile în jurul genunchilor. Toate temerile mele de odinioară se întoarseră, iar eu mă simţii dintr-o dată nenorocită şi îndărătnică. Cuvintele pe care mătuşa Margareta le-a vorbit cu mult timp în urmă, îmi veniră în minte. „Vei fi o mare dezamăgire pentru mama ta“. Nu! Eu nu doream s-o întîlnesc. Ea îl va prefera pe Filip iar eu voi fi din nou fetiţa cea nemulţumită, nefericită şi geloasă, tocmai acum cînd începuse să devină plăcut. Îmi întorsei capul şi priveam la lada cu lemne.

Filip mă ghionti cu nerăbdare:

– Nu te bucuri? De ce nu spui nimic?

Am ridicat din umeri.

– O, desigur! zisei eu, fiindcă toată lumea aştepta de la mine un răspuns.

Apoi m-am sculat, căci aveam numai o dorinţă: să fiu singură.

– Este timpul de mers la culcare, spusei aparent indiferentă, noapte bună, mătuşă Margareta!

Însă „noaptea bună“ n-avea să fie valabilă. O jumătate de oră mai tîrziu, mătuşa Margareta veni încet în

camera mea şi se aşează pe întuneric pe patul meu.

– Rut, şopti ea, iar vocea-i suna îngrijorată, de ce nu te bucuri ca şi Filip?

M-am întors jenată şi mi-am băgat în perină faţa fierbinte. Dar mătuşa nu s-a mişcat din loc. Aştepta răbdătoare. Cînd am văzut că doreşte neapărat un răspuns, şoptii către ea:

– Tu ai spus că n-o să-i placă de mine şi desigur că aşa va fi!

– O, Rut! strigă mătuşa. N-am spus aceasta niciodată. Eu am spus că va fi dezamăgită de tine, dar aceasta a fost cu mult timp în urmă, cînd tu erai obraznică şi egoistă. Acum ştiu că-ţi dai silinţa să fii cuminte şi te-ai şi schimbat de tot. De cîtăva vreme mă bucur de tine foarte mult şi cu siguranţă că şi mama ta te va iubi profund.

Am încetat să mă frămînt în pat încoace şi-n colo şi stăteam liniştită. Timiditatea mea dispăru dintr-o dată.

– Eu ştiu ceea ce face deosebirea, şoptii. Este tabloul meu ... pentru că-L cunosc pe Păstor, am devenit astfel.

– Tu ai dreptate, confirmă mătuşa. Tabloul tău şi cunoştinţa făcută cu Păstorul cel bun, Isus, a însemnat enorm de mult pentru noi toţi.

UN CRĂCIUN DE NEUITAT

Ajunul Crăciunului se apropia şi cu aceasta şi sosirea părinţilor mei.

Filip şi cu mine am avut voie să lipsim de la şcoală, iar împreună cu unchiul Petru să aşteptăm în port sosirea vaporului. Unchiul a luat cameră la hotel, unde am mers pe o scară rulantă. Acolo am luat masa de seară: pui fript şi café glacé. Apoi am urcat cu ascensorul la camerele noastre. În dimineaţa următoare am fost treziţi de timpuriu şi în revărsatul zorilor, pe o vreme rece şi umedă, am coborît în port. Am văzut pasagerii cum se revărsau din vaporul transoceanic, peste puntea îngustă a vaporului. Dintr-o dată unchiul Petru a şoptit: Iată-i că vin! Apoi pe tata şi mama i-am văzut cum au stat la barieră şi au prezentat paşapoartele.

Plin de bucurie şi încredere, Filip s-a năpustit de-a dreptul în braţele deschise ale lui tata, apoi s-a îndreptat spre mama, iar printr-o îmbrăţişare furtunoasă i-a dat jos pălăria de pe cap. Eu, însă, am stat nemişcată. Voiam mai întîi să fiu în clar despre toate. Cînd mama a venit spre mine, am privit-o scrutător în faţă. Dintr-o dată am ştiut că acum am găsit ceea ce de mulţi ani mi-am dorit, fără să ştiu exact ce anume era. Eram aşa de copleşită de această descoperire, că nu-mi puteam lua

privirea de la mama. Ea nu m-a zorit. Mă privea şi aştepta liniştită pînă cînd m-am hotărît să-ntind braţele şi s-o sărut. Atunci s-a aplecat spre mine şi m-a tras la pieptul ei. Acolo pe faleza portului, în ploaie şi îmbulzeala mulţimii, în urletul sirenelor de ceaţă, mi-a şoptit cît de mult mă iubeşte. În acest moment îmi devenise clar că eu niciodată, de nimeni şi nimic nu mă voi lăsa despărţită de ea.

Cînd ne-am întors la hotel, eu mergeam între mama şi tata, în timp ce Filip juca ca un căţeluş în jurul nostru. La micul dejun am servit heringi şi pîine prăjită cu marmeladă de portocale. Era cît pe ce să pierdem trenul.

Pînă cînd aveam să găsim o casă proprie, am rămas să locuim la mătuşa Margareta. Eram toţi împreună, cînd cu o săptămînă mai tîrziu, trei copii palizi de la oraş au sosit la noi. Mai întîi păreau a nu se simţi bine. Aveau frică să doarmă singuri în pat, iar mîncarea noastră nu le plăcea. Atunci i-am aşezat pe toţi trei într-un pat dublu, iar la cină le-am dat cea mai simplă mîncare cu care erau ei obişnuiţi. Cu încetul, deveniră mai vorbăreţi şi se bucurară de vacanţă.

A doua zi după sosirea lor am mers toţi împreună cu tata să cumpărăm un brăduleţ de Crăciun. Acasă l-am fixat într-un suport. Era şi timpul căci a doua zi începu să ningă. Micuţii copii de la oraş nu văzuseră niciodată zăpadă albă, ci numai un terci gri şi erau din cale-afară de emoţionaţi. După micul dejun i-am îmbrăcat pe Fritz şi Lizuca cu paltoane călduroase, care erau mult prea mari pentru ei şi mărşăluirăm împreună de-a dreptul peste cîmp, să-i ducem domnului Tanner o pere-

che de mănuşi de lînă, pe care eu le-am tricotat pentru el. Micuţa Mihaela a rămas în bucătărie cu mama lui Terry, de care se simţea atrasă, în cele trei săptămîni de şedere arareori se dezlipea de lîngă ea. Linsul oalelor, gustările de probă şi delicatesele suplimentare o îngrăşaseră aşa de tare, c-a trebuit să-i dăm o rochie de-a mea cînd a plecat acasă.

Înaintea noastră se întindeau ogorele de un alb sclipitor, iar cerul de deasupra colinelor strălucea în culoarea-i albăstruie.

Încălziţi şi bine dispuşi, am ajuns la coliba domnului Tanner. Soţia lui cu obrajii roşii ne-a deschis uşa şi ne-a urat bun venit. Ne-am aşezat lîngă foc şi am băut cacao fierbinte, după care am mîngîiat oiţa bolnavă ce stătea jos pe un sac.

Din păcate domnul Tanner era plecat în pădure să taie pari.

Cu o zi înainte de Crăciun, pe o vreme senină şi rece, am pornit iarăşi la drum; de data aceasta însă pentru a duce cadourile noastre la parohie. Eu am confecţionat nişte mingi de lînă pentru cei doi gemeni, iar Filip a meşterit un calendar dintr-o carte poştală ce înfăţişa o ciocănitoare. Aveam simţămîntul că ducem ceva preţios. Tot drumul ne-am împărţit în partide şi ne-am bătut cu bulgări de zăpadă. Cînd am ajuns la parohie, ne-am aşezat la uşa din spate, ca să ne dăm drept colindători. Am cîntat „Noapte sfîntă“ pentru că era singura cîntare pe care Fritz şi Lizuca o ştiau pe dinafară. Soţia pastorului fu indusă în eroare şi ieşi afară cu cîte un copil sub fiecare braţ, ca să ne dea un ban.

Ce rîsete au fost! Ce s-a mai bucurat doamna Robin-

ger cînd i-a văzut pe Fritz şi Lizuca. Ne-am scuturat zăpada de pe încălţăminte şi năvălirăm în camera copiilor, unde am fost serviţi cu cafea şi prăjituri. Am dat mingile copiilor, căci ardeam de nerăbdare să văd dacă le place. Ei ar fi trebuit să primească cadourile abia de Crăciun, însă mama lor ne-a explicat că la această vîrstă nu deosebesc bine cadourile chiar dacă le primesc pentru a doua oară. Gemenii au mers legănîndu-se pînă într-un colţ şi au început să muşte din mingile lor.

În drum spre casă, lui Filip i-a venit o idee bună, puteam învăţa o cîntare cu care să le facem o surpriză de Crăciun, atît părinţilor cît şi mătuşii şi unchiului Petru. Nu de mult la şcoală el a învăţat o cîntare nouă de Crăciun şi s-a oferit să ne înveţe şi pe noi. Aşa că, mergînd prin zăpada pufoasă, învăţam cu succes un vers după altul.

În sfîrşit a sosit şi seara sfîntă, iar măreaţa clipă se apropia. Am mers la biserică, am mîncat gîscă friptă şi budincă de Crăciun, pe săturate. După amiază am făcut o plimbare lungă peste deal cu tata şi cu unchiul Petru, din care ne-am întors aşa de flămînzi, de parcă masa de prînz a fost doar un vis. Am băut ceai la lumina roşiatică a lumînărilor, iar tata, cu cuţitul lui indian, a tăiat prăjitura.

Mătuşa Margareta porunci: „Mergeţi afară pentru cinci minute, copii!“ Mama propuse: „Jucaţi-vă ceva împreună.“ Tata completă: „Oricine îşi vîră nasul în sufragerie, va fi mîncat de un urs mare şi brun.“ Filip ne ghionti pe fiecare la rînd şi şopti:

– Veniţi repede, acesta este un moment favorabil!

În timp ce cei mari au rămas cu uşile închise, noi ne-

am îmbrăcat repede cu paltoanele şi ne-am strecurat pe uşă în vîrful degetelor. Lumea era învăluită în tăcere, iar stelele reflectau o lumină argintie. Filip ne aruncă o privire poruncitoare şi fredonă încet tonul cîntării. Apoi împreună am început să colindăm:

Păstorii au avut un cîntec îngeresc,
Iar magii au avut o stea,
Dar cine pe copii călăuzesc
Frumoasa patrie li se va da.
Unde stele, oameni şi îngeri
Laudă pe Domnul de-a pururi.

Un sentiment de singurătate m-a cuprins la cîntatul primei strofe. Îmi închipuiam nişte copilaşi gingaşi plîngînd, ce semănau cu Mihaela noastră, care s-a rătăcit fără călăuză într-o noapte întunecoasă. Spre bucuria mea, în strofa următoare totul era bine. Eu cîntam puţin mai tare ca să mă liniştesc.

Mîntuitorul este Păstorul meu
Nimic nu-mi va lipsi, căci, Dumnezeu,
Pe miei îi poartă El cu grijă
Şi-n necazuri El are milă
De cei rătăciţi să-i ducă înapoi
Cu braţ puternic, ce fericite oi!

Aceasta îmi amintea de tabloul meu, de prăpastie, de stîncă şi de păstorul cu mîini sîngerînde. Desigur că s-a sfîrşit cu bine: copiii au fost călăuziţi ca şi oaia de pe marginea prăpastiei.

Pe cer ca o stea luminoasă
Isus îmi indică drumul spre casă.
El mă conduce pas cu pas.
Pe drumul către cer, fără popas,
El mi-e lumină şi rază luminoasă,
Mă face vesel, bun, pe calea către casă.

Îmi întorsei privirea spre cerul presărat cu stele şi calea lactee uşor înnorată. Stelele păreau a fi de milioane de ori îndepărtate; şi undeva peste ele se găsea cerul, acea ţară unde era Terry. Cine ştie, poate el cînta chiar acum împreună cu îngerii, despre care strofa următoare spune:

Păstorii vegheau liniştiţi
La turme, fiind obosiţi.
Cînd îngerii au venit
Şi mare cuvînt le-a vestit.
Cînd coruri cereşti cîntau pe pămînt,
Strigînd Aleluia celui Sfînt.

Gîndurile mele zburau înapoi la păstorii ce se grăbeau să-L salute pe copilaşul din iesle. Îi vedeam pe cei doi gemeni ai pastorului, care cu cîteva luni în urmă stăteau în leagăne cu căpuşoarele pufoase îngropate în perne şi inima mi se strîngea cu gîndul la copilul Isus care dormea. Aş fi vrut să-L iau în braţe, să-L mîngîi şi să-L pun la loc sigur şi cald. Am ajuns la ultima strofă şi cîntarăm cît ne ţinea gura. Vocea limpede a lui Filip acoperea pe ale noastre.

Oiţa Păstorului eu sînt
Şi nu-mi fac griji mari mult,
De-acum Îi aparţin mereu,
Căci eu trăiesc în Dumnezeu,
Cînd odată la El pe veci voi fi
Cu cîntec şi laudă Îl voi sluji.

Deci totul s-a terminat cu bine. Mîntuitorul nu mai era un copil neajutorat. El era Păstorul ce Se interesa de mine şi care mă va lua acasă, acolo unde era Terry. Privirea mea cuprindea toată lumea şi eram fericită. Ce frumos, să poţi şti că eram pentru totdeauna într-o siguranţă deplină.

Cîntarea s-a terminat iar Fritz bătea cu vehemenţă la uşă, care se deschise larg dintr-o dată şi, sub coroana din cetină de brad din coridor, stătea tata, mama, unchiul şi mătuşa şi s-au făcut că nu ştiau că sîntem noi. Mama lui Terry era alături. Avea lacrimi în ochi şi o ţinea pe Mihaela strîns lipită de ea. Noi ne-am repezit la ei:

– V-a plăcut? strigarăm noi de-a valma. Cu adevărat nu v-aţi gîndit că sîntem noi?

În momentul acela un ţipăt strident scos de Lizuca ne-a speriat pe toţi. Prin uşa între-deschisă a sufrageriei ea zări ceva ... Noi năvălirăm după ea. Luminile din minunatul brad de Crăciun ardeau şi împrăştiau o lumină intimă în camera întunecoasă.

Era atît de frumos încît gălăgia amuţi, iar noi ne-am aşezat liniştiţi pe covor cu picioarele încrucişate. Fritz şi Lizuca au căscat ochii aşa de mari, că se putea vedea în

ei reflexele de la lumînări. Cînd tata a împărţit cadourile, corpul lui Lizuca tremura de emoţie şi bucurie.

Mihaela a primit o păpuşă mare cu părul blond, buclaţ şi haine pentru schimbat păpuşa. Ea a luat-o în braţe şi a sărutat-o. Apoi s-a suit în poala mamei lui Terry, îşi lipi obrazul de părul blond al păpuşii şi n-o mai interesa ce se petrece în jurul ei.

Lizuca a primit o rochiţă drăguţă, verde deschis, pe care mătuşa Margareta a cusut-o cu mîna ei şi o coardă de sărit cu mînere vărgate în albastru-roşu. Am îmbrăcat-o imediat şi am condus-o într-un cortegiu triumfal la oglinda cea mare din coridor. Cu obrajii înroşiţi şi ochii strălucitori de bucurie s-a oprit într-o fericită admiraţie faţă de propria-i persoană. Şi eu am găsit-o drăguţă de-a binelea. Lui Fritz i-a plăcut de asemenea, căci el îi puse mîna pe spate şi strigă:

– Ooo ... Lizuco! Arăţi excelent!

Am izbucnit cu toţii în hohote de rîs şi ne-am întors în sufragerie. Cînd Fritz şi-a despachetat cadoul, a uitat de Lizuca. Nici astăzi nu cunoaştem secretul, cum de mătuşa a descoperit ce-şi dorea fiecare. Patinele după care Fritz tînjea de un an de zile stăteau înaintea lui, strălucind ca argintul, iar măsura era exact potrivită.

Fritz n-a vorbit multe, însă mormăitul lui era destul de convingător. Cînd mătuşa Margareta mai tîrziu a făcut un control prin cameră, l-a găsit dormind cu patinele cu rotile în braţe.

Filip şi cu mine am luat parte sinceră la bucuria micilor noştri oaspeţi. Dintr-o dată însă interesul deveni personal. Eram noi la rînd.

Tata întinse mîna după un pachet de formă pătrată,

care stătea sub pom şi-l înmînă lui Filip.

– Deschide-l cu băgare de seamă! îl sfătui. Este foarte fragil.

Filip îmi producea agitaţie, căci i-a trebuit foarte mult timp ca să desfacă şnurul. Îl distra faptul că putea s-o lungească. În cele din urmă ieşi la iveală conţinutul, ceea ce-l făcu pe Filip să scoată din gît un zgomot curios, de parcă trebuia înăbuşită o explozie. În mîini ţinea un aparat de fotografiat negru ce semăna perfect cu acel pe care-l admiram noi în vitrină.

– Filip! strigai eu. Iată că acum îl ai!

Apoi a trebuit să tac, căci venea rîndul meu. Tatăl meu alese un pachet mare şi plat şi mi-l întinse mie.

Toţi stăteau în cerc în jurul meu, în timp ce eu, în contrast cu fratele meu, rupeam cît mai repede cele cîteva rînduri de hîrtie a pachetului. Apoi am scos un ţipăt de extaz şi mă făcui roşie ca focul. În faţa mea era tabloul meu. Nu însă cartea poştală cea şifonată şi cu marginile deteriorate. Nu, ci era un tablou mare şi frumos cu o ramă de lemn sculptată, exact aşa ca tabloul din camera de studiu al pastorului. Pe acesta aveam voie să-l atîrn pe perete deasupra patului meu şi să-l păstrez pentru totdeauna.

După aceasta, despachetară şi cei mari cadourile lor şi păreau tot aşa de bucuroşi ca şi noi. În mare parte erau lucruri confecţionate de noi, pentru care eram foarte mîndri, cu fierăstrăul de traforaj: suporturi de cărţi pentru unchiul, un portmoneu pentru mătuşa, un petic de şters peniţa pentru tata şi o husă pentru termoforul mamei. Mamei lui Terry a fost dăruită o punguliţă pentru batistă, pe care o admira cum se cuvenea.

Au mai fost şi alte cadouri însă acestea au fost cele mai de seamă.

Cînd toţi au fost gata cu despachetatul, Mihaela adormise adînc în braţele mamei lui Terry, iar Lizuca, în rochia ei verde, se sprijinea somnoroasă de perete. Aşa că am fost duşi cu toţii la locul de culcare.

Filip şi cu mine am ajutat la făcut ordine în cameră. Apoi tata şi cu Filip s-au aşezat pe canapea pentru a contempla, pentru a zecea oară, albumul de păsări. De data aceasta însă avea o nouă atracţie, aparatul de fotografiat, care stătea pe genunchii lui Filip. Ei discutau ce fotografii urmau să fie făcute.

Eu mă strecurai cu tabloul meu sub braţ şi urcai treptele. Voiam să mă aşez pe geamul de la trepte, să-mi lipesc capul de perdea şi de acolo să privesc afară la zăpadă şi stelele de pe cer, în timp ce auzeam clopotele din turnul bisericii. Cînd ajunsei la ascunzişul meu, mama era deja acolo. Aceasta era mult mai frumos decît să fii singură, căci mă puteam lipi de sînul ei, contemplînd împreună tabloul ce-l primisem.

– Nu este minunat? întrebai eu.

– Da, răspunse mama. Însă spune-mi Rut, cum ai ajuns tu de fapt să-l iubeşti în chip aşa de deosebit?

Cam sfioasă, i-am povestit taina mea. Ea mă ascultă liniştită, în timp ce-şi lăsă privirea să rătăcească peste întinderile albe.

– Şi eu nu sînt singură, încheiai eu. El m-a găsit pe mine mai întîi, apoi pe Filip, apoi pe mama lui Terry, apoi pe Terry însuşi. Pe el însă l-a dus îndată acasă la Sine. Şi, ştii tu mamă, uneori mi se pare că şi mătuşa Margareta L-a găsit. Cel puţin aşa cred eu, ea L-a uitat

puţin, însă tabloul i-a amintit iarăşi de El.

– Eu cred că ai dreptate, Rut! Şi eu doresc să aflu cît mai mult despre Păstorul cel bun. N-ar fi minunat să-nvăţăm cu toţii să-L urmăm? Cîteodată acolo în îndepărtata Indie, am îngenunchiat şi m-am rugat ca tu să doreşti şi să-L cunoşti pe vreo cale oarecare, pe Isus. Mi se părea însă de fiecare dată că eu ştiam prea puţin despre El, ca să te-ndrumez pe tine.

Ridicai capul.

– Aşa este? strigai eu. Atunci iată motivul pentru care s- au întîmplat toate acestea. Rugăciunile tale L-au trimis pe Păstorul cel bun la noi. Ce bucuroasă sînt că este aşa. Acum totul mi se pare mai frumos.

Fericită, rezemai capul pe umerii ei şi privirăm tăcute pe fereastră.

Se vede că am aţipit puţin, căci, pe jumătate în vis, ne vedeam pe toţi căutaţi şi găsiţi, călătorind peste cîmpiile verzi de pe tabloul lui Terry, tata şi mama, unchiul Petru şi mătuşa Maragareta, domnul şi doamna Robinger cu cei doi gemeni cu picioruşele scurte, care se împiedicau prin florile de părăluţe; pe bătrînul Tanner cu turma sa, pa mama lui Terry, pe Filip şi pe mine, pe Fritz, Lizuca şi Mihaela, cărora le promisei să le explic tabloul în dimineaţa următoare. Înaintea noastră a tuturor mergea Păstorul cel bun cu mîinile Sale străpunse, ce ne conducea în acea ţară îndepărtată, unde era Terry sănătos, puternic şi pe deplin fericit.